Mons Kallentoft

ASCULTĂ-MĂ CUM ȘOPTESC

MONS KALLENTOFT

Seria: *Palma*

Volumul 2

ASCULTĂ-MĂ CUM ȘOPTESC

Original: [*Palma*] *#2 Hör mig viska* (2020)

Traducere din limba suedeză și note de:
MARINA CRISTEA

virtual-project.eu

3
TREI

2022

Cine mi-a sfâșiat visul?

Federico García Lorca

Conversația a avut loc în Stockholm. După ce îndrumase polițiștii să găsească ce mai rămăsese din cadavru și se asigurase că îi vor oferi lui Emme grija cuvenită, se întorsese la Rebecka, în Stockholm. Puțin mai devreme în aceeași zi, într-un salon modest din spitalul Karolinska, văzuseră la prima ecografie cum înoată ființa pe care o purta în pântece – nu se știa dacă e băiat sau fată. Acum stăteau în bucătărie, fiecare cu câte o pizza în față, un blat cu roșii și brânză care se răcise de la curentul dinspre fereastră. Tim a răspuns la telefon, recunoscând numărul lui Juan Pedro Salgados, șeful Poliției Naționale.

— Este altă fată.

— Dar geaca…

— S-au vândut mii de astfel de geci în anul acela și în cei dinainte.

— Părul?

— Nu e ea, testele ADN nu corespund. Este altă fată.

— Cine?

— De unde să știm asta?

Certitudinea și toate lucrurile de care se convinsese și cu care se resemnase după cea mai lungă și cruntă călătorie a vieții sale dispăruseră și iată cum speranța încolțea din nou, a naibii speranță zadarnică, jocul universului, sfârșitul care nu devenise decât un nou început, o virgulă în loc de punct.

Rebecka l-a privit, i-a auzit vorbele pe care poate că nu le-a înțeles în totalitate, dar ea știa. Când el a încheiat apelul cu Salgados, ea a șoptit:

— Nu au găsit-o pe Emme.

El dădu din cap că nu, zâmbi trist și o îmbrățișă. În viață, moartă, poate că da, poate că nu.

— Știam eu, știam eu, șopti ea.

El ar fi dorit să poată șopti același lucru, pentru că îi era rușine… *Îmi e rușine*, *Emme*, *pentru că mi-am dat voie să mă obișnuiesc cu gândul*, *cu certitudinea marții tale*, *cum am putut face asta înainte să știm sigur ce fel de tată face asta*?

Amândoi ar fi trebuit să jubileze, dar privirile neliniștite încercau să se agațe de diferite puncte din bucătărie, o listă, o amprentă pe oțelul inoxidabil al ventilatorului, o frunză de coriandru bătută de soare în ghiveciul cumpărat de la Hemköp, pentru 16,7 coroane.

Emme.

Whatsapp.

Ultima accesare.

— Mai rămâi? Nu pleci din nou?

Rebecka se eliberă din brațele lui. Un sunet răscolitor, conturul alb al unui om pe un fundal negru. Privirea ei întârzia asupra lui, iar el pipăia marginea unei felii de pizza ce se răcise de tot.

— Nu știu nimic, Rebecka. Ce să fac?

— Spune.

— Ce vrei să spun?

— Încotro o apucăm. Doar asta mă întreb.

Partea I

Palma și Stockholm, 7 august

O absență ce nu poate deveni nicicând durere. O ușurare ce aduce disperare și rușine. Cineva care nu înțelege ar spune că poate ar fi mai bine să meargă mai departe.

Tim vede chipul Rebeckăi tot mai palid, dar cu trăsături mai clare ca niciodată. *Ce să facem*? *Trebuie să stai, trebuie să pleci*.

Plec, *mă întorc*.

În mijlocul nopții, Rebecka șoptește, iar chipul îi este străbătut de luminile și umbrele micului ecran. A aprins o veioză pe care o cumpăraseră împreună. Lumina ei traversează întunericul, îi conturează chipul, în timp ce el încearcă să privească în cameră. Ploaia de primăvară s-a revărsat din nori, a străpuns cerul peste Golful Palma, colorându-l în nuanțe de gri, făcându-l să pară masiv și violent. Au rămas tăcuți pe fundalul ei sonor, încercând să se găsească unul în celălalt, în ceea ce va urma. Acum ea îi vorbește precaut, dar nu ezitant, dorindu-l aproape, cu toate că el știe că ea ar vrea și n-ar vrea asta.

Ambivalență. Asta sunt ei acum.

O așteptare care nu duce nicăieri. Nimic nu duce nicăieri.

Iubește-mă. *Iubește-ne*. *Dar eu doar asta fac*.

— Trebuie să o vezi, acum doarme, ar trebui să o vezi, Tim?

El vrea să o vadă, dar nu suportă vocea Rebeckăi, e suficient că își imaginează întunericul ochilor ei rotunzi, cercetători. N-ar putea să fie cu ea nici măcar acolo, în apartamentul de pe Calle Reina Constanza.

Ea ridică ușor telefonul de pe micul cactus de care stă sprijinit, iar el oprește sunetul, își aude doar propria respirație în timp ce o însoțește de-a lungul holului către dormitor. Rebecka filmează în față cu lanterna mobilului deschisă, poate pentru că nu vrea ca el să o vadă, iar el se întreabă ce spune, vrea să pornească din nou sunetul și să o audă șoptind numele fetiței, însă ea se apropie fără zgomot de patul mare și alb. Lumina telefonului se amestecă cu cea din cameră, vede sub pătură conturul unui trup micuț. Ea pășește ușor pentru a nu trezi copilul adormit, se așază pe marginea patului, lasă telefonul, părul blond ca de mâțișor peste perna gri-

deschis, fetița întinsă pe spate, cu brațele deasupra capului. Dacă el pornește sunetul, ce va auzi din șoaptele Rebeckăi?

Tot ce vrea și nu vrea să audă. Vino acasă, Tim, ar trebui să fii aici cu noi. Aici ar trebui să fii. Nu veni, Tim. Rămâi acolo.

Pielea de pe obrajii ei este translucidă și are același nas ca al tău, Emme.

Ar vrea ca timpul să rămână încremenit, așa că pornește iar sunetul. Rebecka e tăcută, iar el crede că rostește cuvinte, însă nu face decât să asculte respirația ușoară a copilului și șoptește:

— Ce a mâncat astăzi la cină?

— Ce contează? Nu îmi amintesc. Nu ar fi mai bine să îmi răspunzi la întrebare?

Nu știe întrebarea, nu știe răspunsul. A rămas privind copila al cărei nume nu îndrăznea să îl pronunțe și își dorește să poată întinde mâna prin ecran, să-i mângâie obrazul și apoi să o cuprindă pe Rebecka, să o țină strâns la piept, să adoarmă împreună și visele lor să fie legănate de respirația fetiței.

Jos se aud țipete, câțiva proxeneți care stau la colțul străzii față în față cu Las Cruces sunt gălăgioși, probabil furioși pe vreun client care nu vrea să plătească sau pe vreo prostituată care nu vrea să lucreze toată noaptea aceea de august, înăbușită de caniculă.

— Deci nu ai niciun răspuns la întrebarea mea?

— Nu.

Acum ea e iritată și Tim știe că ar trebui să spună ceva afectuos, să îi ofere în vreun fel o siguranță, că înseamnă totul și nimic, că știe ce zi este, dar e doar o zi. Însă el tace, se holbează la cea de-a doua fiică, întinsă cu mâinile deasupra capului, deschisă, de parcă lumea o vrea bună, iar Rebecka spune:

— Am obosit, mai bine am închide, iar înainte ca el să răspundă, fereastra unde adineauri o văzuse pe fetiță se întunecă.

Nu îi mai aude respirația. Nici măcar pe a lui însuși, în schimb, aude țipete.

— Te omor!

Sunt oameni înghesuiți prin colțuri despre care nici nu știa că există. Închide computerul, își freacă ochii.

Rebecka se întinde lângă Maia, o apasă ușor pe piept, știe că Tim a oprit sunetul, mereu face asta; se întreabă ce anume nu vrea să audă, ce cuvinte,

care sunt sunetele care îi fac cel mai rău. Dar nu are timp de astfel de întrebări, copilul este acum aici și nicăieri altundeva, iar Maia îi simte mâna, se întoarce către ea fără să se trezească, iar respirația caldă și dulce a fetiței îi atinge fruntea. *Totul va fi bine, undeva acolo se află sora ta, Maia,* și nu reușește să rostească în gând numele lui Emme, *dar ea este undeva, îi vei simți dragostea ce ți-o poartă în suflet,*

exact așa
cum și noi
am simțit odată.

Whatsapp, ultima accesare.

Tim privește afară printr-o crăpătură a perdelei. Lumina ce pâlpâie dinspre mașina poliției îi intră în ochi; agenții au reușit să îi liniștească pe bărbații care se certau la cinci metri unii de alții pe trotuar, doi proxeneți care, respirând greu din piepturile umflate, încearcă să își elibereze corpurile de ultima doză de adrenalină.

Cu ceva timp în urmă, fuseseră incidente în cartier. Un bărbat care nu primise de la prietenul său plata pentru 50 de grame de iarbă găsise de cuviință să-i înfigă un cuțit de bucătărie de zece centimetri în burtă, după ce mâncaseră amândoi kebab în localul de la colț. Tim nu știe ce s-a întâmplat cu victima, dar pe trotuarul din fața restaurantului încă mai sunt mici pete uscate de sânge.

Se retrage de la geam. Gâtul îi este uscat, ia o bere din frigider, se întinde în pat cu ochii în tavan, unde noua nuanță de albastru aduce cu întunericul cerului nocturn.

Are impresia că aude muzica din cluburile din El Arenal, dar știe că totul este în imaginația lui, sunetele nu pot ajunge aici, dar *beat*-urile da, poate e o petrecere la restaurantul ecuadorian Casa del Sabor, poate oamenii traversează noaptea cu băutură și dans.

Patul se clatină sub el. Ar fi trebuit să cumpere unul nou, dar de unde bani? Somnul în timpul nopții încă nu e o prioritate. Nu-i mai rămăseseră prea mulți din banii de la Peter Kant, suta de mii de euro pe care o primise pentru că încercase să obțină libertatea neamțului acuzat de crimă.

Nu ajunsese prea departe. Kant se spânzurase de un cârlig în arest. Însă Tim reușise să o salveze pe tânăra lui soție, Natasha. Uneori îi mai trimite sms-uri scurte din Polonia sau câte o poză alături de mama ei, pe o plajă de vis. Ziarul stă împăturit la piciorul patului. Nu vrea să îl deschidă și să o vadă întinsă pe paginile 17 și 18, privindu-l fix din poza din Arlanda, unde ea zâmbește la cameră, cu ploaia ca un zid de stropi pe fundal.

Nu există odihnă.

Nu mai există nimic altceva decât el și berea care îi curge rece pe gât. Trebuie să își spună asta, altfel nu ar putea niciodată să se odihnească, dacă nu poate să se odihnească, se prăbușește și astfel se încheie totul.

Ar vrea să se poată clona, să fie în mai multe locuri în același timp, să facă loc tuturor sentimentelor care nu pot încăpea înăuntrul său. Dar acum stă întins pe cearșaful îmbibat cu transpirație și nu vrea să deschidă *Diario*

de Mallorca pe care i-l vânduse puțin mai devreme omul de culoare de la chioșcul de pe Avenidas.

— Ea e cu noi, a zis omul, iar Tim a dat din cap.

Prietenul lui, Axel Bioma, jurnalist la *Diario de Mallorca*, îi trimisese mesaj de dimineață: *Articolul apare astăzi*.

Mai devreme în aceeași săptămână îi ceruse o declarație, iar Tim îi spusese să se ducă dracului.

— Vorbește cu mine, e singura ta șansă. Poate ultima ei șansă. Știi asta, Tim, sau tu chiar nu înțelegi?

— Nu am nimic de spus. Capisce?

Strânge doza de bere în mână, însă nu atât de tare încât să o deformeze. Se ridică, ia ziarul, îl deschide la articolul despre Emme Kristina Blanck, fata de șaisprezece ani dispărută în urmă cu fix cinci ani în Magaluf, articol scris de Axel într-un fel de retrospectivă îndurerată și plină de dor.

Ochii tăi, *Emme*. Fotografia e color și ochii par ca de jad.

Chica sueca desaparecida hace ya cinco anos.[1]

Ce s-a întâmplat cu ea?

Șeful poliției, Juan Pedro Salgados, nu are nimic de declarat. Nimeni nu are nimic de declarat, nimeni nu știe nimic, iar de aici acel fragment inevitabil despre tată, cel care a căutat-o și încă o caută, care a crezut că a găsit-o în munții de după satul Deià într-o dimineață de noiembrie, dar care fusese înștiințat recent de poliție că fata pe care o găsise nu e ea, e altcineva, nu știm cine, dar nu este fiica dumneavoastră.

NU ESTE EA.

— Înțelegi, înțelegi ce-ți spunem? se auzi în telefon vocea groasă a lui Salgados. Nu este fiica ta, Tim.

Un număr de telefon la final de articol, linia de urgență Policia Nacional: *Dacă aveți vreo informație, sunați la acest număr*.

Nici măcar nu se mai prefac, se gândește Tim. *Doar eu te mai caut*, *Emme, eu și mama ta, cu toate că ea o face în felul ei*.

Răsfoiește ziarul de parcă articolul nu ar fi existat și speră că numărul va fi apelat de cineva.

În Madrid a fost o demonstrație. Sute de copii care pe timpul lui Franco fuseseră luați de lângă părinți vor să fie despăgubiți de stat. Toți sunt adulți acum și în fotografii se vede o mulțime pestriță în capătul Calle Gran Vía, care blochează traficul și cere statului să își asume responsabilitatea. „Nu

am reușit niciodată să îmi găsesc liniștea, durerea nu dispare niciodată”, spune un bărbat îmbrăcat într-o cămașă roz ponosită.

Tim întoarce pagina.

Un reprezentant al partidului de dreapta Vox în Parlamentul din Andaluzia a fost împușcat în plină stradă, în Málaga. Miguel Albern. Reprezentase Vox în El Ejido, unde partidul obținuse 35% din voturi la alegerile regionale. Un cadavru învelit cu o folie galbenă de plastic. Polițiști în uniformă în fața unei ambulanțe. Partidul speculează că după ETA a apărut un nou val de terorism, însă autorul materialului argumentează că Albern ar fi avut un trecut reprobabil.

Apoi Tim se pierde în articolele de sezon, despre aglomerația din El Arenal, dealerii de droguri bulgari din Magaluf, condițiile sanitare precare de oriunde nu sunt turiști, despre apă. Cu toate că nu mai există deficit de apă, noua sursă din afara regiunii Marratxí se comportă chiar mai rău.

O degustare de înghețată, cea de la gelateria locală Ca’n Miquel și mărcile Haagen Dazs și Amorino, un test pe nevăzute cu unul dintre bucătarii celebri de pe insulă. În mod previzibil, varietatea autohtonă câștigă. Aici până și degustările de înghețată sunt măsluite. Amorino se topește prea repede, ceva nu este în regulă cu înghețata străină, spune bucătarul.

Tim aruncă ziarul din nou. Se gândește la fetiță, capul ei pe pernă, părul ciufulit. Părul tău nu era așa, Emme, al tău era fin și se așeza perfect pe capul perfect; în bucătărie mama zăngănea castroanele, iar eu stăteam întins lângă tine și știam că nu voi mai trăi niciodată un moment frumos ca acela.

Cerul se sparge în nuanțe de albastru și gri. Golește doza de bere călâie.

Maia.

Emme.

Apoi se încalță și iese în noapte, chiar dacă știe că e în zadar. Pentru că asta face el.

Caută.

Și până nu găsește ceea ce caută, nimic altceva nu mai există. Pământul, apa, norii, migdalii, crăpăturile din beton, huruitul motoarelor, bâzâitul cafetierelor, toate celelalte, tot ce umple spațiul în viața unui om mai poate aștepta.

Merge printre stânci, ținând în față o lanternă. Are impresia că vede ceva în spatele unei pietre, conturul unui corp, o parte dintr-un schelet.

Oare ești tu? *Nu ești niciodată tu*, iar el se simte stupid tot bâjbâind în întuneric, în buza prăpăstiilor abisale și a stâncilor ascuțite. *Emme*, *Emme*. Numele ei ca o incantație, perle de plastic pe firul unui rozariu, transparente și fără materialitate, de parcă își trece degetele peste nimic, de parcă ea e totul pentru el, dar în același timp nu există. Dispariția ei l-a dus la limită. Se mișcă în afara lumii, se uită prin ea și lumea nu e a lui, nici a Rebeckăi sau a Maiei, singura care îi poate aduce înapoi este Emme. Niciunul dintre ei nu poate nega ușurarea pe care au simțit-o pentru o clipă, când au crezut că murise. *Te putem îngropa*, *jeli*, *putem merge mai departe*, *dar te păstrăm în amintire*. Acum este prins din nou în purgatoriu, un purgatoriu care înseamnă să vină aici, să aibă vedenii și să obosească, să se ducă în Magaluf și să bea, să-i fie dor de mezina lângă care nu poate fi și căreia nu îi poate oferi dragostea lui. Câteodată are impresia că e golit de sentimente și încearcă să se adapteze la vid, să nu facă, să nu simtă, să nu gândească sau să spere.

•

Puțin după ora cinci, sună. Pe Rebecka nu o trezește soneria, ci plânsul Maiei, iar telefonul târâie, aproape zbiară în cameră. Afară este lumină, ea se ridică în pat, nu vrea să răspundă, nu vrea, dar dacă el a găsit ceva? Ia telefonul cu o mână, o ia pe Maia cu cealaltă, își ridică tricoul și îi dă sân, îi simte buzele pe sfârc și acceptă apelul. Maia aproape că roade acum, o doare dar nu spune nimic, cu siguranță ochii ei sunt calmi în întuneric.

Vocea lui Tim sună împleticit, s-a îmbătat, știe exact ce a făcut: s-a dus în Magaluf, a întrebat de Emme prin cluburi, baruri, poate a mers în munți, a strigat după ea, și-a pierdut energia, curajul, s-a așezat la tejgheaua barului Benny Hill, a băut una, două, trei, patru beri, apoi a luat din nou mașina spre casă, a încercat să meargă drept pe șosea și acum e singur în apartament.

— Ne-ai trezit, Tim.

Îl aude cum înghite ceva.

— Ce bei?

— Apă. Doarme acum?

Simte cum Maia o trage spre ea, înfometată. Ea mănâncă și doarme în același timp.

— A primit sân. Doarme din nou, dacă te face să te simți mai bine.

— Am făcut unul dintre traseele obișnuite.
— Magaluf?
— Da. După munți.
— Cum a fost?
— Ca de obicei. Ce faceți mâine?
— Mergem în parcul Haga, cu un grup.
— Ce grup?
— Din parcul Vasa. Mame tinere, în ale căror griji îmi place să mă pierd.

Și lor le place să se piardă în ale ei, psihologia simplă că dacă pierzi un copil sau dacă dispare fără urmă și se naște altul care să îl înlocuiască, ordinea este cumva restabilită, ai un final fericit. Prezența ei pare că le oferă o siguranță în mijlocul grijilor legate de munca peste program, cărucioare care se strică, sugari care nu se mai satură de sân, locuri insuficiente la grădinițele potrivite, lapte de soia sau de ovăz pentru cafea organică proaspăt prăjită care e prea rece sau prea caldă. Mai mult decât orice, se gândesc că prezența ei le va face să fie în centrul atenției la următoarea cină, vă amintiți de fata de șaisprezece ani care a dispărut în Mallorca, știți voi… mama ei, am întâlnit-o în Tegnerlunden, iar ea…

Da, ce se poate spune despre ea?

Sunt prea dură, se gândește. Sunt niște tineri inteligenți care încearcă să își facă un rost în viață. Încearcă să fie cetățeni buni și tot restul.

— Rebecka, mai ești?

Lumina gri-albastră a zorilor intră prin fereastră.

— Sunt aici, Tim.

Îi privește chipul. Ridurile albe de pe frunte care arată ca niște mici crestături, parcă sculptate cu roci ascuțite, mica cicatrice de la sprânceană, părul ciufulit și ochii îndreptați spre ea în care se citește încurajare, dar și incertitudine, de parcă ar crede că ea are răspuns la toate, știe ce e corect în fiecare situație, indiferent de circumstanțe.

Dar eu nu știu nimic, Tim. Știi și tu asta. Tot ce știu are legătură cu ființa care îmi lasă un sân și îl caută nerăbdătoare cu gura pe celălalt, iar eu îl îndrept spre buzele ei și o fac să tacă.

— Spune-i numele o dată. Vreau să-l spui acum.
— De ce?

Ea îi simte în voce iritarea dată de alcool.

— Spune, este fiica ta.

Acum tonul ei pare agresiv.

— Astăzi a apărut un articol mare despre Emme în *Diario*, Axel l-a scris. E ziua ei, se împlinesc cinci ani.

— Știu că este astăzi.

Douăzeci și unu.

Emme are douăzeci și unu de ani astăzi.

Cuțitul în pântec, buzele pe sfârc, suptul și cât doare, cât doare.

— Sau a fost ieri, spune ea mai departe. Astăzi este o nouă zi.

— În articol apare un număr către o linie de urgență. Poate sună cineva.

— 1827 de zile, spune ea.

— Cum?

— Atâtea au trecut de când a dispărut. 1827 de zile.

— Atât de multe? Am pierdut numărătoarea.

Iar ea pronunță cuvintele pe care nu ar trebui să le spună, nu vrea, dar totuși o face. La fel ca nebuna de Marta de la barul de cartier de lângă apartamentul lui Tim, nu se poate abține să spună cuvintele interzise.

— Tim, tu crezi că încă mai este în viață după atât de mult timp? Este moartă. MOARTA. Dar noi trăim. Eu și Maia. Și nu te mai așteptăm.

Ea face o pauză.

Încearcă să își creadă propriile cuvinte.

Îl aude pe Tim când încheie conversația cu poliția.

Nu a fost Emme.

— Și dacă trăiește, cum crezi că se simte?

Nu i-a cerut să rămână. Nici să-i fie alături pe durata sarcinii, n-a putut, l-a condus către Arlanda într-o dimineață, pe o ninsoare de nu vedeai în față la 20 de metri. Simțea că trăiește periculos, ca și cum în fața ei ar putea apărea orice. Copilul care creștea în ea, care o ținea cu picioarele pe pământ, în ciuda noii incertitudini, în ciuda durerii pe care o simțeau.

Tim lângă ea. Mâinile ei neclintite pe volan, mașina înainta încet printr-un perete alb și impenetrabil. Ea își dorise, visase ca el să rămână în Stockholm de Crăciun și Anul Nou, că merg împreună sub luminile de pe Biblioteksgatan și stau la barul de la Gran Hotel, printre toți turiștii și rezidenții stresați din Östermalm, că simt că există posibilitatea unei alte vieți, poate nu chiar nouă, dar una în care lipsa și dragostea puteau să coexiste, iar ei se puteau întoarce la treburile zilnice. Dar el trebuia să plece, a sărutat-o precaut pe buze și a dispărut spre terminalul cinci printre fulgii de zăpadă din ce în ce mai denși, până a fost înghițit de ceața când albă, când gri și nu a fost nevoie ca ea să spună că îl vrea acolo, că are nevoie de el, pentru că el știa asta, după cum știa și că era un joc.

— Ești fată mare, Rebecka, spusese el și închisese ușa mașinii.

Rostise aceste cuvinte cu calm și dragoste, aproape cu rușine, așa încât ea nu s-a înfuriat, cu toate că ar fi trebuit.

El a căutat încontinuu fără să ajungă nicăieri.

Se vedeau pe ecrane în întuneric, el se afla în Mallorca în martie și stătea cu urechea îndreptată spre pântecul ei, cu capul lui greu și când ea l-a întrebat dacă aude copilul, el a dat din cap că nu, copilul care se afla în ea, mai mare și mai plin de viață cu fiecare zi. El nu a răspuns prin cuvinte, poate pentru că avea impresia că acele cuvinte aveau să îl lege de copilul care se afla sub piele și care în curând avea să fie cu ei cu adevărat, nu dispărut, pe care îl vor vedea crescând în apropierea lor, spre deosebire de Emme, care a plecat și le-a rupt sufletul când ar fi trebuit, mai mult ca niciodată, să fie împreună.

Au mers în Palma de-a lungul plajei, iar valurile, undele albe în continuă schimbare se reflectau înăuntrul ei, iar el i-a luat mâna, a strâns-o în brațe și ea ar fi vrut ca el să spună că totul o să fie bine, dar nu a zis nimic.

Cu toate că odată, când s-au ascuns de picăturile de ploaie aprige sub o umbrelă de plajă, el a spus:

— Te iubesc, Rebecka.

Iar ea a dat din cap:

— Și eu.

Nu a lăsat să îi scape cuvântul „iubesc” pentru că, nespus, acesta ar fi putut fi cârligul care să i se prindă de suflet și să îl tragă înapoi spre ele. În acel moment credea că totul era posibil, că oamenii pot să o ia de la capăt, orice s-ar întâmpla.

Visa cu ochii deschiși în ploaie. Dacă ar fi scris un jurnal, așa s-ar fi numit introducerea.

Apoi a venit Maia.

El era acolo cu ea, însă era absent. A venit mai devreme decât plănuiseră, a mers la spitalul Karolinska împreună cu ea, a fost acolo când Maia a respirat pentru prima dată, a ținut-o în brațe, i-a tăiat cordonul ombilical, a așezat fetița pe pieptul ei în lumina orbitoare din sală, dar nu era prezent. El cutreiera munții și câmpiile din Mallorca, era în copaci și pe zidurile caselor, pe asfaltul scânteietor al nopților din Palma și nici măcar în acele momente nu era al ei, al fiicei sale nou-născute, el putea fi doar al lui Emme, dar ea era prea obosită să mai spună ceva, iar după opt zile le-a lăsat singure. Și-a făcut bagajele în tăcere, a rugat-o să vină cât poate de repede, iar ea o avea pe Maia, făptura cea nouă adormită în brațe, întoarsă spre el, iar el a dat din cap.

— Nu face asta, nu face asta. Știi că nu pot, nu încă.

— Nu vei putea niciodată.

— Dar tu poți, Rebecka? Tu poți?

— Eu pot.

— Înțelegi ce anume ceri de la tine însăți?

— Cum aș putea ști, Tim? Cum ar putea cineva ști vreodată?

— Eu știu, spuse el, dar ea vedea cum nici el nu mai știe, cum alerga după o idee mai degrabă decât după un om, cum încerca să păstreze o ultimă parte din sine pentru cazul în care Emme s-ar întoarce acasă. Dacă cineva i-ar fi cerut mai mult, ar fi fost pierdut.

Mai mult timp în fața ecranului.

Cuvinte.

Fețe zâmbind, plângând, țipând.

— Ce faci tu este să fugi, Tim.

— Lasă.

— Chestia asta scoate tot ce e mai urât din noi.

Și apoi se gândi că poate scoate la suprafață și adevărul din noi.

Vorbe pe care se așteptau să le spună. Ar trebui să fim împreună; ar trebui să fiu cu voi; aș putea veni, nimic nu mă împiedică; vino, va fi bine.

În anul acela, în septembrie, ea s-a mutat în Palma, s-au jucat de-a familia, dormeau împreună în patul din Reina Constanza, se iubeau tare pe podeaua din bucătărie în timp ce Maia dormea, în tăcere și singurătate, iar după aceea el dispărea, ieșea în căutare, ajungea acasă înainte de prânz, uneori seara, beat după ce zăcuse în vreun bar ieftin dintr-o zonă a orașului chiar mai mizerabilă decât el.

Ea cumpăra pește din piață, calcan lucios pe care îl gătea în cuptor, mâncau, beau vin alb și ea încerca să îl facă să fie prezent în acel apartament insalubru alături de ea, alături de Maia, copilul care de foame îi rănea sfârcurile și căruia părea să îi placă aroma de fier a laptelui dulce.

Ventilatorul se rotea în tavan, noaptea vuia și făcea ravagii dincolo de fereastră. Se auzeau sirenele, oameni singuratici urlau la o lună ascunsă după nori denși, iar de cealaltă parte a insulei cădea ploaia devenită tornadă ce împingea copii mici în curenți de noroi către mare și îi îngropa pe cei vii într-o mocirlă de beton. Soarele strălucea în dimineața în care ea citea despre tornadă, despre cum canalele înfundate nu mai puteau face față apei care se avânta pe străzi și mai departe, spre plajă.

— Ai văzut?

Ea stătea în fața măsuței de bucătărie cu Maia pe genunchi, ținând ziarul în dreptul lui Tim.

— Se crede că au murit cel puțin treizeci de oameni.

— Și aici soarele strălucește. E greu să crezi în ploaie, nu e așa?

— Dar ea există, la fel cum și tu exiști.

Ea arată cu grijă spre nasul Maiei.

— Sper să găsească toți copiii, răspunde el ieșind din nou și lăsându-le singure.

Rebecka se uita la pozele din ziar, la câmpul unde apa cleioasă se ridica în vârtejuri înalte de doi metri, poze în care câinii îi căutau pe copii, localnicii care ieșeau din case pentru a da o mână de ajutor. Înțelegea că nici măcar Maia nu îi apropiase, ci doar îi îndepărtase și că, dacă vreodată ea și Maia ar fi putut să îl aducă înapoi, trebuia ca ea să îi redea singurătatea, să îl facă să le simtă absența, să devină parte din el, până ce va înțelege în sfârșit ce înseamnă a fi împreună. Cu sau fără Emme.

Cât el era afară, ea a făcut bagajele, a rezervat bilete pentru ea și Maia. I-a scris un bilețel pe care l-a lăsat chiar în ușă.

Te iubim, Tim. Vino când ești pregătit. Există un loc unde vom putea fi împreună. Tu, eu, Emme și Maia.

El a ținut biletul în mână în dimineața aceea și l-a mai ținut în multe dintre serile și nopțile ce au trecut de atunci și a citit cuvintele:

Te iubim.

Te iubesc.

Vino când ești pregătit.

Voi fi vreodată pregătit?

EMME EMME EMME.

A mai rămas ceva. Din tine, din mine, din noi.

Aude cuvintele scrise de Rebecka în ureche ca un vânt care șuieră deasupra Europei și șoptește: Trebuie, trebuie, trebuie.

Noi trebuie să le facem pe toate, Rebecka, ar vrea să șoptească în întunericul apartamentului, să lase cuvintele să le protejeze pe ea și pe Maia de o lume în care nu există adăpost.

— Am să îmi ling buzunarul de parcă ar fi păsărica mea.

Cuvintele Martei răsună peste Las Cruces, sar peste gresia colorată neuniform de pe pereți, peste mașinile unde se pregătesc încet *citronis* și *horchata*, ajung deasupra gazdei Ramón care șterge încet tejgheaua cu o cârpă udă și apoi mai departe, deasupra nevestei lui pe nume Vanessa, care stă în fața grătarului și topește brânza pe un *llonguet*, apoi în urechea lui Tim, în timp ce dă pe gât o înghițitură din *cortado con hielo*.

Nimeni nu reușește să zâmbească sau să fie deranjat la auzul cuvintelor ei nebune, este mult prea cald, o căldură ce ar putea provoca febră sau malarie, care ar putea arde insecte mici în asfalt și în zidurile cartierului, pe care fâlfâie postere.

O mașină galbenă înaintează cu greu pe stradă, de parcă aerul devine mai vâscos de la căldură, iar Marta țipă din nou:

— Aici este iadul. Este iadul de dedesubtul iadului.

— Liniște! strigă Ramón, cu o voce groasă care dezvăluie că este din Andaluzia. Deja știm totul despre iadul tău.

Apoi zâmbește, se uită la Tim și îl întreabă dacă mai vrea o cafea.

Tim dă din cap drept răspuns.

— Una dublă.

Televizorul suspendat deasupra rafturilor din sticlă arată imagini de la o mare bătaie din Megapark, gigantica berărie din El Arenal. Nemții se băteau cu englezii, țipete și halbe de bere zburau prin aer.

Ramón îi aduce cafeaua cu gheață în față. Gheața se topește repede de la căldura băuturii și Tim amestecă, resimte berea de ieri-noapte și consecințele ei în creierul afectat și lasă deoparte cuvintele Rebeckăi, pe Maia, pozele de pe ecran. Îi rostește numele în sinea lui și adevărul este că, a reușit să se convingă, un copil nu are nevoie de tată în prima parte a vieții, acum contează apropierea și simbioza cu mama, așa că el poate fi aici, poate să caute și nimeni nu va suferi.

— Am văzut articolul, spune Ramón. Știu ce face Axel.

Tim dă din cap, ridică privirea spre televizor pentru a arăta că nu este interesat să discute nici despre Emme, nici despre articol.

— Poate se întâmplă ceva, poate apare un nou indiciu.

Tim dă din nou din cap. Își dă seama că nu prea mai îndrăznește să se gândească în felul acesta, că ar mai putea exista indicii care să ducă undeva, înțelege că se identifică mai mult cu însăși căutarea decât cu cel care caută. Emme, amintirea ei, marea incertitudine pe care o reprezintă îi ocupă tot

timpul și ar putea continua astfel până ar îmbătrâni și ar muri. Așa că, dacă se va întâmpla ceva, dacă va apărea un indiciu, îl va urmări oriunde l-ar duce, în mijlocul întunericului dacă este nevoie, până într-un loc în care ar dispărea și ultimele rămășițe ale sufletului său.

Oare se va schimba ceva astăzi?

— Ce face Rebecka? continuă Ramón. Și Maia?

Tim se întreabă de unde îi vine curiozitatea. De obicei Ramón știe să își țină gura, dar poate că l-a înnebunit căldura și a rămas nevastă-sa să prepare sandvișurile la bar.

— Lasă-l în pace, Ramón. Ești mult prea curios.

— Este doar politicos, spune Tim și zâmbește.

— Ele ce mai fac?

Vanessa se întoarce la grătarul de sandvișuri, îl curăță cu un cuțit bont cu mâner alb din plastic și spune ceva gen „ai naibii bărbați, mereu își iau apărarea".

— Bine, răspunde Tim, iar Ramón dă din cap, mulțumit de răspuns.

— Toți se simt mereu bine, urlă Marta, iar unul dintre bețivii veterani de la masa din dreptul ferestrei ridică paharul spre ea.

— Bem pentru asta, Marta! iar nebunia îl face pe Ramón să râdă și să spună „casă de nebuni", „casă de nebuni", „casă de nebuni"; Tim simte cum îi vibrează telefonul în buzunar, era pe modul silențios și se întreabă cine sună acum, nimeni nu ar trebui să sune.

Scoate telefonul. Un număr spaniol pe care nu îl recunoaște. O respirație grea la celălalt capăt.

— Este cineva acolo? întreabă Tim.

— Da, răspunde în spaniolă o voce răgușită.

— Deci?

— Vorbesc cu Tim Blanck?

Ramón încruntă sprâncenele, arată de parcă se întreabă ce fel de conversație este aceea, probabil simte că e ceva important, că lumea încearcă să iasă din arșiță către ceva dincolo de obișnuit.

— Am citit articolul, rostește vocea în telefon. Despre fiica ta.

— Și vrei să îmi spui câteva cuvinte de încurajare?

Tăcere.

— Cum te numești și cum ai făcut rost de numărul meu?

— Nu voi răspunde la niciuna dintre aceste întrebări. Omul nu sună de parcă ar fi nici speriat, nici ezitant, nici măcar hotărât. Am informații despre

noaptea în care a dispărut fiica ta.

Tim tine telefonul în fața sa. Se uită la el, întâlnește privirea întrebătoare a lui Ramón, apoi duce din nou telefonul la ureche, se întreabă dacă e o glumă sau ceva serios, dacă cineva vrea să îi însceneze ceva, dacă pe acea insulă se află toți demonii trecutului său care doreau să îl distrugă în sfârșit. Sau dacă era cumva indiciul care ieșea la iveală.

— Cine ești?

— Probabil nu înseamnă nimic, dar am ceva de povestit din noaptea aceea.

— Ce anume?

— Vino să te întâlnești cu mine la Chiringuito de pe Cala Mayor, la ora trei.

Tim respiră adânc, se gândește ce are de pierdut sau de câștigat. Își trece mâna peste mica cicatrice din lateral, de după rana provocată de armă, simte mica umflătură de sub materialul subțire și strălucitor al tricoului albastru-deschis.

— Și dacă nu vreau să vin?

Omul tușește.

— Atunci aia e. Sunt un om obișnuit, nu ai motive să te temi de mine. Aștept la bar. Înăuntru, afară e mult prea cald. Vino dacă simți că merită.

Piele arsă sub umbrelă, corpuri transpirate la masa de afară, din dreptul ferestrei, copii care se joacă la malul apei, siluete de carbon în lumina de fundal și o mare albastră corozivă și fără valuri.

Strigăte subtile, de bucurie și dor de pahar. Nisipul murdar este fierbinte, iar cei puțini care reușesc să ajungă la mal aleargă sau poartă papuci și au reflexii în ochelarii de soare, cine mă poate vedea?

Tim privește spre plaja din Cala Mayor. S-a așezat în *chiringuito* în capăt, cu spatele spre ieșirea de urgență, să aibă vedere de ansamblu.

Spaniolii stau înăuntru în aerul condiționat, îndeasă pe gât paella, beau încet din vinul alb rece și din apa călâie. Turiștii stau afară, se bucură de căldura asta stupidă.

Un miros de sardine la grătar.

Oare discuția de la telefon a fost doar o glumă? Vine cineva?

A comandat o bere, care să îi răcorească gâtul și să îi alunge foamea de la prânz.

O fetiță varsă o sticlă de Coca-Cola, un tată țipă, ridică pumnul la ea, dar nu o lovește. Acum și asta este interzis aici, Doamne ajută, eu nu te-am lovit niciodată, Emme, nu am fost niciodată pe punctul să o fac, nici măcar nu te-am strâns mai tare de braț când erai imposibilă, nu ai fost niciodată astfel, aveam doar o plăcere ciudată de a fi cu tine, întotdeauna. Vrea să se ridice, să îi spună tatălui aflat la câteva mese distanță să prețuiască ceea ce are, că i s-ar putea lua în orice moment, iar el știe că Maiei îi este bine cu Rebecka, cu siguranță acum sunt în Hagaparken și compară pantalonii scurți Polam & Pyret cu cei Vasastansmorsorna și pentru o clipă Rebecka găsește liniște în asta, în viața de zi cu zi cu copii mici, caffe latte și rulouri cu scorțișoară, dar știe el mai bine. Tot ce face, face de dragul Maiei, nu pentru sine, asta o ajută să nu se mai gândească la lucruri imposibile.

Picioruşele de copil de trei ani ale lui Emme într-o farfurie cu spaghetti, sos de roșii pe degete și o mare – ce mare? — lângă terasă. Părul ei este în continuare scurt, până la patru ani nu îi crescuse cum trebuie, iar el îi spune să lase picioarele jos. Ea râde, zicând:

— Eu sunt Pippi, tata, trebuie să am picioarele în mâncare.

Iar oamenii din jurul lor din stațiunea semisofisticată se uită la el și la Emme, așteaptă să vadă ce va face, picioarele nu trebuie să stea în mâncare:

— Ține picioarele jos, Emme.

Dar ea refuză:

— Sunt Pippi.

Iar el o ia de acolo în timp ce ea țipă și râde, aleargă spre mal radiind de fericire și privește cum valurile blânde îi spală picioarele.

Doi ani mai târziu, stau amândoi în pat, ea nu vrea să adoarmă, așa că el îi mai citește încă o poveste și întreabă:

— Emme, cine crezi că a fost primul om de pe pământ?

Ea se gândește.

— Cred că Astrid Lindgren.

Bărbatul.

Tim înțelege imediat că este el. Nu îl cunoaște, dar știe că este el. Are undeva pe la 35 de ani. Un metru șaptezeci. Păr negru și des care delimitează fruntea îngustă, un nas proeminent și drept, pieptul umflat și bicepșii rotunzi sub tricoul alb cu logoul Spitalului Municipal din Palma.

El îl vede pe Tim. Dă din cap. Tim îl studiază în timp ce se apropie încet de masa din spate. Nu pare să aibă vreo armă, ar putea fi îndesată în spatele blugilor, dar mișcările lui sunt prea lejere.

Tim și-a lăsat pistolul acasă. Glockul stă bine ascuns în baie, deasupra toaletei. Banii de la Kant sunt tot acolo. Cele douăzeci și cinci de mii rămase.

Omul zâmbește acum. Arată ca un șofer de ambulanță, după cum îl trădează și tricoul.

Tim se ridică, întinde mâna, iar bărbatul o strânge ferm.

— Juan Carlos, spune el, ca bătrânul rege. Tu ești Tim?

— Da, ia loc.

Ei se așază. Aerul condiționat le vâjâie deasupra și abia acum observă Tim cât de bine se simte la gât.

Omul cheamă ospătarul și comandă o bere.

— Scuze că am fost așa secretos la telefon, spune el. Dar m-am gândit că dacă nu vrei să ne întâlnim, este mai bine să rămân anonim.

De ce, se întreabă Tim.

Dar el știe de ce. Corupția, criminalitatea, conexiunile ascunse dintre oameni, lăcomia, mizeria care există în oraș, nu știi niciodată când își vor arăta adevărata față. Cine poate, înoată pe sub apă, cum spun cei din Mallorca. Juan Carlos își primește berea și o ridică spre Tim.

— Noroc.

Acum ezită.

Tim observă, așa că profită.

— Voiai să îmi spui ceva.

Își duce mâna la buzunar, scoate un plic alb cu bancnote de cinci sute de euro din banii lui Kant.

— Trei sute, spune el. Dacă îmi spui ce ai de spus. Încă două sute dacă merită.

Juan Carlos dă din cap și i se schimbă privirea.

— Nu vreau niciun ban.

Dar schimbarea din privire spune altceva. Nu a venit după bani, dar acum parcă le simte mirosul.

— Lucrez ca șofer pe ambulanță, spune Juan Carlos, ștergându-și broboanele nou-formate de sudoare de pe frunte și atingând cu degetele ochelarii negri Ray Ban.

— A fost un accident în noaptea aceea, în față la Son Espases, într-un sens giratoriu din apropiere. Eram în ambulanța care a preluat cazul. Șoferul murise când am ajuns, doar o mașină implicată în accident.

Tim își termină berea.

— Încă una? întreabă Juan Carlos.

— Sunt bine. Continuă, încă nu înțeleg ce legătură are asta cu dispariția fiicei mele.

— Când eram acolo, a trecut o mașină. Și cred că pe bancheta din spate stătea o fată blondă. Era murdară pe față. Se poate să fi fost fiica ta.

Tim ascultă. Emme într-o mașină, poate implicată într-un accident. Ar fi putut fi oricine, asta dacă șoferul de ambulantă își amintește cumva corect.

Și apoi?

— Am văzut articolul ieri și m-am gândit că ar trebui să știi. Îmi amintesc vag, dar se poate să fi fost ea. Conducea un bărbat.

— Cum arăta șoferul?

— Avea părul închis la culoare, era probabil spaniol, atât îmi amintesc.

— Slab, gras?

— Tot ce îmi amintesc este părul negru. Nu îmi amintesc nici culoarea mașinii, doar că a trecut pe acolo. Îmi pare rău, a fost o idee stupidă.

Juan Carlos bea din pahar. Se ridică.

Tim ia plicul și îl întinde spre el.

— Sunt cinci sute în el.

Bărbatul ia banii fără să mulțumească.

— Merg la Formentera cu familia, au picat la tanc.

— De ce ai așteptat atât de mult până să îmi spui? întreabă Tim.

— Mă săturasem atunci. Copiii erau mici, acum au crescut și când am văzut articolul, în mintea mea s-a creat o conexiune. După cum spuneam, îmi pare rău.

— Mulțumesc, oricum, spune Tim.

Juan Carlos dă să plece, dar se oprește.

— Mai am ceva pentru tine.

— Nu știu dacă ar trebui, pare o blasfemie.

— Ce?

— Când mi-a dispărut cățelul, am mers la un medium, o siriancă.

Tim închide ochii. Se gândește la cei care i-au contactat pe el și pe Rebecka, spunându-le că ar putea afla unde este Emme. Ei le-au spus să se ducă dracului, niciunul nu mai avea energie pentru hocus-pocus.

El deschide ochii.

— Mi-a spus unde este cățelul. În Bellverparken. Și știi, l-am găsit rătăcind pe acolo.

Tim clatină din cap.

— Nu e pentru mine.

— Îți trimit numărul ei. O cheamă Clandestina, are un salon de tarot lângă El Corte Inglés.

— Nu te deranja, spune Tim și curând se mai vede doar spatele lui Juan Carlos. Tricoul lui e înghițit de plajă, de oameni, de umbrele și apoi de mare.

Tim ia mobilul. Mâna îi tremură incontrolabil. Încearcă să o calmeze, respiră încet și adânc, își amintește camera unde ar putea fi Emme, camera cu taburetul și salteaua murdară de spermă, că trebuie să fi plecat de acolo.

Poate chiar a făcut-o. Dar ce s-a întâmplat apoi?

Un accident de mașină în aceeași noapte, un indiciu venit din partea unui șofer de ambulanță și știe că nu reies multe lucruri de aici, dar înseamnă totuși ceva, iar mâna nu ar trebui să-i tremure acum, el nu ar trebui să tremure acum.

Reușește să formeze numărul lui Simone. Are nevoie de ea acum, vechea lui colegă de la Heidegger Private Investigators, are nevoie de abilitatea ei imbatabilă de a căuta informația în mediul digital. Și-a dat demisia de la Heidegger la fel ca el, iar acum este freelancer. Lui Tim nu îi lipsește jobul, să spioneze bărbați și femei infidele, să îi fotografieze, să preseze infractorii să plătească pentru bărci vândute fără să existe, să cumpere înapoi bunuri furate de la companii de asigurare.

Ea răspunde după ce telefonul sună de cinci ori.

— Tim, prietene. Ce vrei? Mergem la o bere în seara asta? Sunt liberă ca pasărea cerului.

Pare veselă. Tânără, mai tânără decât cei 28 de ani pe care îi are, o nemțoaică ce a fugit din țara sa natală când era adolescentă, din motive ce i-au rămas neclare.

Bere?

Nu se poate gândi la mai multă bere. El îi explică ce a aflat, ce i-a povestit Juan Carlos. Îi cere ajutorul să afle tot ce se poate despre accident, despre ce s-a întâmplat în fața spitalului Son Espases în acea noapte, pentru că e posibil ca Emme să fi trecut prin locul acela. Să verifice dacă mașina care a trecut pe acolo a fost surprinsă de vreo cameră de supraveghere.

Emme.

Singura fată din univers.

A cărei fată abia și-o mai amintește fără să se uite în fotografii.

Cum arăți acum? *Cum arăt eu*? *Ce fel de oameni îți întâlnesc privirea*?

— Revin. Văd ce pot să găsesc înainte de bere. La ora zece la Ventuno, în regulă?

— OK, spune fără să știe ce răspunde.

Închid, apoi telefonul bipăie.

971753585. *Clandestina*. *Merită o încercare*.

Când nu știm, ghicim.

La ora opt s-a lăsat cea mai grea arșiță, iar Tim își pune pantofii de alergat, maioul și pleacă. Aleargă spre Playa de Palma, unde apusul înghite ultimii vizitatori ai plajei, mirosul de marijuana este puternic și gunoiul de peste zi abia încape în tomberoane. Pisicile străzii miaună, sfâșie cu ghearele resturile de mâncare, se zburlesc una la cealaltă, iar el aleargă, inspiră aerul fierbinte, simte cum sudoarea se strecoară pe sub maiou, corpul răspunde. Nu se uită la fereastra centrului de conferințe, nu vrea să își vadă reflexia, ce ar putea să vadă decât un om care încearcă să fugă de el însuși?

Amintirea lui Emme se estompează. Cu fiecare zi tot mai mult, precum hârtia în lumina soarelui insular.

Căutarea lui devine tot mai improvizată, acum au mai rămas doar oasele din ea, dacă au rămas și ele, descompuse, răzlețe, mâncare pentru lupi sau pești răpitori, oricum poate te-ai înecat. El aleargă, inima îi bate, în terasele din Portixol oamenii beau vin, socializează, e Mallorca în luna august. Ei îl văd, bărbatul care aleargă, dar privirile lor nu sunt curioase, nu se întreabă cine este. El crește viteza, aproape că vede negru în fața ochilor când trece pe lângă obeliscul de după portul Ei Molinar; înainte să ajungă pe plaja Ciudad Jardin, trebuie să lase un buldog furios să îl depășească.

Simte ca și cum coastele lui se vor rupe de la presiunea plămânilor, e transpirat cu totul și încetinește, dându-și seama că minunea tocmai s-a întâmplat, mintea lui este goală, sufletul gol pentru câteva minute, îi vine să verse, își recapătă suflul, alungă starea de rău. Pe plajă, familiile sud-americane au aprins grătarele, tații joacă fotbal alături de copii, iar femeile pun farfuriile de plastic pe mesele de camping.

Bea din robinetele de duș de la locul de joacă. Își clătește părul cu apă călduță, copiii fac gălăgie, o fată cam de vârsta Maiei face primii pași puțin mai departe pe plajă. Pe partea cealaltă, dincolo de oraș, soarele apune peste silueta ondulată a munților Tramuntana, cerul este roz sclipitor, apoi galben înflăcărat.

Se întoarce la pas. Încet, sudoarea se usucă pe corp și se gândește să alerge din nou, dar e destul pentru mușchi și pentru inimă, merită odihnă. Oare ce a vrut să spună șoferul de ambulantă, înseamnă măcar ceva? Un accident. Acasă a căutat pe Google și a găsit doar o știre care îi scăpase.

Ultima accesare.

Pe drumul înapoi, își vede reflexia în fereastra sălii de conferințe. Un om ca o linie neagră în mișcare. Ar putea fi oricine, orice bărbat din actele false pe care le are în apartament.

Continuă să meargă, maioul este aproape uscat, lasă în urmă Endesahuset și se îndreaptă spre La Soledad. Distinge pensiunea în partea inferioară a Parque Krekovic, printre mahalale și în timp ce înaintează prin cartier, un bărbat cu părul lung și înfățișare de arab fluieră după el și îl întreabă dacă vrea să cumpere hașiș, cocaină, „am de toate”.

Tim grăbește pasul, simte cum transpiră din nou și când ajunge în fața casei scotocește după cheie în buzunarul de la spate al pantalonilor de alergat. Dincolo de Las Cruces stau muncitorii venezueleni, beau bere de parcă urmează să fie liberi a doua zi, poate chiar sunt. Este sâmbătă, o fi mâine duminică?

— Tim Blanck. Ce faci?

Se întoarce, dar a recunoscut vocea groasă fără să fie nevoie să vadă fața. Se oprește în diafragmă, de frică și mânie, iar Juan Pedro Salgados îi zâmbește. Costumul galben-deschis de mătase îi foșnește pe corpul gras, stă lângă mașina lui, un Mercedes negru. Șeful poliției, care a reușit să creeze o comoară ascunsă pe apă, noua stațiune pe lângă care tocmai a trecut Tim. Știe prea multe despre Tim, la fel și Tim despre el, așa cum ar trebui să fie în acest oraș. Toată lumea laolaltă, toată lumea știe lucruri despre toată lumea, toată lumea e blocată și nimeni nu poate face nimic în legătură cu asta. Eu am ucis, tu ai violat. Mai bine ne-am ține gura amândoi.

Salgados întinde mâna.

Tim nu îi răspunde cu același gest.

— OK, spune Salgados. Te înțeleg.

Tim se dă puțin într-o parte, pe trotuar, se uită în jur, dar șeful poliției pare să fi venit singur.

— Ce vrei?

Salgados întinde mâinile.

— Suntem prieteni, Tim, nu e așa?

— Nu, nu suntem. Absolut deloc.

— Ne urcăm în mașină. Încă e răcoare. E unul dintre beneficiile unei mașini bune, e răcoroasă chiar și când ai aerul condiționat închis.

— Vorbim bine și aici.

— Duhnești a transpirație și totuși te invit înăuntru, așa că vino.

La răcoare.

Nimic nu este atractiv la mașina lui Salgados, dar Tim simte că polițistul are creierul în mișcare. Ce mai vrea porcul ăsta acum? Trece de Salgados, calcă peste pietrele gri din pavaj, ocolește Mercedesul, deschide portiera din dreapta și se așază.

În mașină este răcoare. În câteva secunde, răceala limpezește mintea.

— Ce vrei? întreabă Tim din nou, uitându-se la parasolar, vede poza lui Emme care nu e, de fapt, acolo, ci în propria mașină, cu care a circulat de atât de multe ori.

Lipsește.

Lipsește.

Salgados îl privește cu ochii strălucitori ca de pește, urechile se preschimbă în branhii roz, iar Tim se întreabă cum de poate supraviețui pe uscat.

— Un prieten al unui prieten are nevoie de o favoare.

— Și vrei să te ajut eu?

— Asta vreau.

— De ce aș face asta?

— Pentru că lucrăm împreună. Vrei să facem asta în continuare?

— Nu vreau. Dar trebuie.

Ar putea avea legătură cu șoferul de ambulanță? Altfel, de ce s-ar întâmpla aceste întâlniri în același timp? Tim vrea să îl întrebe pe Salgados dacă îl cunoaște pe Juan Carlos, dacă știe ceva de accident, însă, dacă nu există nicio legătură, ar fi mai bine să tacă.

— Și ce vrei să fac?

— Pentru început, fă un duș.

— Ți se pare cumva că am chef de glume?

Tim se întoarce către Salgados, se holbează la el, trage aer în piept.

— O să vezi că merită, spune Salgados. Crede-mă. Nu ți-aș cere niciodată o favoare dacă nu ai fi recompensat.

Luis Adame, vecinul lui Tim, merge de parcă plutește – aparent sub efectul vreunui drog, poate amfetamină combinată cu Rohypnol –, se duce acasă să își culce copiii sau să se joace cu ei câteva ore, până adorm pe canapeaua familiei.

— Atunci treci la subiect.

— Acest prieten, spune Salgados, vrea ca tu să îl vezi pe Sergio Gener în închisoare mâine la ora unsprezece, în timpul programului de vizită. Are nevoie de ajutor cu ceva și cineva s-a gândit la tine.

Sergio Gener.

Regele drogurilor și al cluburilor de noapte din Mallorca. Împăratul gangster care a vrut să fie de treabă și a investit în proprietăți și terenuri, care în continuare deține și controlează clubul de noapte Opium și care stă la închisoarea din Mallorca, condamnat la nouă ani pentru evaziune fiscală. O nimica toată în comparație cu crimele și infracțiunile cu droguri de care a fost acuzat, dar care nu puteau fi dovedite în instanță, pentru că toți martorii sufereau pierderi de memorie ori dispăreau de pe insulă. Acum Gener are șaptezeci de ani și poate nu vrea să ducă pedeapsa la capăt.

— Și ce vrea?

— Nu am idee, spune Salgados. Dar întâlnește-te cu el mâine-dimineață, nu vei regreta.

Apoi Salgados se întinde spre el, îl împinge pe Tim dintr-o parte cu burta grasă, deschide torpedoul și scoate o ediție din *Diario de Mallorca*. Deschide la articolul cu Emme și îl ține în dreptul feței lui de pește, iar Tim vrea să i-l smulgă, să-i strivească fața cu pumnii.

— Cauți în continuare? Respect asta, așa că întâlnește-te cu el, cu Sergio.

Lasă ziarul în jos, îl răsfoiește până la articolul despre copiii furați ai lui Franco. Arată spre pagină.

— Știi, sunt unul dintre acei copii. Fiica mea a trimis un fir de păr de-al meu unuia dintre acele site-uri ADN din SUA, a vrut să îmi facă o surpriză de ziua mea și să vadă dacă am putea găsi rude pe acolo. Dar nu am găsit, în schimb, era clar că părinții mei nu erau părinții mei. Așa că am făcut cercetări și s-a dovedit că m-au cumpărat dintr-un salon de maternitate din Andaluzia. A fost totul aranjat de cunoscuții lor, falangiști. Îți dai seama? Nu am pic de sânge mallorquin.

Salgados închide ochii și, când îi deschide din nou, Tim vede durere pură, de parcă ceva e rupt în Salgados și nu va putea fi reparat niciodată. Băiatul catolic care deodată nu avea mamă și s-a pierdut pentru totdeauna, bărbatul care și-a văzut de drum și a reușit să obțină ce și-a dorit, apoi și-a dat seama că îi lipsește singurul lucru important pentru el, un cămin sufletesc.

— O caut pe mama mea. Este dificil. Dar ar trebui să reușesc. Trebuie să plec.

— Vrei să știi cine ești?

— Nu toată lumea vrea? Suntem în căutare, Tim, niciodată nu spunem totul, sperăm că vor spune alții, chiar dacă nu e așa. Nu e ironic cum acțiunile noastre ne mușcă mereu de fund, la final? Vreau să o privesc pe

mama mea în ochi și să văd dacă mă iubește. Vreau să cunosc dragostea pură de mamă.

Tim nu se poate abține să nu zâmbească.

— Serios? Crezi că îți va aduce iertarea păcatelor?

— Poate nu pentru toate, doar pentru cele mai rele. Dar pentru unele nu există iertare, indiferent ce spun preoții în catedrală.

Salgados răsfoiește ziarul până la articolul despre crima politicianului Miguel Albern de la Vox. Pune degetul pe fotografia cu pătura galbenă în care se afla cadavrul.

— Fascistul dracului. Bine că a murit. Din cauza lui Franco și a acoliților lui nenorociți au fost furați acei copii.

— De ce îmi povestești toate astea?

Salgados împăturește ziarul.

— Crezi că vorbesc prostii, nu? Dar e adevărat. La dracu, nici măcar nevastă-mea nu știe. Ea are grijă de casă, ne împăturește rufele și crede că acei copii care fac baie în piscină sunt mallorquini get-beget.

Tim îi întâlnește privirea. Nu spune nimic, încearcă să găsească o urmă de compasiune înăuntrul său, însă nu știe dacă poate avea încredere în Salgados.

— Mâine la ora unsprezece. Te așteaptă.

Tim nu spune nimic, iese din mașină și trântește portiera în urma lui.

Salgados demarează, praful dansează în razele felinarelor de stradă abia aprinse.

La dracu', Rebecka. Emme nu a murit, iar în Las Cruces se aude din nou urletul Martei.

— Acum țara arde. Sfârșitul este aproape. Cu siguranță. Am ajuns într-un punct din care nu mai există întoarcere, strigă ea. Doar că voi nu înțelegeți încă.

În Ventuno e plin de suedezi. Bărbați cu șepci și pantaloni roșii, tricouri albe de tenis și pantofi de navigatori destul de purtați, bătrâne yoghine îi privesc cu ochi doritori pe frații italieni care dețin locul. Alex, Kiko, Yari, zei din Abruzzo care amestecă băuturi și flirtează cu atâta finețe, încât bogății din Santa Catalina sunt mai mult decât bucuroși să se despartă de banii lor.

Simone stă la masa cea mai îndepărtată, în colț, lângă toalete și răcitorul de vinuri. Alex îi aduce un Martini, apoi îl văd venind. Simone îi face semn cu mâna, pe chipul lui Alex apare un zâmbet, Tim se apropie, primește o îmbrățișare de la Alex.

— Tim Grande, cum ești? apoi dispare în Marea Suedeză fără să aștepte un răspuns.

Tim sărută ambii obraji ai lui Simone, iar ea zâmbește chiar și cu ochii. Nu a văzut-o niciodată atât de bronzată, colierul de argint cu piatră verde îi scoate ochii în evidență. Înainte doar vocea îi părea mai tânără, acum chiar arată mai tânără.

De fiecare dată când i-a cerut ajutorul, ea i-a fost alături fără să ceară nimic în schimb. De ce? Nu știe.

A auzit că l-a părăsit pe Hassan Abdellah, dealerul de droguri de origine marocană cu care avusese o lungă relație, care își ucisese un coleg de celulă și fusese condamnat la treizeci de ani de închisoare. El s-a mutat din Mallorca în Burgos, însă Simone nu pare să se mai gândească la Hassan acum.

— Ți-am comandat și ție unul, spune ea și ia o înghițitură din paharul de Martini.

— Am să beau doar unul.

— Vom vedea.

— Două, cel mult.

El se așază, încearcă să ignore murmurul și muzica, vocile de suedezi care vorbesc despre vreme și navigație, bărci și prețuri de apartamente, bârfe și vorbe, vorbe despre nimic.

— Nu am apucat să îi dau de cap încă poveștii spuse de șoferul de ambulanță.

— Nu e nimic.

Se gândește dacă ar trebui să îi povestească despre întâlnirea cu Salgados, despre Gener, dar mai bine să aștepte până află mai multe.

— Crezi că ar putea fi ceva semnificativ acolo?

Ea își lasă mâinile pe masă, le mișcă cu grijă și zâmbește, privește în jur, parcă ar vrea să țină pe cineva de mână, mișcările degetelor par bătăi de inimă ratate.

— Nu știu.

— Totul trebuie verificat, spune el.

Primesc băuturile.

— Bun.

— Da.

El își trece mâinile prin păr și simte ceva neplăcut cu mâna.

— Cum te simți? întreabă el.

— Puțin singură.

— Nu suntem toți singuri?

— Cu siguranță. Nu m-ar deranja unul dintre italieni.

— Dă-i bătaie. Te urmăresc de aici.

Își golesc băuturile și mai comandă altele. Simone povestește despre serviciu, despre toate joburile pe care le primește din toată lumea, oameni care vor să știe totul despre ce fac ceilalți online. Bărbați adevărați care vor să știe dacă soțiile lor se uită la filme pentru adulți. Companii care vor să afle secrete murdare despre competitorii lor.

— Nu am nimic împotrivă, spune ea. Nimeni nu este mai bun decât nimeni. Știi asta.

El încuviințează. Își golește al treilea pahar de Martini. Știe că atunci când se va ridica, totul o să se învârtă în jur.

— Mâine am lucruri importante de făcut. Pentru mine ajunge.

— Ce poate fi mai important decât băutul? Mai stai puțin.

Are chef de bârfă. Sigur a băut înainte să ajungă în Ventuno.

— Altă dată. În seara asta poți să bei singură.

Înainte să apuce măcar să se întoarcă, doi suedezi în cămașă albă se apropie de ea, iar unul o întreabă:

— V-ar putea interesa un Aperol Spritz, madame?

•

Fața în oglinda de la baie. Este a lui, dar dispare, se estompează, de parcă înoată sub apă.

O voce, a lui Emme, înot, tată, înot.

Unde înoți?

Nu știu. În ce adâncimi mă mișc?

Își ia ochii de la oglindă, merge în dormitor și deschide computerul. Găsește articolul despre copiii dispăruți pe vremea lui Franco. O femeie pe la vreo 50 de ani a reușit, aparent, să aducă în fața legii un ginecolog de 89 de ani. Sigur a luat-o de la mama ei radicalistă de stânga și a dat-o unui inginer sus-pus de la Departamentul Transporturilor, lui și pioasei sale soții.

Caută pe Google și citește mai mult despre copii.

Se spune că treizeci de mii de copii au fost furați de când Franco a ajuns la putere și până a murit, în 1975. O pată care nu a fost niciodată ștearsă, din simplul motiv că mulți dintre cei care au legătură cu vinovații – fii, fiice, nepoți – sunt încă la putere.

Treizeci de mii de copii ale unor așa-ziși comuniști sau socialiști.

Încerca să își exprime regretul? Pentru ce-i făcuse lui Emme?

Să se ducă dracului în cazul ăsta.

Tim închide computerul și ia mobilul. Este târziu, dar poate Clandestina răspunde.

— Ești pe listă.

Paznicul din cabină se întinde spre receptor cu efort, de parcă trebuie să își adune puterile din adâncuri pentru a putea spune ce trebuie.

Închisoarea din Mallorca. Chiar dincolo de șosea. La câțiva kilometri de centrul Palmei. Paznicul are cearcăne și broboanele de sudoare îi ajung pe frunte. Părul închis la culoare, grizonant, îi cade peste urechi, iar cămașa albastră a uniformei are pete în dreptul pieptului. De ambele părți ale cabinei se întind zidurile de un bej spălăcit și deasupra lor strălucește sârma ghimpată.

— Gener te așteaptă, spune paznicul și apasă un buton lângă microfon.

Uriașele porți albastre din zid se ridică ușor, iar paznicul îl invită pe Tim înăuntru și apoi într-o clădire joasă și albă cu un acoperiș de metal, unde trebuie să fie camerele vizitatorilor, conform unei plăcuțe cu litere arse de soare.

Nu a fost nevoie să se înscrie la paznic, nici la ghișeul din clădirea pentru vizitatori. Trebuie să își lase telefonul să treacă printr-un detector de metale, să fie percheziționat de o paznică masivă, apoi îndrumat de un paznic mai tânăr printr-un coridor lung. Deținuții au pictat pe pereți o mare cu un orizont neîntrerupt sub un cer cu nori pufoși. O ușă verde din fier la capătul coridorului. În fața ei, o linie albă.

Tim îi simte acum prezența lui Gener, știe că bărbatul îl așteaptă în spatele ușii. A mai simțit înainte atracția criminalilor grei și de succes. Aceia care par că se situează deasupra societății și că toți ceilalți există doar pentru a-i servi pe ei și scopurile lor. Dacă Gener i-ar putea supune pe toți ceilalți, ar face-o.

Tim stă în dreptul liniei de pe podea. Nu știe de ce. Ezită, vrea să se întoarcă, dar apoi trece de ea.

Tânărul paznic deschide ușa în timp ce mâna îi tremură, o deschide încet. Într-o cameră fără ferestre, cu pereți vopsiți galben-deschis, stă Sergio Gener, corpul său slab, țintuit pe un scaun roșu din fier, în spatele unei mese albe din plastic. Îl țintuiește pe Tim cu privirea, iar ochii lui negri sunt mici și înguști în semiîntunericul camerei.

— Douăzeci de minute, spune paznicul cu o voce groasă și închide ușa.

Un om bătrân, își spune Tim. Un bărbat slab cu pielea uscată, în haine prea largi, ca orice deținut. Obrajii supți, părul grizonant neîngrijit, barba căruntă și încâlcită. Însă privirea goală este ca a unui șarpe care apucă în fălci un broscoi sau o șopârlă pe care le-a primit drept pradă în captivitate,

poate că par inofensiv, dar nu pot fi păcălit, sunt mai toxic decât oricine altcineva.

— Așază-te.

Vocea bătrânului gangster e uscată, gâjâită. Tim se așază pe scaunul liber din față. Niciun joc, niciun dans.

— Am auzit că ai nevoie de ajutorul meu, spune Tim.

Gener se apleacă înainte peste masă, iar coatele lui slabe și ascuțite fac discul din plastic să scârțâie.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Dar îl vreau, am o treabă care e perfectă pentru tine.

— Plătești?

— Sigur că plătesc. Dacă vrei. Poate că am ceea ce îți dorești?

Tot un joc. Dar nu îl voi juca.

— De ce eu?

— Pentru că nimeni sau doar puțini știu că suntem prieteni. Acum suntem prieteni, nu?

Pentru câteva secunde, ochii negri au prins viață, șarpele s-a destins și vrea să se joace cu prada sa, pentru că încă mai zvâcnește.

— După cum știi, continuă Gener, mă vor ține aici mult și bine. Au adus procurori din Madrid și Extremadura și m-au condamnat pentru evaziune fiscală, dar nimic mai rău.

Gener face o pauză. Se uită la el, îl măsoară cu privirea, iar Tim rămâne pe poziții.

— Mă țin aici, spune Gener. Așa cred ei. Nu am de gând să stau nouă ani.

— Ce vrei să fac? Treci la subiect.

Gener ridică sprâncenele înainte să continue.

— Mai am o șansă. O instanță de apel unde îmi pot prezenta cazul o ultimă dată. Dar nu voi avea succes, dovezile lor stau în picioare. Mai rămâne un singur lucru.

Tim știe ce urmează.

— Judecătorul trebuie să facă întocmai cum îmi doresc.

— Și cine este judecătorul?

— Un anume Javier Jara. L-au adus de la Madrid. O apariție fără conexiuni aici. Dar dacă vrea, poate să demonteze acuzațiile împotriva mea.

— Și cu asta vrei să te ajut. Să îl aduc pe judecător de partea ta.

— Soția lui moare de cancer, spune Gener.

— Am auzit că e bolnavă de multă vreme, deci el ar putea fi obosit și singur.

Tim se uită la Gener. Înțelege exact ce urmărește. Dă din cap inconștient, înăbușă instinctul de a se ridică și de a pleca. Trebuie să rămână. Să asculte, să facă.

— Prietenul meu Juan Pedro spune că ești bun la lucrurile astea.

— Mulțumesc pentru compliment.

— Știi cum trebuie să continui de aici, ai mână liberă. Eu sunt generalul neamț, iar tu căpitanul meu. Tu ai o sarcină, iar eu am încredere că poți să o faci. Îi plac fetele tinere. Nu copile, dar tinere.

— Și dacă nu vreau să fac asta?

— Atunci nu îți vei găsi niciodată fiica.

Tim își încleștează pumnii în poală, se uită la el cu ochii mijiți.

— Ce știi de ea?

— Poate că nimic. Dar știu un lucru, că dacă nu te ocupi de asta, îmi vei ține companie aici o lungă perioadă și cu greu vei mai putea să o cauți. Nimeni nu este fără greșeală și aș aprecia compania ta. E o faună diversă, maimuțe, hiene.

Sergio Gener zâmbește. Acum are cea mai intensă privire.

— Și dacă ești închis aici, continuă el, bineînțeles că nu poți fi și un tată bun în Stockholm pentru micuța Maia.

* * *

Până la urmă, ajungem ceea ce urâm. Ajungem ceea ce vor ei. Este inevitabil.

Tim trece din nou peste linia albă și își dă seama că nu se întoarce pe unde a venit, ci înainte, către necunoscut. De fapt, nu e nimic dramatic, la fel cum schimbările mari se produc lent și devin realitate, eu voi face exact ce mi se cere de dragul tău, Emme, chiar dacă asta ar presupune ca eu să nu mai exist, să devin altcineva, un bărbat care nu mai poate fi tatăl nimănui. Dar trebuie să știi un lucru, o fac de dragul tău și voi fi tatăl tău și al Maiei. Voi fi în stare să spun minciuni, să duc la capăt anumite fapte, să mă prefac că sunt aici, un tată impostor este mai bun decât niciun tată.

Stă în parcarea din fața închisorii, lângă mașina lui, printre multe alte autovehicule, cheia este grea în mâna lui. Ridică privirea spre cer, întrebându-se ce se ascunde după tot acel albastru. Acum chiar strânge ochii ca și cum Dumnezeu nu vrea să fie văzut, nu vrea să dea niciun răspuns la întrebările simple pe care le întreabă uneori în timpul nopții.

De ce mi-ai dat-o pe Emme și apoi ai luat-o de lângă mine?

De ce ne-ai dat-o pe Maia dacă știai că îmi va fi imposibil să fiu cu ea?

Are sentimentul că stă ba în picioare, ba așezat și își analizează propria viață, cum totul s-a întors spre direcția greșită și i se pare că aude din depărtare clopotele catedralei.

Dar nu au de ce să se audă acum.

Sunetele sunt un mesaj gol din partea unui cer și mai gol.

Ultima oară a fost în Stockholm acum cinci luni. Doar pentru câteva zile, de dragul Maiei și al Rebeckăi. Ea nu a vrut să vină, cu toate că vremea era mult mai bună în Mallorca.

În martie a nins, fulgi mari și uzi ce făceau casele de piatră de pe Upplandsgatan să pară grele. A condus căruciorul singur prin oraș, i-a dat Maiei biberonul într-o cafenea din Odenplan care mirosea a plăcintă cu somon încălzită în cuptorul cu microunde și a lână umedă.

Ea a luat laptele, s-a uitat la el, a zâmbit și s-a jucat cu tetina, încercând să-l cuprindă cu privirea, simțea că încearcă să îl păstreze în lumea ei, dar știa că era doar în imaginația lui.

Împingea căruciorul de-a lungul Dröttninggatan, zăpada care cădea tot mai abundent nu se mai topea când atingea asfaltul.

Au împărțit liftul cu o doamnă mai în vârstă către subsolul Hötorgshallen.

— Ce fetiță drăguță. Este a ta?

Niciun copil nu aparține cuiva, așa că el nu a răspuns.

În schimb, s-a aplecat, s-a uitat la Maia și a întrebat-o:

— Ești a mea?

A împins căruciorul afară din lift. S-a uitat înapoi la Piccolino, fotografia de pe telefonul lui Emme, un selfie cu ea, el și Rebecka înainte de Crăciun. Brânza topită pe acel toast cu creveți curățați pe o parte.

Există o limită a durerii suportate de o persoană. Orice dragoste poate cauza durere și poți întoarce spatele dragostei fără să fii laș.

Stătea pe vine în fața cărուțului. Încerca să se uite la Maia, dar a întors privirea către labirintul de carne și nuci și condimente și morcovi și sfeclă și cartofi pentru trei sute de coroane kilogramul.

— Mama are câteva treburi de rezolvat. În curând va veni acasă.

Privirea îi căuta din nou chipul. Te vedeam pe tine, Emme, într-un alt cărucior, în alți fulgi de zăpadă care erau totuși aceiași.

Trebuie, trebuie.

Îmi pare rău, Maia, dar trebuie să plec.

•

A plecat, așa cum făcea de obicei. Iar Rebecka bea cafea cu o altă mamă, o anume Lisa ori Klara, sau Lovise, la Espresso House de pe Vasagatan și vorbeau despre hăinuțe de copii, sperau că bebelușii vor continua să doarmă în cărucioare, cu toate că li se făcea cald în salopetele de iarnă.

— Doarme bine noaptea.

— Și al meu. Ce bine e să mai am parte de somn.

Rebecka a inspirat sperând că mirosul de chifle cu scorțișoară era real și că nu venea de la un spray care pufăia de pe undeva, făcând pe toată lumea să poftească în disperare la scorțișoară, unt, făină și zahăr.

— De Paște mergem în Insulele Canare.

— Ce insulă?

— Lanzarote, nu vor fi așa mulți turiști.

— Nu am auzit de ea.

— Tu vei pleca pe undeva?

— Nu mergem nicăieri, stăm acasă.

— Mă gândesc să cumpăr perdele noi pentru camera ei. Ce părere ai?

Fulgii de zăpadă erau purtați de un vânt puternic, de parcă voiau să cadă mai repede pe pământ, dar o forță îi atrăgea într-o parte. O mașină de cafea scotea aburi, iar Rebecka spuse:

— Cred că este o idee bună.

— Perdelele?

— Care perdele? Cine naiba a spus ceva de perdele?

Tăcere.

Spaimă și o tăcere incomodă din partea Lisei, a Elsei sau a Theresei.

— Ai impresia că acest copil te va salva, nu-i așa? Atunci mă văd nevoită să îți spun că nu există nimic să te salveze de ce s-a întâmplat cu fiica ta, e doar un substitut, înțelegi? Nici măcar atât.

El bate în ușa vopsită în alb a căsuței din El Molinar. La câteva sute de metri, valurile lovesc plaja îngustă. Țipete de copii.

Casa bătrânului pescar se află pe partea umbrită, Doamne ajută, însă căldura este atât de puternică, încât îl îngenunchează. Înăuntru e liniște, cu toate că Tim suspectează că mamasan Eli este acasă, nu și-a mai deschis biroul de când s-a întors pe insulă.

Dar cu siguranță lucrează din nou. Escortele de pe site-ul ei zâmbesc privitorului, îmbrăcate în haine de seară și cu cămășile descheiate, luminate puternic dintr-o parte, astfel încât să accentueze curbele și mușchii.

Tony Tigroaica.

Nelly.

Chris din UK.

Alicia, Honey și Pinky, Candy.

Acum, că a avut curajul să se întoarcă, cu siguranță afacerea îi merge bine.

Trebuie să aibă încredere că bărbații corupți o vor lăsa în pace sau poate au nevoie de serviciile ei, cum el însuși are nevoie.

Se aud tocuri ce bocăne pe podeaua din piatră precum ciocul de porumbel care bate în trotuar, iar ochiul ei se vede în spatele vizorului.

Deschide.

— Tim, ce faci aici?

El ar vrea să plece. Dar trebuie, Tim. Ești aici, ești aici. Să nu crezi altceva.

Ea poartă o rochie roșie strâmtă, e machiată puternic, are meșe atașate și își ține echilibrul perfect pe o pereche de platforme înalte și negre. Oare acum prestează și ea? Nu, nu ar face asta niciodată. Poate merge la o petrecere, în Palma te poți îmbrăca așa fără ca cineva să ridice din sprâncene.

— Pot să intru?

Ea nu ezită, doar zâmbește, se ridică pe vârfuri și îl sărută de două ori pe obraji, iar el îi răspunde în același fel.

Îl conduce printr-un hol îngust spre o bucătărie transformată în living, unde totul este alb. Pe un perete din spatele unei canapele lungi atârnă o fotografie alb-negru cu nudul unei femei. Nu i se vede fața, dar Tim suspectează că este chiar mamasan, imortalizată de fotograful escortelor. De partea cealaltă a ușii cu geam se află o verandă, unde o umbrelă roșie oferă

adăpost unei mese din lemn de tec cu patru scaune roz, din plastic. Este răcoare, o răcoare tăcută și fabricată; ea deschide ușa frigiderului.

— Vrei ceva?

— Nu, mulțumesc.

— O bere. Știu că îți place berea.

— Bine.

Ea se întoarce cu o doză de Holy Water.

Îi face semn să se așeze pe canapea. El se așază, dar ea continuă să stea în picioare, privindu-l întrebător:

— Crezi că te-am trădat?

Aproape că m-ai trimis la moarte, ar vrea el să spună, mi-ai dat direcția bună, către Salgados, Horrach și Condesan, cel care a răpit-o pe Emme, dar totul a fost în interesul tău. Ar vrea să se ridice, să se apropie de ea, să o amenințe, dar stă. Ea parcă știa că urma să vină, aproape că îl așteptase, dar el a venit singur și ei ar fi trebuit să îi fie frică, să nu-i fi deschis, dar ea nu trădează niciun fel de frică.

— Ce-a fost a fost, spune el.

— Nu ai găsit-o.

— Nu.

— Cred că ești ușurat.

— Încă este dispărută.

— Am văzut articolul. Ai o nouă fiică.

Mamasan ia o sorbitură din apa ei sfințită.

— Pământul continuă să se învârtă, timpul trece, spune ea apoi. Chiar îmi pare rău că nu ai găsit-o pe Emme a ta.

— Aș vrea să te angajez. Pe unele dintre fetele tale.

Tim se apleacă înainte, își strânge mâinile între coapse. Țesătura este moale sub degetele lui, curată, proaspăt spălată. Mamasan rămâne nemișcată. Zâmbește. Nu cu dispreț, ci cu atenție. Toți ajung aici în final, chiar și tu.

— Deci?

— Vreau să prind pe cineva făcând lucruri pe care un om însurat nu ar trebui să le facă.

Ea dă din cap.

— Și bineînțeles că nu trebuie să știu cine este în spatele acestei afaceri? Are legătură cu Heidegger?

— Nu mai lucrez pentru ei. Știi asta.

Nu întreabă de ce. Nu contează pentru ea.

— Atunci cine?

— Tot nu cunoști. E inofensiv.

— Vreo soție care vrea să divorțeze și vrea să fie sigură că primește pensie alimentară?

— Cam așa ceva.

Mamasan Eli își pune berea pe tejghea. Apoi întredeschide ușa spre verandă, lasă să intre puțin aer cald.

— Ce vârstă?

— Cu cât mai tânără, cu atât mai bine, spune Tim.

— Credeam că ești împotriva acestor lucruri.

— Chiar sunt. Să nu fie minore, dar să arate tinere. Așa îi plac lui.

Tim simte cum i se contractă stomacul în timp ce rostește cuvintele, simte că va trebui să fugă până la toaletă lui mamasan să își golească stomacul, să își verse rușinea, dar reușește să reziste.

— Ești bine, Tim?

— Nimic nu e cum trebuie, știi asta.

— Cine este acest bărbat?

Tim spune numele judecătorului, iar mamasan Eli îi aruncă o privire rapidă înainte să îi întoarcă spatele. Respiră adânc de câteva ori și se întreabă ce expresie are. Temătoare, determinată, îl privește fugitiv.

— Cred că înțelegi că nu este momentul să spui nu.

— Ai idee ce faci? E periculos. Pentru toată lumea.

— Nu am de ales, spune Tim.

Apoi, mamasan Eli se întoarce. Spune un preț.

Tim dă din cap.

— Am să îți dau un semn, spune ea, arătând spre ușă. Am câteva fete în minte.

Tim se ridică. Închide ușa cu grijă în urma sa. O decapotabilă trece pe lângă el. Trei tinere în costume de baie pe care nu pare să le recunoască. Pentru o secundă, fața lui se reflectă în luciul mașinii negre.

Nu știe dacă se vede pe el sau pe bărbatul care fusese întotdeauna acolo și aștepta să ia ființă. Distrus, renăscut. Pur, așa cum poate fi un om doar în momentul în care dispare ultima urmă de inocență.

Clandestina răspunsese. Cu o voce veselă, deloc leneșă, în ciuda orei târzii, spune că este binevenit a doua zi la ora patru.

— Să dormi bine, spune ea pe un ton de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni după ce au schimbat doar câteva cuvinte.

Tim duce degetul la clopoțelul dintre ușile negre și fereastra magazinului acoperită cu pânze de păianjen false. Calle Patronat Obrer, o alee goală și părăsită, cu toate că se află chiar în centru. Câteva agenții de asigurări, o mică florărie. Nimic altceva, doar traficul zgomotos de pe Calle Manacor, puțin mai departe.

Pași în spatele ușii, se întreabă cum arată, o bătrână cu păr cărunt? Dar părea tânără la telefon, o sirenă care îl atrăgea cu minciunile sale.

Vino, vino.

Ce fac eu aici?

Îi ard tâmplele și pentru o secundă i se face rău, nu i-a spus Rebeckăi că se va întâlni cu un medium. Oare s-ar enerva, întrista sau l-ar lua în râs?

Fă-o, Tim, fă-o.

Ce avem de pierdut, ușa se deschide.

Ea e de vârsta lui, cu părul negru și drept ce îi ajunge până la talie. Un nas ca un cioc de corb. O rochie neagră până la glezne, ochi pătrunzători, cu o privire ajunge dincolo de el.

Facem asta, Rebecka.

— Tu ești Tim?

El dă din cap, iar ea îi arată ce e prin magazin, rafturile din sticlă pline cu mici talismane, bețișoare parfumate și cărți de tarot. Din tavan atârnă un candelabru cu mai multe brațe, becurile sunt susținute de cranii. El o urmează într-o a doua cameră. Două canapele una în fața celeilalte, o măsuță între ele, pereții portocalii cu lămpi în care ard lumânări.

De aici nu se aude orașul. Doar respirația lor.

— Așază-te, spune ea. Acum ești aici, nu mai ai motive să fii sceptic.

Ea se așază în fața lui. Din cauza luminii, pielea ei întunecată pare că ia foc, de parcă cineva o incendiază cu o torță. Ea își întinde mâinile.

— Ia-mi mâinile.

— Nu ar trebui să îți spun de ce mă aflu aici?

— Știu de ce.

Ea zâmbește, iar ochii îi devin și mai întunecați, pare că se vor evapora în sufletul ei.

El își așază palmele peste ale ei, iar ea îi strânge mâinile tare și repede, ca o gură de șarpe.

Piele rece.

Pielea ei este rece precum a unei șopârle.

Ea închide ochii, îi spune și lui să facă la fel.

— Expiră pe gură.

Ea respiră. Orașul este un murmur, șoptește, la fel și cerul și marea, celelalte orașe, milioanele și miliardele de oameni care se mișcă pe suprafața pământului, mâinile ei sunt calde acum, iar ea șoptește:

— Nu o văd, nu o văd.

Pe cine nu vezi?

Trebuie să o vezi.

— Nu o văd, șoptește ea.

Ce fac aici, Rebecka, Emme, cum îmi puteți face una ca asta?

Să mă ajute cineva.

— Fetele, fetele, șoptește ea. Copiii, copiii. Iar mâinile ei sunt din nou reci. Nu o văd.

Trebuie.

Ea îi eliberează mâinile, îi spune să deschidă ochii, chipul ei pare că arde în fața lui, o lacrimă pe unul dintre obrajii ei.

— Nu am văzut-o, spune ea. Dar e acolo.

— Unde?

— Nu știu încă.

— Dar trăiește?

Clandestina dă din cap, iar lacrimile i se preling până pe bărbie.

— Am nevoie de ceva ce i-a aparținut, ai așa ceva?

— Cum ar fi?

— Orice. Ceva de îmbrăcat, o șuviță de păr, ceva la care a ținut.

El se gândește.

— Nu am nimic aici. Dar pot să fac rost de ceva.

— Grăbește-te.

După cinci ani.

Ea se ridică.

— Face cinci sute de euro, spune ea.

Simte că ar vrea să se lovească tare în cap, se simte stupid, știe că ea nu vrea altceva decât mai mulți bani, de-asta vrea ca el să aducă un obiect de-al lui Emme.

Îi dă banii și pleacă.

Ai găsit ceva? *Despre șoferul de ambulanță*? *Despre ce a povestit*?

Tim se îndreaptă spre o terasă din Portixol, simte cum disconfortul de a fi mers la un medium persistă în corp, când trimite un sms către Simone sau când ia primele guri de bere.

Nu încă. *Pare că nimic nu este în neregulă cu el sau chiar cu accidentul*. *Continuă să se uite după camerele de supraveghere din zona în care a avut loc accidentul*.

Ai o treabă de făcut.

Cu siguranță.

Plătește pentru bere și se întoarce la mașină, întâlnește o familie în drum spre plajă, privirile părinților sunt chinuite, copiii trag de jucăriile gonflabile, se grăbesc spre mare.

Se duce acasă, adoarme, iar noaptea caută prin munții de pe lângă Orient. Dimineața încearcă să aibă un apel pe Skype cu Maia și Rebecka, dar ele nu răspund și astfel trec luni, marți, miercuri, joi și undeva în vârtejul secundelor, al minutelor, al orelor, al zilelor și al nopților, apare chipul Maiei, are sunetul pornit în timp ce șovăie înainte.

Te te te.

Iar în bucătărie aceleași obiecte mereu vizibile în fundal, ventilatorul din oțel inoxidabil de deasupra cuptorului, sticla de vin de lângă chiuvetă, ierburile, borcanele cu condimente și chipul Rebeckăi, niciun zâmbet, niciun apel, doar sarcini.

Acolo, Maia, acolo în poză este tata, fă-i cu mâna, iar el doarme, merge, îi scrie mesaje lui Simone, care nici măcar nu reușește să îi răspundă imediat, nu îi spune despre Gener, el caută adresa unde ar putea locui judecătorul, îl urmărește, îi consemnează obiceiurile, mergând în spatele lui pe Calle de los Olmos spre tribunalul din Mercat. În fiecare seară după ce termină lucrul, judecătorul bea ceva la Gibson, își dă jos impecabilul sacou din in, își lărgește nodul cravatei. Cere o bere, apoi un gin tonic, plătește și o ia încet spre casă, în arșița cum numai în Palma poate fi.

Într-o seară, după lăsarea întunericului, Tim vede codul porții judecătorului, lumina se aprinde la etajul al treilea, imediat după ce judecătorul intră în casă.

În casa lui Javier Jara nu pare să fie nicio altă femeie. Își vizitează soția la centrul medical de îngrijire paliativă din Son Espases, iar Tim îl urmărește, se strecoară în centrul care în orele de vizită devine haotic, îl vede pe judecător stând pe marginea patului într-o cameră de o persoană. Soția lui

doarme cu mâinile pe pătură, pumnii încleștați și un furtun care îi pleacă chiar din gât.

Lui Tim îi apare în minte o imagine a lui Emme. E în bucătărie și își face o temă, s-a întins cu materialele de pictură pe toată masa și îl trage lângă ea, tata, privește aici. A decupat o imagine cu Madonna pe care a pictat-o cu un verde grețos și o va combina cu litere decupate dintr-o Biblie cumpărată dintr-un anticariat de pe Drottninggattan.

Ce vei scrie?

Ea îl privește.

Nu știu încă, tata.

Ea se gândește.

Ceva interzis, iar Tim părăsește salonul și rămășițele de viață care se îndepărtează de pământ și știe că în teorie există o posibilitate să oprească toate astea, știe că nu o va face, încearcă să nu simtă nimic față de ce îi face judecătorului, față de fetele care îl vor atrage în capcană, față de ce își face lui însuși și Rebeckăi și Maiei și lui Emme, nu este absența ei mai presus de toate astea?

Urcă în munți să caute și câteva zile mai târziu primește un sms de la mamasan Eli, care spune că are trei fete care ar trebui să fie perfecte. Ea întreabă unde, când, cum, iar el răspunde Piaza Mercat, mâine-seară după ora șapte, să aștepte acolo și să îl agațe. Apoi mă ocup eu de restul.

O poză cu judecătorul, făcută din afara tribunalului cu un obiectiv performant.

Astfel încât să îl recunoască.

Perfecto.

•

În următoarea seară, Tim stă așezat la câteva mese de cele trei. O mostră a dorințelor celor mai în vârstă, o blondă, o asiatică și o latino-americană, toate pe la douăzeci de ani, frumoase, cu rochii mult prea scurte și sâni operați, dar încă nu este evident că sunt escorte, nu atât încât să sperie un judecător vigilent.

Așa ai putea fi și tu, Emme. Au și ele o mamă și un tată.

La șapte și un sfert, Javier Jara iese din tribunal, merge la Gibson, se așază la masa de care s-au asigurat fetele că este liberă, dar care acum pare că era liberă din întâmplare.

O bere, un gin tonic. Cineva cere un foc, o țigară se aprinde, un braț atinge un sacou dintr-o mână pe o coapsă, apusul care coboară ușor peste

zăbrelele vechi și fațadele de culoarea nisipului, râsete, mamasan Eli a ales bine fetele. Al treilea, al patrulea gin tonic, apoi cei patru se ridică și Tim se ia după ei pe Calle de los Olmos, unde una dintre fete pune un ziar între poartă și gard, astfel încât el să se poată strecura fără să intre prin efracție. El așteaptă în afara apartamentului lui Javier Jara.

Așteaptă în jur de douăzeci de minute.

Apoi asiatica vine și deschide ușa.

El se face nevăzut în hol cu mobilul înainte, o crăpătură către o cameră unde corpurile se mișcă unul către celălalt. Îi filmează pe cei patru cu o mână fermă, în patul alb și mare al judecătorului, cu lenjerii negre din satin. Filmează tot ce soția judecătorului nu ar vrea să vadă, nu ar vrea să știe că se întâmplă, iar dacă ar vedea, s-ar îndrepta spre moarte nu doar singură, dar și dezamăgită. Iar el se urăște în timp ce face asta.

Nopțile sunt suspine singuratice, sirene de mașină de poliție, lumini de neon care se revarsă pe asfaltul uscat din Las Avenidas. Un ecran cu fotografii, filme cu corpuri goale mișcându-se în satin în moduri care îl țin pe Dumnezeu cu ochii deschiși.

Tim stă aplecat la laptop, la masa de bucătărie. Golește încet o sticlă de whisky în timp ce editează fotografiile, să pară un videoclip cu exhibiționiști filmat de un amator.

Privește mâinile cu care lucrează, chipul care i se reflectă vag în ecran.

Al cui este acel chip?

Oare ce ne va costa să te găsim, Emme? Poate că vom sta lângă bradul de Crăciun împreună cu tine și cel cu care te vei căsători, copilul tău, mama și Maia, să împărțim cadouri cu televizorul deschis în fundal, iar eu îmi voi drege glasul și voi povesti cum a dispărut Emme și ce am făcut ca să o găsesc, ce preț au fost nevoiți să plătească unii oameni, dar voi începe prin a te ruga să nu mă judeci, am făcut totul pentru binele tău și nu am regrete, aș face-o din nou. Doar astăzi, să ne gândim doar că suntem împreună și nu la ce s-a întâmplat până am ajuns aici.

Termină filmul și îl salvează cu numele judecătorului, își freacă ochii și ia o gură mare de alcool, holbându-se la perdelele trase. E lipicios de la sudoarea din ziua și noaptea aceea, sudoare de dimineață și noapte târzie, pielea e râncedă, degradarea îl mănâncă din interior.

Deschide un program de criptare printr-un cont gmail nou creat. Simone l-a ajutat să își instaleze programul și, după spusele ei, ar trebui să nu poată fi detectat.

Ar vrea să stea sub duș, să lase apa fierbinte să cadă pe el, să iasă cu ea prin scurgere și apoi în mare, pe coasta Africii. Mult sub apă. Poate o va găsi pe Emme acolo, printre schelete de scafandri înecați.

Nimic nu îl mai poate curăța.

Scrie mesajul.

Javier, mi amigo

Vrei ca nevastă-ta să vadă tocmai asta pe patul de moarte?

Apoi atașează o poză a judecătorului în parcarea din Son Espases. Comprimă filmul înainte să îl atașeze, adaugă adresa de e-mail a judecătorului.

Nu scrie instrucțiuni. Nu e nevoie. Judecătorul va ști ce trebuie să facă.

Tim întârzie cu degetul pe mouse. Îl ține nemișcat fără să apese, cu arătătorul la câțiva milimetri de tabletă.

Zece secunde, douăzeci, un minut și în curând va vedea și

Rebecka apasă butonul de la semafor, vrea ca verdele să treacă mai repede, astfel încât să nu se schimbe, să alerge repede în apartament, să îi spună bonei recent angajate că poate să plece acasă, că totul e o greșeală. Dar se schimbă, iar Rebecka merge pe Norrtullsgatan până la Norrtull, traversează sensul giratoriu în traficul greu al dimineții, continuă pe sub pod, printre schele și garduri din fier, până la spital, în zona de așteptare și sala de operații numărul nouă, ei o întâmpină, o întreabă ce face Maia. Stefan Andersson, șeful clinicii, întotdeauna înțelegător, întotdeauna prietenul ei, întreabă dacă vrea să înceapă cu o fractură simplă sau cu cea gravă, de la genunchi.

— Fractura de la genunchi, spune Rebecka.

După întâlnire, înainte să meargă la vestiar să se schimbe în uniformă, sună acasă pe Facetime, roagă bona să i-o arate pe Maia cum merge de-a lungul canapelei gri din living, spune am am am, nim nim nim și acceptă să ridice mâinile spre mobil. Când începe să se schimbe, Rebeckăi îi tremură mâinile și apucă cu greu nasturii ca pe ceva îngropat mult prea adânc în bumbacul de culoare verde. Înjură, iar asistentele și anestezistul se întorc.

— Sunt bine, spune ea. La ce vă holbați?

Operația îi reușește, coase articulațiile rupte de accidentul de bicicletă, trece la o fractură de claviculă și un deget rupt, la sfârșitul zilei o rană provocată de o armă, câțiva copii din Hallonbergen care s-au jucat cu o armă ce s-a descărcat, rănindu-l pe unul dintre ei în gambă. A mers și bine, și rău. A operat cea mai mare parte a mușchiului, iar copilul va șchiopăta pentru tot restul vieții.

Se grăbește acasă. Ar trebui să se oprească la Hemköp pe Upplandsgatan, dar când vede prin ferestre oamenii printre frigidere, nu se poate convinge să intre. În schimb, urcă scările, fuge acasă, intră în curte, descuie ușa și intră.

Este liniște peste tot.

Prea liniște.

Unde sunt?

Nici în bucătărie, nici în camera de zi, nici în baie.

Dar sunt în dormitor. Maia și bona dorm înghesuite una în cealaltă pe lenjeria albă de pat, iar părul blond al bonei pare un evantai într-o zăpadă de vară.

Scoate telefonul. Se poziționează astfel încât să îi facă doar Maiei o poză. Dar mai degrabă filmează, se duce aproape, filmează mai întâi fața, astfel

încât să se vadă un oarecare tremur al buzelor și al nărilor, apoi în jos, pieptul, cum respiră trupușorul ei, cum o mică inimă bate în spatele unor coaste mici și subțiri.

Vede filmul fără zgomot, de mai multe ori, înainte să intre pe Whatsapp.

Tim, ultima accesare, iar ea încarcă filmul, trimite mesajul și vrea ca el să vadă imediat, vrea asta cu toată ființa.

Respiră adânc, de parcă filmul pe care l-a trimis este chiar ea, de parcă ea și Maia pot exista doar dacă el vede filmul, de parcă ar fi distruse fără privirea lui, Emme în el și cum se simțea astăzi bisturiul în mâna ei, în lumina puternică a sălii de operație, fără greutate, fără semnificație, poate chiar periculos în mâna ei apatică și admite că nu-i pasă deloc cum a decurs operația și… uită-te la nenorocitul de film, altfel vin în Mallorca și te forțez să te uiți la el. Poate asta îmi doresc, să venim la tine. A mai rămas ceva din noi, cine eram, sau am pierit deja, am dispărut, probabil viitorul a fost luat ostatic de ura și violența de pe urma cărora a suferit Emme. Dar nu voi renunța niciodată, Tim, până la urmă suntem împreună…

…el vede mesajul Rebeckăi apărând pe ecranul mobilului.

Nu are pornite decât notificările de la ea, vrea să deschidă imediat, dar în același timp nu vrea să o întrerupă pe Simone, așezată în fața lui în cafeneaua Es Rebost, pe terasa din Plaza España, unde oamenii merg încet spre trenuri și autobuze, spre oraș sau spre Mercado del Olivar. La umbra unuia dintre copacii uriași, un bărbat îmbrăcat într-un costum gri de lână încearcă să mențină în ordine un mănunchi de baloane cu heliu în formă de lună.

Simone zâmbește, pare bucuroasă dintr-un anumit motiv.

Meniul din mâinile lui Tim este în mallorquin, dar locul a fost fondat de un german care cunoștea specialitățile naționale, a văzut potențialul lor comercial.

— După cum spuneam, nu văd nimic ciudat în legătură cu șoferul de ambulanță, spune Simone. Probabil este adevărat ce spune despre accidentul rutier, ce a văzut și de ce te-a contactat.

Își dă la o parte câteva șuvițe de păr de pe frunte și își trece mâna peste ridurile superficiale.

— Nu-ți face griji, spune Tim. Nu arăți bătrână.

— Dar mă simt bătrână, spune Simone. De o mie de ani, uneori.

— Te vezi cu cineva?

Îl privește ezitant, apoi întrebător:

— Te privește?

El zâmbește.

— Deci te vezi cu cineva?

— Poate.

— Sper că e bun cu tine. Altfel, va avea de-a face cu mine. Ea zâmbește la rândul ei.

— Bun? Ce înseamnă asta, Tim?

— E ceea ce oamenii nu mai sunt acum unul cu altul.

Ea se încruntă.

— Nu te mai înțeleg. Ce se întâmplă cu tine?

— Nu știu, poate văd doar sfârșitul, dar nu mai văd începutul.

Simone îi aruncă o privire, mulțumită de răspuns. Ia o gură din ceaiul ei cu gheață.

— Am găsit un film de pe o cameră de supraveghere aflată la câțiva metri de locul unde s-a petrecut accidentul. E de la departamentul de securitate al

spitalului, ei salvează totul. Se poate vedea o mașină trecând cam la un sfert de oră după accident, înaintea ambulanței…

Tim o întrerupe.

— Ai filmul?

Ea dă din cap. Ține telefonul, iar filmul este neclar, alb-negru, nimic mai mult decât o mașină neagră pe stradă. Șoferul abia se vede în mașină, poate că stă cineva în dreapta, dar este imposibil să îți dai seama dacă este o fată blondă.

— Asta e tot?

— Nu numai asta, spune Simone. Am reușit să fac rost de numărul mașinii. Mașina era a unui anumit Xisco Caras, acuzat de jaf, delapidare și că ar fi abuzat o prostituată. Nu am aflat dacă are legătură cu vreo organizație mare, dar știi cum este aici, totul se află.

— Și cum dau de Xisco ăsta?

— Nu poți. A fost ucis acum aproape patru ani. În luna februarie a anului când a dispărut Emme. Împușcat în ceafă, pe o alee din El Arenal, nu departe de Superdome.

— Și nimeni nu a fost găsit vinovat?

Simone dă din cap că nu.

— S-a speculat că a fost vorba de o afacere cu droguri, dar nimic nu a ieșit la iveală.

Superdome.

Discoteca imensă de pe plajă deținută de Sergio Gener.

Împușcat în ceafă.

Semnătura lui.

— Pare stilul lui Gener, spune Tim și se întreabă dacă ar trebui să pomenească acum despre misiune, defăimarea judecătorului.

Acum știe mai multe, ar putea vorbi. Dar cu cât știe mai puțin, cu atât mai bine.

— Există posibilitatea, spune Tim, ca în mașina lui Xisco să fi fost Emme, să fi racolat-o când fugea din casă. Spuneai că a abuzat o prostituată.

— Da. Desigur, există o posibilitate.

Emme în gândul lui, cum înaintează în noapte, răsărit timpuriu.

— Din cenușa incendiului, spune Emme.

— Dacă s-a întâmplat atunci. Pare greu de crezut. Probabil există o altă explicație.

— Dar nu este imposibil, spune Simone.
— Știi unde ar fi locuit Xisco?
— Da, cu mama lui într-o casă dincolo de Banyalbufar, am adresa. Încă mai are casă, dar de un an ea locuiește într-un azil din Son Cabot.
Butonează la mobil.
— Acum o ai.
— Mulțumesc.
— Ce o să faci?
— Mai întâi mă duc la casa aceea, e singurul loc de unde pot să încep. Și poate este neatinsă.
În spatele lor, bărbatul scapă baloanele cu heliu, iar ele zboară. Încet devin una cu cerul, dar înainte de asta, feliile de lună iau forma a douăzeci de sprâncene peste privirea obosită a lui Dumnezeu.

Rebecka o ține pe Maia de subraț, o ridică în apă în piscina în formă de rinichi din Tegnérlunden, iar Maia se eliberează ca să fugă după o minge de plajă cu dungi roșii și albe, a unor copii din apropiere.

Apus timpuriu peste Stockholm.

Maia se împiedică, ajunge în apă, dar este adâncă de numai patruzeci de centimetri, așa că ar trebui să se descurce, de obicei apa nu o supără, iar ea se ridică, este foarte curajoasă pentru cât e de mică, ceilalți copii de vârsta ei stau la mal ori de mână cu mamele și tații lor.

Se întoarce. Îi zâmbește Rebeckăi, care îngenunchează pe malul pietros și aude cum vântul călduț bate prin frunzișul din jur, cum vâjâie în pârâul artificial care curge printre pietre, de la cort până la pădurea umbroasă.

Acolo ești tu, acolo ești tu.

Am am, am am

nim nim nim

Rebecka este mai în vârstă decât celelalte mame, ele o privesc cu suspiciune, așa cum au făcut-o și cele din grupul de mame. De ce ai întârziat atât să faci copii? Ce este în neregulă cu tine, cu siguranță bebelușul tău este autist.

Una dintre mame, slabă și elegantă, cu părul negru și blugi care îi vin perfect, se ridică de pe bancă și vine spre Rebecka.

— Ce curajoasă este, spune ea cu un vag și cântat accent estic.

Ce vrei? De ce spui asta?

— Mulțumesc. Seamănă cu tatăl ei.

— Girl power. Aici seamănă cu tine.

Iar Maia se împiedică din nou, Rebecka și-i amintește pe Tim și Emme în piscina din Kho Chang, unde Emme a învățat să înoate, cum el a atras-o tot mai departe, iar Maia se îndepărtează tot mai mult în bazin, femeia privește mai întâi îngrijorată, apoi privirea i se calmează repede și intim, de parcă ar avea ceva în comun.

Întinde mâna, iar Rebecka răspunde gestului ei. Strângerea este fermă.

— Mă numesc Ivana, spune ea. Probabil nu îți amintești de mine, dar eu da.

Vocea este prietenoasă, plină de căldură, aproape admirație.

— Scuze, spune Rebecka. Am o memorie slabă când vine vorba de fete.

— L-ai operat pe tatăl meu. Picioarele, când a avut un accident cu drujba în grădina de acasă. Acum trei ani, în octombrie. Un bărbat înalt și simpatic. Din Bulgaria.

Rebecka se încruntă. Pretinde că încearcă să își amintească, dar nu reușește. Dar chiar nu reușește, nu își amintește niciun bulgar care s-a accidentat la picior cu drujba.

Maia este în cu totul cealaltă parte a piscinei, apa îi ajunge până la piept, încearcă să apuce o frunză de stejar care pare o haină pe suprafața apei.

— Nu îți amintești, zâmbește Ivana. E în regulă. Voiam doar să îți mulțumesc.

— Este bine?

— Foarte bine. Este un bunic bun.

Ivana arată spre leagănele unde un băiețel se dădea de unul singur.

— Fiul meu.

— Sunt frumoși, spune Rebecka. Copiii.

— Chiar sunt?

— Ce ne-am face fără ei? Fără copii, vreau să spun.

Apoi Ivana zâmbește din nou cu recunoștință.

— Poate ar trebui să ieșim în fiecare seară. Să bem, să purtăm fuste prea scurte, să alergăm după bărbați și să ne comportăm iresponsabil în general. Nu ar fi minunat?

Maia strigă nim nim nim și ține frunza în față, în semn de triumf.

Simone înaintează prin piață. El ar vrea să o rețină. Nu înțelege de ce, ce s-ar face dacă ea ar dispărea? Știu ce văd, ce vreau să văd.

El își scoate mobilul. Deasupra se leagănă copertina, deschide filmul de la Rebecka. Maia doarme, pieptul ei se mișcă, iar aerul aici este atât de fierbinte și stătut, încât abia reușește să îl inspire.

Obrajii ei, pielea translucidă, buzele subțiri ca gheața într-o zi de primăvară timpurie, fragile ca respirația.

O secundă are impresia că o vede înotând, că e sub apă, dar știe că se află în patul cel mare, unde stătea Emme.

Nu îmi face asta, Rebecka.

Pentru ce dracu crezi că sunt aici?

Fata, fata, fetele, fetele, pentru că vor fi vreodată împreună.

Fetele lui mamasan. Se simte rău când se gândește la ele, ochii care le urmăresc chiar acum, care vor să le rănească. Îi face rău să se gândească la cum deschide judecătorul filmul, se vede și își dă seama că a fost învins.

Dar vezi tu, Rebecka, toate astea sunt și responsabilitatea ta, ca să putem fi împreună. Știu că tu știi, chiar dacă e împotriva instinctului tău de a o proteja pe Maia de tot răul.

Ce caut?

Tim parchează mașina la câteva sute de metri de casele de piatră delabrate care vor dispărea într-o secundă pe drum. Coroanele palmierilor coboară pe acoperiș, unde găuri uriașe par orbite goale.

E posibil să fi locuit cineva acolo cu un an în urmă?

Casa este la câmpie, la câțiva kilometri de intrarea în Banyalbufar, chiar printre loturi cultivate, câmpuri cu măslini unduitori și migdali gata să înflorească.

Tim merge spre casă, privește în jur. Pare că este singur. O pasăre dintr-un copac cântă hârâit, habar n-are ce specie e. De la distanță, un câine latră grav.

Cineva a dat foc ierbii de pe o parte a șoselei, iar cenușa plutește peste tot în aer, când bate vântul dinspre Tramuntana. Închide ochii să-i ferească de praf și face câțiva pași fără să vadă nimic. Are impresia că distinge o mișcare și înjură că nu și-a adus arma, dar ce poate fi? Tu, Emme? Oare te-a ținut cineva captivă aici mai mulți ani? Nu sunt nici măcar sigur că ai fost în mașina aia. Gata cu frică. Probabil sunt singur aici.

Gener.

Ce știe el?

Tim sare peste un șanț, apoi peste zid și merge pe câmp înspre casă. Cenușa îi colorează în negru pantofii albi, iar el se apleacă, încercând să își dea seama ce a văzut. Un stol de păsări zboară dintr-un palmier și îi anunță sosirea. Stă în spatele tufișurilor, dar tot ce vede este o curte abandonată și murdară, o fântână ce pare secată, casa din piatră cu ferestrele sparte și o ușă care nu se închide. La stânga, o pivniță și o clădire mai mare, un grajd sau un atelier, imposibil de spus.

— *Hay algien aquí*? strigă el spre casă. E cineva aici?

Merge prin curte către casă, intră direct în bucătăria nemobilată unde se cască o gaură, probabil că înainte era o sobă acolo. Pânze de păianjen pe tavan, praf, găuri de șobolani și un aer irespirabil.

Caută prin casă.

Toate camerele de jos sunt goale, iar sus se află un pat rupt într-un dormitor aflat în fața unei băi cu gresie alb-maronie și o perdea de duș plină de noroi.

Stă nemișcat în baie. Se uită pe fereastră la coroanele palmierilor care se leagănă sub cerul tot mai întunecat, încearcă să simtă dacă Emme a fost aici

și o vede, dar nu în casă, ci în pivnița din spate. Coboară scările, trece prin curte și ajunge în pivniță prin ușa de fier.

O forțează, dar mânerul se slăbește și rămâne cu el în mână. Îl lovește cu putere de mai multe ori, căldura este insuportabilă acum, chiar și la venirea serii.

Lovește, Emme, lovește, Emme.

Câte uși nu am deschis până acum? Ușa se duce până la urmă spre interior, dar el rămâne nemișcat, uitându-se în întuneric prin deschizătură, face lumină cu lanterna telefonului. Vede scheletele unor șobolani, mai multe pânze de păianjen, pereți umezi de piatră plini de o ciupercă neagră.

O sfoară, mâncată pe jumătate de șobolanii disperați.

Intră, își închide mobilul, încearcă să o simtă pe Emme, praful îi intră în ochi, întunericul vrea să îi între prin pupile, se întreabă cum să facă să nu o ia pe arătură și să înnebunească, copleșit de toate neajunsurile, să cedeze în fața lumii care l-a adus în acel punct.

Înaintează. Ia funia, se uită după un material roz, materialul din care era făcută jacheta lui Emme, pe care o purta când a dispărut. Dar nu vede niciun material, nici măcar o urmă, nici măcar un indiciu.

Se întoarce și pleacă. Conduce înapoi spre oraș. Gener a vorbit aiureli. Nu știe nimic despre Emme. M-a folosit ca pe un idiot de care are nevoie, dar încă nu a ieșit din închisoare.

•

În acea noapte Tim adoarme devreme, fără să fie nevoie să scoată provizia de Stesolid din baie. În schimb, ia sticla de whisky călduț și bea direct din ea, ceea ce îi aduce calmul somnului înainte de vise.

Se trezește din cauza țipetelor de copii din casa familiei Adame, provocate de certurile disperate ale părinților. Ar vrea să coboare, să bată în ușă, să le spună să aibă grijă de copiii lor, cu toate că e al naibii de greu, în loc de asta se duce la fereastră, se uită la strada care pare portocalie în lumina felinarelor. La colț de stradă se află ultima prostituată, cea care de obicei suportă până în zori și căreia nu-i știe numele.

Trage perdelele, se așază din nou pe pat și curând se aud sirenele de poliție. Se apropie, ajung în fața porții lui, iar el se sperie, au venit să mă ia, poliția intră în casă și curând se aude un ciocănit în ușa familiei Adame. Țipete supărate, ei intră, iar zgomotele continuă încă un sfert de oră, până ce mașinile de poliție pleacă și liniștea se reinstalează.

Bea până adoarme din nou, iar dimineață își ia pâine prăjită și cafea la Las Cruces, apoi un suc din fructe proaspăt stoarse cu gheață, ceva abominabil după părerea lui Ramón, care mormăie o insultă la adresa lui Tim, în timp ce el deschide televizorul la știri.

O fotografie a lui Sergio Gener ieșind din închisoare, o poză de pașaport a judecătorului. O voce vorbește în fundal.

„Sergio Gener, faimosul om de afaceri mallorquin și așa-numitul rege al gangsterilor a fost eliberat în dimineața aceasta din închisoare, după ce judecătorul Javier Jara a respins unele dovezi împotriva lui. Gener va fi liber până la următorul proces care, conform procurorului, poate avea loc anul viitor, dacă dovezile rămase vor impune urmărire penală”.

Apoi o parte despre legea corespunzătoare cazului, pe care Tim nu o înțelege. Gener fixează cu o privire triumfătoare una dintre camere.

„În sfârșit, s-a făcut dreptate”.

Tim simte cum i se întoarce sucul, simte mirosul chimic, duhoarea morbidă din salonul de oncologie de la Son Espases. Vede în întuneric pielea fetelor lui mamasan. Zâmbetele lor la Gibson. Apoi un mesaj.

Persoana eliberată vrea să te vadă.

Și apoi o adresă.

Cât de departe pot merge fără să-mi distrug picioarele, tată? Urc pe munte și e tot întuneric, se aude o mașină, ce mă fac dacă sunt ei? Nu mă văd, trebuie să mă ascund, merg pe câmp, vin din nou, mă iau, tată.

Trebuie să mă ascund.

Mobilul.

Pantofii.

Vine din nou mașina neagră?

Picioarele îmi sângerează, dau la o parte flori uriașe, floarea-soarelui cât mine, muște și viespi, vor să mă înțepe și mă doare, ce se întâmplă, unde mă aflu?

Magaluf. Sunt în Magaluf, nu, trebuie să merg din nou acolo, la Julia și Sofia, la patul din cameră și să împachetez, să mă duc la plajă, e cald, mi-e atât de sete, tremur și coastele apasă peste inimă. Acum vin. O mașină. Mă arunc în spatele unui tufiș și în mașină pare că se află o chinezoaică, e una dintre ele, mă împiedic și trebuie să beau, nimeni nu mă poate vedea, trebuie să ajung

ACASĂ

Tată

Unde ești?

Merg, tată, de-a lungul străzii, vine o mașină, nu mă mai pot ascunde, trebuie să îmi încerc norocul. Se oprește, îi fac cu mâna, trebuie să cred că este un om bun. Nu văd ce culoare e mașina, dacă e albă, neagră sau galbenă. Este bun. Vine să mă ajute. Să mă ducă la un spital. Sigur va face asta, tată, nu e așa?

Dar.

Nu, nu, nu.

Oare e posibil să simți prezența cuiva la mult timp după ce el sau ea a plecat?

De fapt, Tim nu prea crede asta. Nu o simțea niciodată pe Emme în camera din casa înaltă, nici în camera de hotel, nici măcar acasă, în apartamentul din Tegnérlunden, nu o mai simțea. Lucrurile lui Emme erau acolo, hainele, cărțile de la școală, machiajele, oglinda pe care i-o comandase online, dar ea nu era, nici sentimentul că ar fi fost vreodată acolo. Nu o simțea nici în pivniță.

Iar el nu voia să îi simtă absența. Acest lucru nu se putea întâmpla.

Tramuntana se deschide către o vale întinsă în Orient, se întinde, lovește cu brațele, de parcă verdele ar putea lovi dintr-o parte munții și rocile. Un șir de case din piatră la drum, o mică tavernă unde mâncase odată carne de purcel cu Milena și fusese condus înapoi în Palma, pentru că băuse prea mult vin și orujo.

Șoseaua se ondulează spre sătuc, prin vegetația densă către capătul văii și apoi la deal din nou, spre case. Adresa e dincolo de sat, lângă hotelul L’Hermitage.

Se oprește chiar înaintea hotelului, intră pe o poartă de fier ruginită și apoi pe un drum cu pietriș. Curând, mașina este înconjurată de o pădure de pini, iar el conduce încet prin ea până dă într-un luminiș, unde o *finca* mare strălucește, bine întreținută.

Mașini negre, mai multe Range Rover, un Mercedes, un BMW parcate sub un palmier. Doi gardieni îmbrăcați în negru, cu Uzi-uri în mâini. Căldura nu pare să îi afecteze, sunt neînduplecați ca luptătorii din Sparta. Cu siguranță sunt camere la intrare, de-a lungul aleii, cu siguranță poarta era deschisă pentru sosirea lui, cu siguranță l-au văzut, l-au lăsat să conducă fără să fie oprit pentru inspecție.

Parchează lângă celelalte mașini, iese, iar gorilele se apropie cu armele atârnate pe umăr.

Are Gener nevoie de toate astea?

Ca într-un port rău famat. Judecători calomniați. Cocaină de sute de milioane. Spălare de bani, lăcomie, dragoste transformată în violență, plăcerea pe care a simțit-o de atâtea ori și în care s-a lăsat atras.

— Te așteaptă în spatele casei, spune unul dintre gardieni și îi arată direcția spre un pasaj de piatră către un loc cu pini și tufe de liliac alb, proaspăt udate.

Tim face înconjurul casei. O piscină sclipitoare cu gresie albastră. Câteva tinere cu ochelari de soare mari și negri, purtând bikini prea mici stau în fotolii. Pe o canapea gri, sub o pergolă, stă Sergio Gener, în pantaloni scurți albi și un tricou Lacoste albastru-deschis. Tim are impresia că vede un gard verde în fundal, o plasă și un teren cu zgură. Gener soarbe vin alb dintr-un pahar, barba încâlcită din închisoare i-a dispărut.

— Ia loc, îl invită, arătând spre unul dintre scaunele din fața canapelei.

Tim se așază, iar Sergio Gener se apleacă peste masă, întinde mâna, Tim face la fel și o strânge tare, mai tare decât Gener.

— A mers bine, zice Gener și zâmbește. Vrei un pahar?

— Conduc.

— Contează?

Tim nu răspunde.

— Îmi țin promisiunile, spune Gener. În lumea mea, doar ele ne mai țin departe de moarte.

Pocnește din degete și o femeie în uniformă de menajeră iese din casă cu un plic în mână. Îl pune pe masă în fața lui Tim, apoi dispare înapoi înăuntru.

— Cinci mii, spune Gen. În semn de mulțumire. Știu că nu vrei bani, dar ai putea la fel de bine să îi iei. Lucrăm împreună acum, fie că îți place, fie că nu.

Tim ezită, își lasă mâna să se odihnească pe pantaloni, pretinde în fața lui Gener și a lui însuși că încă mai este el cel care alege. Dar decizia a fost luată cu mult înainte, a lăsat în urmă acea îndoială cu mii și mii de respirații în urmă.

Ia plicul. Îl ascunde sub mânecă.

— Bun băiat, spune Gener.

— Bun bătrân, spune Tim, iar privirea lui Gener se golește în cele din urmă de iluzia de umanitate, apoi zâmbește iar.

— Ai ceva *cojones*. Știam că ești omul potrivit pentru asta. Iar judecătorul chiar își iubește soția.

— Emme, spune Tim, iar numele ei răsună ca un ecou înspre piscină, una dintre fete face un salt perfect ce despică apa în două.

— Știu ce s-a întâmplat cu ea, răspunde Gener. Tim simte cum îi tremură mâinile, și le așază pe coapse, le privește, dar parcă nu sunt ale lui.

— Cel ce locuia în casa unde ai fost ieri, el a găsit-o, spune Gener. A luat-o când rătăcea prin împrejurimi.

Tim se uită la el, cum i se mișcă gura, cum își aprinde țigara, cum bate din palme spre înotătoarea ce iese din piscină cu mișcări perfecte.

— Unde a dus-o? A ucis-o?

Tim pronunță cuvintele, dar nu vrea să le audă, simte cum munții îi absorb și ultimele speranțe.

— A dus-o la finca, spune Gener.

Pivnița.

Te-am simțit acolo?

— Am auzit că au vândut-o apoi mafiei bulgare, poate înainte vreun doctor i-a schimbat înfățișarea. A operat-o. Aparent, era nevoie. Probabil bulgarii i-au schimbat înfățișarea. Încă e neclar.

Tim își ține respirația. Se forțează să își țină mâinile nemișcate. Gener nu spune totul, omul ăsta nu spune niciodată totul, nu în fața cuiva care își creează adevărul cel mai convenabil pe moment. Și mai ales, de ce spune asta? Pentru că i-am făcut o favoare, iar el vrea să îmi întoarcă gestul? Greu de crezut.

— Ce bulgari? Ce doctor? se aude Tim întrebând.

— Nu știu ce bulgari. Erau atât de mulți pe insulă acum cinci ani, iar acum au venit iar animalele astea păroase. Ei cred că sunt slab, dar nu sunt.

— A fost doctorul german? Baumann? Cel care le-a peticit pe fetele lui mamasan după ce le-a abuzat Horrach?

Joaquin Horrach. Președintele mallorquin corupt din clădirea comitetului. Care a abuzat femei, le-a torturat. Care a luat-o pe Emme. Pe care l-a împușcat. Gener își întoarce privirea de la fete și o fixează asupra lui Tim.

— Nu-ți mai pot spune nimic.

Face o pauză.

— Din simplul motiv că nu știu mai mult.

Tim stă în Orient. Intră în răcoarea de la restaurant Orient Ca’n Tomeu, simte mirosul înțepător de piele de porc împrăștiat pe scaunele maro și pereții împroșcați cu alb. Se așază la fereastră, lângă un cuplu de cicliști germani transpirați, care abia și-au început a doua bere. Proprietarul posac îi servește reticent cu cafea, privind ceasul de deasupra barului, de parcă ar vrea să verifice dacă mai e timp înainte de vânzoleala de la prânz. Este zece și jumătate și până la unu și jumătate nu trebuia să dea buzna niciun client, așa că își ia cafeaua, apoi telefonul și o sună pe Rebecka.

Ce faci acum?

Unde ești?

Maia, ce face Maia, iar dacă ea îi va răspunde, îi va spune că a fost într-o cameră unde poate că Emme a fost ținută prizonieră, o cameră îngrozitoare, acolo m-a dus un om și mai dezgustător, am făcut lucruri îngrozitoare ca să ajung acolo, voiam și nu voiam să fiu acolo. Bulgari, ar trebui să spună, și un doctor probabil german, chipul lui Emme, îți poți imagina ceva mai dezgustător, Rebecka, dacă nu doar timpul i-a schimbat trăsăturile, ci și cuțitul?

Cineva a vândut-o mafiei bulgare.

Să fie adevărat?

Îndrăznim să credem asta, telefonul sună de cinci, șase, șapte ori, iar ea o așază pe Maia din nou în cărucior, făcând loc unor picioare subțiri să iasă dintr-un restaurant în capătul străzii Drottniggatan.

Se duce spre Hötogshallen la cumpărături, nu știe ce o să cumpere și vrea ca Maia să adoarmă. Privește drept înainte, spre Söder, catedrala Katarina se pierde în ceață, iar telefonul îi sună în buzunar, probabil de la Karolinska, dar nu poate să intre astăzi în tură, bona este rezervată, nu vrea să răspundă, dar e Tim, așa că răspunde.

— Ce faci, draga mea?

Ar trebui să-i spun că am început din nou să lucrez? Pare complet inutil acum, dar nici nu pot fi acasă.

— Bine, dar sunt plictisită. Vreau să încep din nou să muncesc.

— Vei face asta, mai încolo.

— Cu siguranță.

— Sau poți începe să muncești. Maia e destul de mare să meargă la grădiniță. Trebuie să găsești altceva la care să te gândești și să faci ceva ce îți place.

Ce știi tu despre asta? se gândește ea. Ce știi despre cât de mare e Maia, ce poate și ce nu poate face? Mai ai măcar idee ce îmi place?

— Crezi că ar trebui să o duc la grădiniță?

— Trebuie să fii și tu bine. Trebuie să stea pe o listă de așteptare?

— La grădiniță? Nu.

— Poate ar fi bine dacă ai înregistra-o.

— O să văd.

Se lasă tăcerea. De ce mint? De ce nu pot pur și simplu să îi spun că am reînceput să lucrez? Fiindcă adevărul, oricare ar fi el, poate fi foarte dificil atunci când nu știm singurul adevăr important.

— De fapt, am început să lucrez câte puțin.

— Bine. Atunci cine are grijă de Maia?

— O bonă. E de încredere. Fiica unei colege. Douăzeci de ani. Prostuță, dar drăguță. Dar se va întâmpla doar când și când. Maia e în siguranță cu ea.

— Te cred. E bine că te pui pe picioare.

Nu se învinuiește pentru minciuna legată de muncă.

— Ne ducem spre Hötorget, să cumpăr cartofi și ciuperci Chanterelle, dacă au.

— Prea devreme pentru ciuperci Chanterelle.

— Nu baltice.

— Doarme?

— Curând.

Din cărucior se aude un gângurit a mulțumire. Maia se bucură de toți oamenii pe care îi întâlnește, le zâmbește, crede că lumea este un loc iubitor, că oamenii sunt o specie drăguță și iubitoare. Copiii frumoși sunt crescuți în această iluzie. Trece pe lângă StikkiNikki, pare coadă de afară, Maia se uită, nim nim.

— Am ceva să-ți spun, reia Tim, iar ea recunoaște tonul, cum coboară o octavă, plină de speranță întunecată și cunoaștere, simte că îi bate inima mai tare, ar vrea și nu ar vrea să audă, vrea, vrea, vrea ca el să fi găsit ceva.

Este responsabilitatea lui.

Și a mea.

Nu are puterea să simtă ce impact are asupra ei gândul, e prea periculos. Pentru ea, pentru Maia.

— Ce?

Îi povestește despre Gener, despre un gangster care este posibil să fi vândut-o pe Emme, despre pivniță, despre frânghie. Că poate a fost vândută mafiei bulgare, dar nu se știe cum și cui. Că se spune că un anumit doctor german i-a operat fața. Că e posibil să fi fost rănită după timpul petrecut în captivitate. Că e posibil să știe cine e doctorul.

Își ține respirația, așteptând să treacă mașinile pe Kungsgatan și sunt oameni peste tot, unde se duc?

Operată. Emme.

Simte din nou greutatea unui bisturiu în mână. Vede pielea expusă. Pielea subțire și curată a lui Emme.

Ratează un loc liber între mașini. Maia doarme, în sfârșit.

— Ar trebui să aduci frânghia, spune ea. Du poliția acolo. Vezi dacă sunt urme.

— Știi, nu pot duce poliția acolo.

— Dar frânghia, poate sunt amprentele ei pe ea.

— Poate.

— O frânghie într-o pivniță este o probă tehnică, cuvintele unui gangster sunt probe nontehnice, există expresia? Sigur are contacte acasă care l-ar putea ajuta.

El face semn că vrea o cafea. Rebecka nu l-a respins cum credea c-o va face, poate că vrea să îl încurajeze, să îl motiveze, să îl facă să își dea seama în final că Emme nu va fi niciodată găsită, că e moartă, înghițită de Mallorca, să înțeleagă că este momentul să se întoarcă acasă. Înțeleg asta. Dar nu pot. Sau dimpotrivă. Precum sentimentele lui când și-a dat seama că nu pe Emme o găsiseră. De ușurare, de rușine. Abandon, speranță. Ei știu că ar trebui să fie amândoi în Stockholm, la fel și Emme.

— Poate există cineva care are dreptate în legătură cu tot ce e nou.

— Frânghia, spune ea din nou. Începe de acolo, știm.

Ea trage aer în piept.

— Ai grijă.

— Mă simt mort și în același timp de mult nu m-am mai simțit așa de viu, spune el și râde încet.

— Se trezește acum. Trebuie să închid.

— Te iubesc.

— Și eu pe tine.

Stă cu telefonul în mână în fața străzii, între Haymarket și fațada magazinului, chiar lângă un vânzător de hotdog.

Muștar, ketchup, pe grătar sau fiert, cu ceapă prăjită?

•

Se întoarce la finca lui Xisco. Nu poate să fie atent, conduce de-a lungul bulevardului și parchează cât de aproape poate de pivniță.

Dacă a luat altcineva frânghia?

Dar este acolo, în fundul camerei dezgustătoare, iar el radiază, caută alte indicii, pete de sânge, orice, dar tot ce găsește este frânghia.

O pune în punga de plastic pe care a luat-o din mașină, apoi se adăpostește de soare sub un palmier, formează numărul lui Per Hansson, tehnicianul cu care a lucrat cel mai mult cât a fost ofițer de poliție.

— Tim? Cum de îmi faci această onoare?

Tonul vocii lui Per, pe care îl recunoaște în toți oamenii care îi știu destinul, care simt compasiune, dar de fapt sunt ușurați că nu sunt în locul lui. La naiba, un copil dispărut. Nu aș fi supraviețuit.

Omul se schimbă.

Dispare.

— Am nevoie să-mi faci o favoare.

— Orice, răspunde Per.

Tim vorbește despre frânghie, îi explică de ce are nevoie de ajutor.

— Și ADN-ul lui Emme?

E în registru. M-am uitat la el la început, când abia dispăruse și îl voia poliția spaniolă.

Și își dă seama că ADN-ul lui Emme sigur se mai află și astăzi în sute de locuri din apartament, dacă e nevoie.

Camera ei.

E în continuare neatinsă.

Maia doarme cu Rebecka. Are jucăriile în dormitorul cel mare, bucătărie și hol, nu are voie nici măcar să meargă în camera lui Emme, sau oare acum are?

Are voie, Emme?

— Trimite-mi frânghia și mă voi asigura că o analizăm cât se poate de repede.

— Sigur.

— Tu ești mai presus de oricine, Tim. Toată lumea vrea să te ajute, știi asta.

Fedex la aeroport. Oameni purtând cămăși galbene și roșii, un tip cu fața plină de coșuri ia pachetul lui Tim, promite că se va asigura personal că va ajunge cât se poate de repede.

Cât de mult poate să dureze? Dacă Per îl trimite direct, serviciul de criminalistică va avea pachetul mâine, apoi mai durează o zi-două, analiza. Cinci șesimi de sfoară în pachet, ultima șesime se află în mașină.

Conduce înapoi, trece pe lângă clădirile de apartamente din Ciudad Jardín și El Molinar, care obturează vederea spre mare. Este ora două. I se face foame și se îndreaptă spre Las Avenidas, către Arxiduc, printre frumoasele clădiri de apartamente și mai departe pe Calle Julìa de Alvarez. Mănâncă un kebab la Anatolia, bucătarii au cămășile portocalii de aceeași culoare cu semnul de pe fațadă, iar mărarul din sos îl face să se gândească acasă. În Suedia, de Crăciun, în apartament, bradul cumpărat în Tegnérlunden de studenții de la Skogshögskolan, care ar fi plătit în plus doar să îi ajute pe el și pe Emme să-l care pe cei șaptezeci și cinci de metri de curte și cele două trepte până la apartament. Ea avea șapte ani atunci și îi era teamă când el îi certa, dar își înghițea lacrimile, el era în continuare nervos în timp ce mergeau spre Odenplan, de unde a cumpărat un molid și a reușit să găsească un taxi Stockholm care să îl îndese în portbagaj.

Mărar.

Somon făcut în casă.

Într-o altă viață, cu mult timp înainte, și ei făceau astfel de lucruri, el și Rebecka. Somon pe un pat de mărar era deliciul lui Jansson, gătit să sfârâie, i-a sărit pe mână și l-a ars atât de rău, încât i-a rămas urmă.

Pachete acoperite cu roșu, secrete sub crengi și ace; amândoi știau câte lucruri rele se puteau întâmpla în acea lume, dar erau convinși că lor nu li se va putea întâmpla nimic rău.

De parcă erau mai presus de soartă.

Se atinge cu degetele în palmă, și-ar fi dorit să fi avut o cicatrice, să fi fost capabil să aibă o amintire a unui Crăciun plin de zăpadă în centrul Stockholmului, dar nu e nimic acolo, doar piele peste piele.

Îți poți cere scuze de o mie de ori. Dar o mică parte a unei greșeli nu dispare niciodată.

•

Rămâne în mașină, în parcare, în fața recepției chirurgului plastician Hans Baumann. Privește înăuntru. Recepționera este nouă, femeia de vârstă

mijlocie a fost înlocuită cu o tânără blondă cu buze groase, vopsite cu roșu sângeriu.

Telefonul bipăie.

Un sms de la mamasan Eli.

Înțeleg că fetele s-au comportat exemplar.

Perfect. Ai tu grijă de ele?

Le-am trimis într-o vacanță lungă. Nu-ți face griji pentru ele, Tim.

El o crede. Ea are grijă de fetele ei, în felul său ciudat. Le poate supune unei torturi sexuale, pentru prețul potrivit, expunându-le unui risc real. Dar într-un fel sau altul, le duce în spate, merg la doctor când au nevoie de îngrijire, le trimite departe când Palma pare prea periculoasă pentru ele.

Un bărbat bronzat în pantaloni cu logo Gucci și o cămașă galbenă de mătase cu guler de blană intră în clinică. Bărbatul are un bandaj mare pe nas și o salută pe recepționeră, probabil e un pacient regulat care își repară nasul încă o dată.

Emme vorbea de o operație la nas. Până acum nu a vrut să se gândească la asta, dar pe la cincisprezece ani a avut o perioadă în care se plângea că avea nasul prea lat, că avea gene stricate și de aceea era nevoită să plătească pentru un nas nou. Sau cel puțin mama putea să organizeze asta, la spitalul Karolinska erau o mulțime de săli de operație și dacă poți să refaci genunchii sau ficatul cuiva, atunci oricine înțelege că un nas nu înseamnă nimic.

Rebecka râdea.

El îi spunea că e frumoasă așa cum este. Perfectă.

VĂ URĂSC.

Stă în mașină, simte cum kebabul îi ajunge în intestine, dar din fericire nu trebuie să meargă la toaletă. Bea apă din sticla pe care o are mereu pe scaunul din spate. Așteaptă până la apus, chiar până la lăsarea întunericului, pacienții vin și pleacă, din abatorul britanic din clădirea vecină cumpără carne de vită Angus importată și cârnați condimentați cu piper alb.

Puțin după ora opt, când apusul este roz-deschis în spatele lui și devine portocaliu și albastru în față, recepționera iese din clinică. Îmbrăcată într-o rochie până la genunchi, cu machiaj proaspăt și părul dat pe spate, merge spre Puerto Portals, cu siguranță să bea ceva cu cineva. Un bărbat, prietenii ei. De ce-mi pasă?

Douăzeci de minute mai târziu, Hans Baumann părăsește clinica. Înalt, blond și elegant. Se așază în mașina lui Lexus neagră și pleacă.

•

Tim îl urmărește pe drumul scurt până la casa lui din Bendinat, trece de vilele ascunse în spatele palmierilor înalți și al zidurilor bine întreținute. Baumann stă în fața casei, iar Tim reușește să dea impresia că parchează suficient de aproape de o altă casă încât să fie credibil. Ușa garajului se deschide și Baumann dispare în deschizătura din peretele gri.

Aproape că e întuneric deplin, dar încă extrem de cald și doctorul intră în casă. Stă în fața porții, o simte, dar ea pare zidită în asfalt. Face o plimbare prin împrejurimi, găsește o alee de serviciu îngustă între două case. Salteaua extrarezistentă. Trebuia să o aduc. Zidul care duce spre grădină nu este mai înalt decât ar putea el să escaladeze, dar poate în vârf sunt cioburi de sticlă, care țin intrușii la distanță.

Oare ar trebui să o țin în portbagaj?

Nu.

Apucă marginea superioară a zidului, o simte cu degetele, nu e sticlă, se ridică. O piscină luminează în întuneric, o terasă cu șezlonguri și dincolo de ea un salon mare și luminos, unde Hans Baumann își toarnă ceva de băut dintr-o carafă cu conținut chihlimbariu.

Aparent, este singur.

Nicio familie.

Tim se strecoară prin curte, trece de piscină, până ajunge pe terasă. În luminile piscinei, podeaua pare fluidă, se apropie de secțiunea din sticlă spre salon.

Ușa este închisă.

Hans Baumann se apropie de sticlă, se uită spre grădină, iar Tim înaintează. Îl privește în tăcere.

Baumann scapă paharul din mână, se împiedică pe spate și ține mâinile în față, de parcă ar primi un spirit invizibil.

Tim trage de ușa din sticlă, intră în casă, iar Hans Baumann continuă să se dea înapoi, se împiedică de marginea ridicată a unui covor, întinde mâinile în aer înainte să ajungă pe una dintre canapelele albe. Lichid chihlimbariu pe podea, miros de whisky, cioburi din paharul spart împrăștiate în jurul picioarelor lor, iar Baumann se uită la el, cu ochii holbați de teamă, groaza pe care o simte cel vinovat.

O pictură mare cu Keith Richards stă atârnată în față, măsuța de cafea are o bază de oțel și o formă ce seamănă cu rădăcinile de copac. Tim face câțiva pași spre canapea.

— Ce vrei?

Baumann ține mâinile spre el, cu degete lungi și fine de chirurg răsfirate în lumina caldă, subțiri, delicate, nu ca ale Rebeckăi, care au ceva robust.

— Nu-ți fie teamă, spune Tim. Îți vreau doar binele.

— Știu de ce ești capabil, replică Baumann, coborând ușor brațele, lăsându-le să se odihnească pe canapeaua albă.

— Am câteva întrebări. Atâta tot. Le-ai tratat pe fetele lui mamasan după ce Horrach a avut de-a face cu ele.

Hans Baumann îl privește curios, iar ochii lui Tim se întunecă.

Baumann încuviințează.

— Da, le-am ajutat, unele aveau niște răni dezgustătoare.

Tim se așază lângă Baumann. Pare că distanța dintre ei este de jumătate de metru, privesc spre grădină, piscină, plopii aliniați, palmierii.

— Duci o viață bună aici, spune Tim.

— Cei mai mulți ar fi geloși.

Baumann nu mai spune nimic, doar se uită la cioburile de pe pardoseala albă din marmură și de pe covorul gros.

— Ai operat-o și pe fiica mea, nu e așa?

— Nu știu nimic despre fiica ta.

Tim se ridică din nou, ia una dintre cărțile de artă de pe suprafața de sticlă a mesei, o aruncă fix în direcția lui Baumann, o criză de ficat perfectă, doctorul nu mai are timp nici să se vaite înainte să se prăbușească și să încerce să își recapete respirația.

Violența este irezistibilă, cartea nu cântărește nimic în mâna lui, iar văicărelile lui Baumann ar fi putut veni de la un radio.

Durează câteva minute până să poată respira normal din nou, câteva minute de frustrare, vaiete și înjurături în germană.

Verdammt, *Arschloch*, *mein Gott*.

Niciun Dumnezeu nu te mai poate ajuta acum.

— Ți-am spus că nu trebuie să-ți fie frică.

Baumann scoate un bocet bizar.

— Nu de tine, poate, de ceilalți. Ce crezi că îmi vor face dacă spun? Sunt nebuni, complet nebuni.

— Care ceilalți?

— Toți ceilalți.

— Deci știi ceva. Ai operat-o?

— Nu știu nimic.

Tim trage mâna lui Baumann spre el, o pune pe suprafața mesei, ține cartea în aer, spune:

— Cine sunt ei? Ce s-a întâmplat?

— Te rog.

— Cine a venit cu ea? Xisco Caras?

Hans Baumann clatină din cap că nu.

— Bulgarii. Au venit la mine, cum ai făcut și tu, mi-au pus o cagulă pe cap, m-au condus în afara țării, nu am idee unde. Când mi-au dat jos cagula, eram într-o cameră luminată cu pereți din piatră și ea stătea întinsă pe un pat din mijlocul camerei.

— Cine?

— Emme.

Tim încearcă să își șteargă din minte imaginea lui Emme distrusă, goală, îmbrăcată, trează, adormită, speriată, dar imaginile nu vor să dispară, trebuie să dispară acum, altfel nu știu ce voi face cu omul ăsta.

— Nu îi pronunța numele.

— Abia mai târziu mi-am dat seama că era ea, când i-am văzut poza în ziar. Dormea când am ajuns. Dar avea o fractură la osul obrazului care trebuia tratată. O crestătură la buza de sus. Cineva o bătuse.

Horrach. Cu siguranță.

Tim lasă cartea jos, se prăbușește din nou pe canapea.

— Ce i-ai făcut?

— Voiau să îi îngrijesc rănile.

Ce ți-au făcut oamenii ăștia, când te-ai trezit, erai speriată, legată? Frânghia, o lumină aspră de la becurile goale.

— Văzusem mult mai rele. Puteau fi tratate.

— Și nu te-ai dus la poliție apoi?

— M-ar fi ucis. Știi și tu asta.

— Cine? Bulgarii? A fost și Gener implicat sau altcineva?

Horrach. Salgados. Condesan.

— Știi că aici toată lumea e băgată în orice, chiar dacă n-are habar. Bulgarii știau că mă ocupam cu asta.

— Te-au plătit?

Baumann îl privește de parcă Tim nu ar fi în toate mințile.

— Bineînțeles, crezi că muncesc gratis? Tu faci asta? Tu faci astfel de treburi fără să primești vreun ban?

Tim închide ochii.

— Ai operat-o pe loc și apoi nu te-ai mai întors niciodată. Și nu știi unde erai?

— Exact.

— Dar ești sigur că era ea.

— Era fiica ta.

Tim deschide ochii, privește în jur prin cameră.

— Și cine erau bulgarii?

— Nu am idee, doar am auzit că vorbeau bulgară între ei.

— Cum au pus mâna pe ea? Cum a ajuns de la Xisco Caras la ei?

Tim se ridică, simte cum oboseala îi cuprinde fiecare mușchi. Hans Baumann s-a cufundat atât de adânc în canapea, încât pare că nu mai are umeri.

— Nu știu, cine este Xisco Caras?

— O voi recunoaște?

— Nu știu. Am operat-o, dar e puțin probabil să fie schimbată. Nu a fost atât de rău.

Cum arăți acum, Emme? Nu cred că spune tot ce știe sau poate da, poate s-a întâmplat exact așa cum susține.

Tim simte o greutate în mână.

Cartea.

Când o ridică, pare ușoară ca un nor.

— Soția mea e doctor.

De ce spun asta?

— Ar vrea să mă ucizi?

— Nu știu, răspunde Tim. Cu toții facem ce e nevoie. Știi și tu la fel de bine ca mine.

— Îți convine situația.

Tim nu răspunde, doar pipăie cu degetele norul din mâna sa.

Baumann stă nemișcat pe canapea în camera ce dă spre terasă, iar Tim a rămas pe unul dintre fotoliile de lângă piscină, privind la cerul înstelat, întunericul mai intens decât punctele strălucitoare.

Sigur bulgarii au văzut-o în ziare. Sigur au înțeles cât de fierbinte era cazul, că trebuia să fie atenți, în orice caz, Emme, te-au cumpărat, cum zicea Gener. Asta spune ceva despre câți bani se fac pe seama femeilor frumoase, spune ceva despre lăcomia acestor oameni.

Cum arăți acum?

Te voi recunoaște, fata, ochii închiși și deschiși, iar ea se trezește într-o cameră, unde sunt? Tată, unde ești, nu e nimeni aici și îmi arde fața, îmi zvâcnește, ce s-a întâmplat, mi-a ars cineva fața? O dor ochii de la lumină, încearcă să se ridice, dar își simte capul greu, brațele și picioarele îi sunt blocate și cineva – oare e om? — mârâie ceva, miroase a lemn și portocale, poate mirosul loțiunii de bărbierit, unde sunt Sofia și Julia, de ce nu mă căutați?

Se apără cu brațele, încearcă să lovească cu piciorul, dar nu se întâmplă nimic și clipește, nu mai rezistă, nu mai poate sta liniștită, mamă, vino să mă iei de aici și vede o figură, o privire întunecată și încearcă să țipe, dar mușchii feței rămân imobili.

Stai liniștită, spune el, calm, calm.

O înțepătură într-unul dintre brațe și încet câmpul vizual devine neclar, mai întâi alb, apoi toate culorile spectrului, pe urmă gri-închis ca de plumb și niciun sunet, iar Tim vrea să se întoarcă la Baumann, să ia cartea ce îi părea un nor și să îi zdrobească degetele, însă se ridică.

Ocolește vila, iese pe poartă, merge cu capul în jos, să nu fie surprins de vreo cameră de supraveghere, cu toate că probabilitatea ca Baumann să îl denunțe la poliție este extrem de mică și oricum poliția nu ar face nimic.

Ultimul lucru pe care l-a întrebat a fost dacă Baumann avea mobilul la el când a fost dus la Emme. Dacă avea același număr ca acum. Și când Baumann a întrebat de ce, Tim a ridicat și mai sus cartea, ceea ce a fost suficient pentru a-l face pe doctor să dea din cap în semn că da.

I-am cruțat mâinile, se gândește Tim apucând volanul și demarând. Fetele lui mamasan au nevoie de cineva să le vindece. Rănile fizice, semnele albe rămase după arsuri pe umerii bronzați. Pentru rănile psihice nu există tratament.

•

Acasă, stă sub duș. Îi tremură mâinile când încearcă să ia șamponul.

Poza lui Emme pe hol.

Simte apa călduță pe față.

Obiect.

Doar așa mă pot gândi la tine acum, Emme, aici și acum, lumea are nevoie de el și ar vrea ca totul să se termine acum, să își pună arma la tâmplă și să reducă temperatura apei până ce devine rece precum țeava armei. Nu mai e cale de întoarcere.

Îmi pare rău, Emme.

O vei cunoaște pe Maia.

Iertare că ea există. Nu am reușit să mai așteptăm, să renunțăm la ea. Am vrut-o de dragul tău, iartă-mă pentru asta, Maia.

Iartă-mă pentru tot, Maia.

Ridică privirea.

Jetul de apă din dușul suspendat în suportul slăbit. Un pas, tăcere, cuvinte care sună mut.

Vuietul pătrunde prin ziduri și mortar, prin canalul urechii, în visul în care o fetiță se joacă cu una mai mare la malul apei, siluete întunecate în fundal, iar el strigă la ele. Se întorc și fețele lor nu au contur, apoi strigă, deschide ochii, vede ventilatorul din tavan, își simte sudoarea pe spate. Jaluzeaua este trasă, perdelele verzi atârnă până la podea, iar țipetele copiilor îi copleșesc pe adulți.

Cât este ceasul? Nouă și unsprezece minute. Suficient. Se ridică, își trage pantalonii și un tricou, iese din apartament, coboară două rânduri de scări și îl doare pumnul atunci când bate tare, tare, de mai multe ori, în ușa familiei Adame și strigă:

— Basta, basta. Ahora.

ACUM TREBUIE SĂ DESCHIDEȚI DRACULUI și mai multe uși se deschid pe casa scării, señora Flores privește în sus, olandezul Rilke în jos, iar cel mai apropiat vecin de pe palier, señor Garudo, bătrânul dominican care abia s-a pensionat, după patruzeci de ani pe diferite șantiere din oraș.

— Basta!

Iar strigătul crește în intensitate.

Un sunet de cheie și apoi în fața lui stă zidarul Luis Adame, de aproape doi metri, umeri lăți, plinuț, dezbrăcat până la brâu și transpirat, cu pupile mici și ochi căprui și pătrunzători și mișcări rapide din cap, ca de narcoman. În spatele lui stau băiețelul și fetița care țipă, dar când îl văd pe Tim se opresc, poate cred că el este salvarea lor.

— Ce vrei, cabron, vezi-ți de treaba ta.

— Trebuie să încetați să vă mai certați. Gândiți-vă la copii, la vecini.

Tim încearcă să vorbească cu calm și moderație, dar fără să arate slăbiciune, nu vrea să îl facă pe Adame să creadă că îi este teamă de el, pentru că nu îi este.

— Nu trebuie să încetăm nimic! strigă mama copiilor din bucătărie. Ai înțeles? Absolut nimic! și tine isonul soțului împotriva amenințării exterioare.

— Ajunge acum, spune Tim. Le faceți rău copiilor.

Și señora Flores strigă:

— Are dreptate cu asta.

Adame se înfoaie, se holbează la el, dar Tim nu își ferește privirea.

— Dacă nu, chem autoritățile. E clar?

— Deci ai de gând să ciripești? De parcă tu ai fi un părinte mai bun.

Tim își încleștează instantaneu pumnii, închide ochii, numără până la 10, reușește să se controleze.

Adame zâmbește acum.

— Cam atât a fost și cu vitejia.

Apoi închide ușa și strigă:

— Acum să taci, *comprendes*?

— Bravo, spune Señor Garudo din capătul scărilor. Ce mai *hijos de puta* sunt ăștia!

* * *

Simone are timp să îl întâlnească, sigur că ne putem vedea, dar vreau să mergem în Ciudad Jardín ca să pot înota. Iese din apă într-un costum de baie roșu și merge spre prosopul întins pe nisip.

Un milion de oameni. Între ei spații mici, mici pe nisip, soarele guvernează peste ei, cei fără umbrele adorm mai repede decât cei cu umbrele, iar în turnul salvamarului un tânăr viguros își trece mâna prin părul lung și negru. Simone își înfășoară prosopul în jurul trupului, se strecoară printre oameni, se lovește de un crocodil gonflabil și face un băiețel să îl scape din mână, iar tatăl se uită la ea furios, cu toate că își cere scuze.

Tim o privește de la umbra barului Mino, unul dintre pavilioanele falezei deschise doar pe timp de vară.

El soarbe din bere. E mult prea devreme, dar nu se putea abține.

— Mi-ai comandat și mie ceva?

— Nu știam ce vrei.

Câteva minute mai târziu, Simone ia o gură de bere, scuipă în palmă un sâmbure de măslină și îl așază ușor în scrumieră.

— Ai aflat ceva de la tipul la care te-am trimis?

— Da. Mulțumesc.

— Ce?

— Chiar vrei să știi?

— Acum e și misiunea mea, Tim. Trebuie să mă ții la curent.

Cea mai apropiată masă de ei este goală, la celelalte sunt turiști ocupați cu ale lor. Îi spune despre casă, pivniță, frânghie, ce au spus Sergio Gener, despre Baumann și așa-zișii bulgari.

Simone mai mănâncă o măslină. Scuipă sâmburele în exact același fel.

— Deci era în viață?

— Așa se pare.

— Dacă primești un răspuns pozitiv în legătură cu frânghia, vei ști exact ce s-a întâmplat.

— Aproape, spune Tim, iar ea îi aruncă o privire curioasă, apoi drăgăstoasă.

— Nu trebuie să cedezi. Nu deveni indiferent și rece. Tu nu ești așa. Am văzut asta în Es Rebost și o văd și acum. Te-ai schimbat.

— De când ai devenit psiholog?

— Văd asta în tine, spune ea dându-și jos prosopul.

— Toată nenorocirea care a ieșit la iveală. A operat-o. A tăiat-o.

Simone scrijelește masa cu degetul, îi ia mâna, o îmbrățișează, iar căldura și grija ei trec prin el ca o armată de soldați care vin să salveze un avanpost singuratic, nu renunța, nu renunța.

— Și cu tine cum rămâne?

— Nu-ți face griji pentru mine. Care este următorul tău pas?

Îi dă numărul mobilului lui Baumann, ora la care probabil l-au dus pe doctor la Emme.

— Poți să mă ajuți cu o localizare?

Ea încuviințează.

— Probabil am nevoie de câteva zile. Crezi că bulgarii mai sunt aici?

— Vom vedea. Aș crede că nu. Dar am încetat să mai cred acum multă vreme, și își eliberează mâna, o ia pe a ei și o îmbrățișează la rândul lui. Stau tăcuți o vreme, printre ceilalți turiști mai mult sau mai puțin veseli, într-o zi de august mult prea fierbinte, pe o plajă unde nu și-ar fi imaginat vreodată că vor ajunge.

Așteaptă să se lase noaptea. Stă în pat, și-a adus un pahar din bucătărie, nu vrea să bea whisky direct din sticlă.

În cameră miroase a transpirație și cu siguranță cineva fumează în apropiere, aroma de hașiș se amestecă cu a lui. Se gândește la Rebecka, la pielea ei, se atinge puțin, dar se oprește.

Nu așa.

Nu singur.

O vrea fizic, vrea să facă dragoste cu ea, așa cum e ea, calmă și agitată, bucuroasă și nebună. Împreună pot rezista, au făcut-o de atâtea ori, s-au motivat unul pe altul să îndure fiecare zi, prin intimitate și apropiere. Oamenii recreează mângâierile, caută durerea, o recreează chiar și pe aceea, astfel încât să se simtă vii. Vrea să o sune pe Rebecka, să îi spună cum se simte.

În schimb, se ridică din pat, face un duș, se îmbracă într-un costum ușor din in.

Apoi se plimbă prin Palm Night. Taxiuri cu lumini verzi și roșii trec precum navele spațiale pe Calle Manacor și cu cât înaintează de-a lungul străzii, cu atât ea devine mai populată cu prostituate și dealeri de droguri.

— Ciocolată? Am tot ce vrei.

— Dă-mi cinci minute, frumosule, și te duc în paradis.

Paznicul de la Globo Rojo trece pe lângă el.

Plătește intrarea de cincisprezece euro, trece prin perdeaua roșie de catifea, ezită în prag, încă o graniță pe care nu o mai trecuse de mult, ajunge în interiorul clubului.

O seară liniștită. La tejgheaua barului ca o oglindă se află două femei de culoare, în rochii cu paiete și stiletto cu tocuri de douăzeci. Pe canapelele uzate stau patru femei ce par din Europa de Est, după privirea blazată și iscoditoare pe care doar ele o pot avea, de parcă s-ar fi născut în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, cu cardul nepotrivit. Câțiva spanioli în celălalt capăt al încăperii, în fotolii roșii în jurul unei mese din sticlă. Un glob disco, pereți negri, podea roșie laminată, oglinzi în tavan. Privește în sus. O sută de copii ale sale în sticla spartă.

Dă biletul tipului de la bar, un bărbat cu o față dură, cam de aceeași vârstă cu el.

— O bere.

— Șampanie?

Ca de obicei, plusează.

— Nu, mulțumesc.

Își ia berea și una dintre latino-americane se ridică, vine în față și spune:

— Ce face un bărbat frumos ca tine aici?

— Bea o bere.

— Deci ești genul taciturn? Poți să îmi iei ceva de băut. Poate aș putea să te mai trezesc puțin? Sau poate limba mea ar putea?

— Nu, mulțumesc.

Ea se îndepărtează, la fel de semeață ca atunci când a venit. Tim privește spre ușa ce dă în camera din spate. Se deschide, iar el o vede pe ea, Milena, încă mai lucrează aici? A crezut că se oprise, că și-a găsit un neamț și s-a pensionat. Dar se pare că nu. Ea îl vede, la început pare că ar vrea să meargă spre el, dar apoi se răzgândește.

Simte o atingere pe antebraț și se întoarce. Acolo se află o fată din Europa de Est. Are în jur de douăzeci și cinci de ani, părul blond și aspru, dinții strâmbi care nu au fost niciodată corectați de un aparat dentar. Are vocea blândă și prietenoasă.

— Bună, frumosule, cauți distracție?

— Ești din Bulgaria?

Întrebarea lui directă o face să dea înapoi. Dar imediat găsește o replică:

— Sunt de unde vrei tu să fiu, frumosule.

— Atunci poți pleca, spune Tim, iar asprimea cuvintelor sale taie în carne vie, dar nu se poate înmuia acum.

— Sunt din Bulgaria, îi șoptește ea în ureche, iar respirația ei călduță ajunge chiar spre timpan. La fel cum sunt și proprietarii barului.

— E din România, spune tipul de la bar și arată spre alte femei: ele sunt din Bulgaria.

Păr închis la culoare, buze roșii, ochi mari și negri, trecute, treizeci și cinci de ani sau mai mult. O rochie cu buline care se termină fix sub păsărică, cizme negre cu tocuri uriașe pe stilul glam rock.

— Vrei să îmi cumperi ceva de băut?

Tim face semn că nu și arată spre ușa ce dă în camera din spate.

— Mergem acolo chiar acum.

Tipul de la bar dă din cap aprobator.

— O sută cincizeci de euro pentru o oră.

Tim pune banii pe tejghea. Este un joc de noroc, unul complet scăpat de sub control, dar oricum nu ar fi putut să adoarmă. O urmează pe femeie pe coridorul cu lumini roșii în tavan, dând impresia că pereții verzi din catifea

se topesc. Zgomote din camere, gemete, gemete, strigăte înfundate de plăcere.

Milena?

Probabil că nu, dar interpretează bine.

Intră în ultima cameră de la capătul coridorului. Oglinzi în spatele patului cu lenjerie roz din satin.

Jacheta roz de la Zara a lui Emme.

Maia, Rebecka.

Nu acum, nu acum.

O lumină roșie.

Silueta unei femei care își aruncă pantofii se reflectă în pereții transparenți ai cabinei de duș. Un coș de gunoi plin de cutii goale de prezervative, Kleenex și hârtie igienică.

Un miros de spermă.

— Sunt Branka, spune ea și imediat începe să își dea rochia jos.

— Nu trebuie să faci asta.

— Vrei să ne-o tragem îmbrăcați? Costă o sută de euro serviciul complet, oricum.

Mai scoate o sută cincizeci de euro, îi pune pe pat.

— Vreau doar să vorbim, spune el. Să-mi povestești puțin despre oamenii din țara ta. De cât timp ești aici?

Stă pe pat, iar ea îl privește, pare că încearcă să își dea seama dacă e vreun maniac, poate un sadic cu un pistol de lipit, sau dacă pur și simplu vrea să pună câteva întrebări. Bineînțeles că rămâne la ultima variantă, se așază lângă el, își trece brațul în jurul lui și ar vrea să îl tragă înapoi, dar nu poate.

— Sunt în Mallorca de șapte ani.

— Ce bulgari conduceau locul acum cinci ani?

Se gândește.

— Nu știu. Eu am fost mereu de una singură.

— Haide, cine conducea?

— De ce vrei să știi asta?

Își ia brațul, se trage mai departe de el, pare speriată.

— O fată a dispărut atunci și cred că a fost luată de cineva din mafia bulgară. Încă e dispărută.

Branka îl privește, își ia mobilul, aprinde lanterna chiar în fața lui.

— Acum știu cine ești, spune ea. Tatăl fetei suedeze.

El încuviințează.
— Nu pot face asta.
— Ce nu poți face?
— Nimic! strigă ea.
Îi mai pune în față bancnote până la 500 de euro. Știe că o pune în pericol, un pericol pe care nu îl înțelege, dar în continuare întinde bancnotele către ea, simte furie, o furie fără direcție.
l-ai, ia-i.
Trebuie.
— Cine? Cine din comunitatea ta ar fi putut face asta?
Ea privește bancnotele. Se întinde după ele, dar el i le trage de sub mână.
— Vrei numărul meu? Mi-o trag și afară. Mult mai ieftin.
El dă din cap. Fac schimb de numere și ecranele telefoanelor schimbă lumina micii încăperi. Apoi el se ridică, trece pe lângă ea, iese din coridor, trece prin club. Nicio Milena. Dar așa se întâmplă întotdeauna.
În astfel de locuri, poți la fel de bine să fii și să nu mai fi. Aici, noaptea poate devora pe oricine.

Ești treaz?

Tim merge prin oraș de-a lungul Calle Manacor, în timp ce îi scrie un mesaj lui Axel Bioma.

Cei răi nu au niciodată parte de somn.

Ai timp să ne vedem?

Doar dacă mă scoți la o băutură.

Unde ești?

O adresă, un club de gay în centrul vechi pe care Tim îl știe. A filmat un om acolo odată, într-un caz de infidelitate, soția lui îl suspecta că și-o trage cu altele. Dar nu cu alții.

În fața clubului se află un teren liber, în spatele unui gard verde din plasă de oțel. Graffiti pe o casă abandonată de lângă, la fel și pe o clădire proaspăt renovată de mai jos de pe stradă, unde semnele „De vânzare” strălucesc în lumina lunii.

Nu e niciun paznic, trebuie doar să tragă de ușa vopsită în albastru și să intre.

Lumină galbenă de stroboscop, un glob disco, bărbați la bustul gol și cu pantaloni de piele dansând în fața unei oglinzi. La o masă din colț, un grup de urși care se holbează la trei tipi de la bar, care nu îi respectă pe cei mai bătrâni.

Axel stă la o masă înaltă, plictisit și îmbrăcat într-un costum de bumbac. Îi face cu mâna lui Tim, își ridică berea și arată spre bar. Tim cumpără două beri și merge spre colțul lui Axel.

— Pari obosit, frate. Axel întinde mâna.

Tim o ia și o strânge tare.

— Și tu pari mai tânăr ca niciodată. Dar ce faci aici? Pare greu de crezut că ne-am întâlnit pentru asta.

— Pierd timpul, nu pot să dorm, spune Axel.

Tim vrea să îi mulțumească pentru articol, să îi spună unde a ajuns datorită acestuia, dar renunță. În schimb, pune o sută de euro pe masă în fața lui.

Axel se holbează la bancnote. Le ia.

— Ce vrei să știi?

Tim bea din bere.

— Vreau să știu cine din mafia bulgară controlează insula. Sau cine o făcea când a dispărut Emme.

Axel ridică din umeri.

— Sergio Gener i-a alungat pe bulgari. Toată lumea știe asta.

— Dar înainte erau aici?

Axel dă din cap.

— Ai mai multe detalii?

— Nu. Nu am scris mult despre asta, dar pot să investighez, dacă vrei. Poate că încearcă să se stabilească aici din nou?

Tim mai pune patru sute pe masă, iar Axel ia banii.

— Ajunge atât?

— Știi că întotdeauna vreau să te ajut, Tim. Sunt prietenul tău, dar serviciile mele costă.

Axel arată discret spre tinerii de la bar. Bineînțeles că de-aia se află acolo.

— Nu mă judeca prea aspru. Cu toții avem slăbiciunile noastre.

— Nu și eu.

Tim se întoarce, se îndreaptă spre ieșirea barului și în oglindă apare mișcarea unor mușchi dați cu ulei.

— Te anunț dacă găsesc ceva, țipă Axel peste muzică.

De dimineață, cât încă mai e în pat, Tim primește un e-mail de la Per Hansson. Simte de parcă mușchii gâtului sunt întinși la maximum numai la gândul de a-l citi.

Bună, Tim.

Atașez raportul referitor la frânghie. Scrie-mi dacă mai ai nevoie de ajutor cu ceva.

Deschide atașamentul. Citește cuvintele formale.

Se confirmă că există urme de piele pe sfoară, al cărui ADN se potrivește cu cel al mai numitei

Emme

Kristina

Blanck,

Tim își aruncă telefonul, scapă cana de cafea, băutura neagră îi colorează lenjeria albă în maro-închis, iar el închide ochii, clipește, încearcă să își mute gândul de la imaginile din pivniță, cu siguranță ai mințit acolo, singur și oricât ar încerca să le țină departe, ele tot vin la el. Trage pătura pătată de cafea peste cap, intră cu nasul și fruntea sub material, încearcă să numere până la zece și apoi încearcă să gândească,

un pas mai aproape, Tim,

un pas mai aproape.

Știi, a fost acolo, în mașina care a trecut pe lângă accident, se gândește la Sergio Gener, se gândește ce loc ocupă în jocul regelui gangsterilor, acum îl doare gâtul, își simte mușchii de fier, unde ești, Emme, te voi recunoaște vreodată, nu mă mai recunosc pe mine însumi.

Te iubesc.

Ultima accesare.

Te.

Iubesc.

Partea a II-a

Obișnuia să se târască până la biblioteca din birou, începea prin a smulge paginile cărților din rândul de jos, una câte una, până făcea un morman în spatele ei. Apoi se ridica, smulgea și al doilea rând, gângurind, chiuind, conștientă că făcea ceva rău. Nu ajungea la al treilea rând, se înfuria, uh, uh, uh, spunea în timp ce se întindea cu lăcomie către cărțile la care nu puteau ajunge brațele ei mici.

Stăteau în tăcere în pragul camerei, privind la dezastrul pe care îl făcea, îi plăcea să provoace dezastre, fără să știe că ei erau acolo, Tim o ținea de mână pe Rebecka, degetele lui sunt călduțe în ale mele și aș vrea să merg spre tine, Emme, să îți spun cu hotărâre, dar și pe un ton amuzat că nu trebuie să faci asta, știi, cărțile trebuie să stea pe raft, nu pe podea, Emme. Dar aș vrea să te văd cum îl ții pe tatăl tău de mână, să te privesc în ochi, să îl privesc pe el și să zâmbim împreună câteva minute scurte în care tu uiți de noi și crezi că ești singură pe lume, în timp ce el se sprijină de tocul ușii, simte cât de dur este, miroase părul Rebeckăi și îi vine miros de mușețel, iar atunci când se mișcă, fusta ei din mătase foșnește, iar sunetul ciudat îl face să se gândească la o mierlă răgușită, copilul în pulover în dungi roz și bleu devine furios, nu mai ajunge la cărți.

Vă iubesc, se gândește Rebecka. Dacă e un vis, nu vreau să mă trezesc niciodată. Nu e posibil, se gândește, e imposibil să rămână așa lucrurile.

Apoi Emme se întinde după o carte. Îi smulge paginile și cade pe spate, iar Maia bate cu mâinile în blatul mesei de la bucătărie, se leagănă înainte și înapoi în scaun, Rebecka numără secundele până când codul cu piure de mazăre din caserolă va fi gata la microunde, suficient de cald, dar nu prea cald, mâncare, mâncare, poate ea să spună? Va fi gata în curând, draga mea, în curând, iar Maia este supărată acum, schimonosindu-și fața, poate să înceapă să urle în orice secundă, dar se aude clopoțelul de la microunde, zero zero zero, se grăbește acum, Maia deschide gura, mănâncă, se liniștește, Rebecka se așază lângă ea, suflă în lingură, în piureul care miroase a piață de pește, am să te duc la grădiniță când voi începe să lucrez?

De la an la an, trebuie să ne prefacem că totul este normal, că suntem precum ceilalți, că tatăl și sora ta nu există, ce voi face atunci când mă vei

întreba cine este fata din pozele de lângă cărți?

Te vei întreba. Ne vei judeca pe mine și pe tatăl tău că am făcut greșeli pentru care am pierdut-o și nu am mai găsit-o.

Mai mult, mai mult.

Vei spune asta?

Mângâie obrajii Maiei, pielea îi e caldă și incredibil de moale.

Trebuie, Rebecka, uneori calea cea mai periculoasă este singura cale. Oamenii mor pe masa de operație, se întâmplă, mi s-a întâmplat și mie, nu mor pentru că ar vrea, ci pentru că au ajuns în punctul în care nu mai există întoarcere și nu mai au altă variantă decât să riște totul.

— Oh, domnul Tim, ca de obicei venit prea târziu, nu poți aștepți atâta.

El stă întins pe burtă pe patul de tratament al lui Mai Wah, simțind cum îi înfige cele patruzeci de ace în ceafă și în spate, unul după altul, cum durerea se intensifică și se ameliorează în același timp.

Știe că nu îi va putea mulțumi niciodată. I-a salvat viața când s-a asigurat că Rebecka a ajuns în Mallorca, când a fost împușcat și chiar dacă acea viață nu înseamnă nimic special pentru el, încă nu a terminat. Mai are lucruri de făcut pe această planetă.

— Te simți bine?

Acele sunt tortură, iar el face greșeala să își întoarcă gâtul pentru a-i întâlni ochii negri, căldura lor. Rămâne cu ochii ațintiți la ea, iar ea zâmbește în timp ce el lasă capul în jos să i se odihnească pe cearșaful de hârtie.

— Ce face domnișoara Maia?

Nu vrea să răspundă.

— E bine, spune el, iar mirosul de bețișoare parfumate îi intră în nas, dulce și intruziv, vede cum un păianjen se strecoară în colțul camerei. Se oprește pe noii papuci portocalii ai lui Mai Wah, pe care i i-a arătat cu mândrie când el a intrat.

— Rulota mea, spune Mai Wah. Un loc bun făcut copii.

După calculele ei, Maia a fost concepută în rulota ei, când Rebecka a venit și l-a operat.

— Ce face doamna?

— Cred că s-a săturat de mine.

— De ce? Trebuie să fiți familie acum. Ea aici?

— Nu, în Stockholm.

Mai Wah înfige și mai adânc un ac poziționat deasupra unui rinichi.

— Bei prea mult, domnul Tim.

— Poate.

Mai Wah nu mai spune nimic, termină tratamentul și apoi, când acele sunt scoase, îi pune electrozi pe tot spatele; curând începe să simtă un curent slab trecându-i prin mușchi și contracțiile involuntare îl fac să se relaxeze.

— Stockholm este loc frumos, spune ea.

— Un loc bun în care să crești.

— Poate faci lucru bun, fata crește acolo, tu cauți aici.

El nu spune nimic.

— Cred că faci lucru bun, domnul Tim.

— Ești prea bună, Mai Wah.

— Nu bună, eu om rău, dar Stockholm bun, loc bun pentru fată.

Parcă voia să îi spună ceva, o poveste, dar apoi oprește curentul, ia electrozii.

— Gata, poți ridica.

Se așază, se uită la posterele cu acupunctură de pe pereții proaspăt vopsiți, simte mirosul de vopsea în spatele celui de bețișoare parfumate.

— Mai bine?

— Mult mai bine.

— Dar nu ești bine, domnule Tim. Simt asta. Ceva nou rupt înăuntru.

El nu răspunde.

— Nu prea târziu pentru tine. Vei fi tată bun.

Își pune cămașa, își ia portofelul, întinde spre ea cincizeci de euro. Ea ia bancnota, o pune într-o cutie de metal de lângă masa de tratament.

— Și fata mare? Știri?

Gener.

Bulgari.

O mașină a trecut pe lângă un accident. Fete. Care au mers în vacantă.

Un nenorocit de medium.

Toată această insulă este o vale de cenușă, ar vrea să spună.

Ea închide ochii.

— Ai grijă, domnule Tim. Nu simt bine. Nu e bine.

Înainte să continue, face o pauză.

— Ai nevoie ajutor, sună-mă. Oricând.

Niciun semn de la Tim de ieri.

Ar trebui să-și facă griji?

Are ceva pe fir acum, Rebecka recunoaște asta de pe vremea când era polițist, că putea să lase ceva în urmă sau să nu mai lase ceva să îi scape. La fel era și ca investigator de asigurări la If. Cu toate că nu i-a păsat când această companie excesiv de bogată a fost înșelată, nu a renunțat când a detectat o fraudă. De exemplu, când s-a dovedit că o femeie a comandat asasinarea soțului ei, ca să-i încaseze asigurarea de viață.

Maia se joacă în salon cu o mașinuță, o lovește de parchet, nu a descoperit cărțile încă, probabil este prea mare să aibă pasiunea lui Emme, dar Rebecka vrea să fie lângă ea, să o supravegheze, să fie sigură că nimic nu se va întâmpla.

Se gândește la femeia pe care o întâlnise în parc. Ivana, pe al cărei tată l-ar fi operat. Nu își amintește, ea care își amintește totul. A intrat în arhivele spitalului, s-a uitat prin operațiile ei, dar nu a găsit nimic.

Ivana era din Bulgaria, ar trebui să îi spună despre Tim?

Nu, ce ar avea asta de-a face cu orice?

Sigur operația este pe listă, ascunsă sub un nume pe care nu îl pot asocia cu ea. Nici măcar nu știu care este numele de familie al acestei Ivana.

Dar ar trebui să îmi amintesc. De ce nu îmi amintesc? Am întâlnit-o oare în parc sau este închipuirea mea?

Maia în apă, cu frunza. Ți-o amintești, Maia? Îi va programa câteva vizite la grădinițe. Nu cea la care a fost Emme, nu vrea ca Maia să meargă acolo, nu vrea să audă sunetul sandalelor mișcându-se pe linoleumul galben, mișcările ei tăcute, îi plăcea să fie îmbrățișată înainte să se desprindă, striga mama, mama, acasă acum.

Rebecka ura să plece. Atât când Emme era tristă și probabil chiar mai mult când dispărea în camera de joacă a grădiniței, fără griji, de parcă mama ei nu însemna nimic, de parcă deja rămăsese blocată în trecut, respinsă de viitor.

Ce greșeală am făcut.

Brum brum.

Film Disney în fundal.

Nu *Nemo,* niciodată *Nemo,* nu filmul preferat al lui Emme.

Blasfemie. Așa se gândește ea la ce îi plăcea lui Emme și nu o poate lăsa pe Maia să încerce. Este o zonă interzisă. Skansen. Muzeul Tehnic. Junibacken. Dar nu Vasaparken și Tegnérlunden. Ar fi imposibil.

Asta e, știu. Și vor fi o mie de lucruri către o viață deja trasată. Niciodată carne tocată de porc în sosul de carne tocată, care îți plăcea ție, niciodată înghețată cu aromă de ciocolată, nici măcar beculețe în formă de romb în jurul unei oglinzi, buze care suflă, tu care șoptești, lasă-mă să plec, mamă, las-o să plece, trebuie să îndrăznim să îi oferim „spațiu”.

acasă acum.

În living, Maia mă privește, are atât ochii lui Tim și ai lui Emme, cât și ai mei. Ești de-a noastră, Maia și are un gol în stomac, unde ești, Tim, ce s-a întâmplat, ar trebui să fii aici cu noi, de ce nu ești aici, de ce vreau să fii aici, chiar vreau asta? Și spune-mi, ce să facem cu acest copil a cărui respirație ne poartă dorul lipsit de speranță, este ca și cum ea nu poate fi aici, iar asta mă face să mă satur și trebuie să fim cu tine.

Un gând interzis, periculos.

Mai ales acum, când Tim pare că ajunge undeva.

Stă așezată lângă Maia.

— Te joci cu brum, brum? Poate să încerce și mama?

Maia dă din cap.

Nim nim nim.

Rebecka se ridică din nou, se așază pe canapea, închide ochii și se gândește, nu mai este posibil. Încearcă să înțeleagă, dar știe că deja a înțeles.

Ei sunt așa acum. Și trebuie să reușească împreună. Nu pentru că ar vrea să fie fără ea, ci pentru că este singura cale.

Mă vei ierta, Maia, vei înțelege. Îți voi spune de ce am făcut ce am făcut și vei înțelege.

Bulgăroaica din parc.

Un tată care nu există.

Cine sunt ei? Ce vor? Măcar suntem în siguranță aici, eu și Maia?

Simone stă în fața lui la o masă dintr-un bar din Plaza del Toros, nu departe de apartamentul ei. Afară cerul este întunecat și opac, de parcă ar urma o ploaie grea. Mașinile au farurile aprinse peste tot prin oraș, oamenii trec pe lângă ei, prinși în conversații animate.

Sunt singuri în bar, atât de aproape, de parcă ar sta lângă un unchi bătrân pe care Tim nu l-a avut niciodată. Bărbatul stă într-un colț și bea un pahar cu vin roșu. Proprietarul stă în spatele barului, șterge câteva pahare. A înlocuit ramele vechi ale portretelor de toreadori, atârnate pe pereții scorojiți, iar ciocnirea dintre nou și strălucitor și vechi și decolorat îl face pe Tim să se gândească la el însuși, când a plecat din poliție. Pe atunci încă mai arăta tânăr, dar în interior era bătrân și obosit, un portret, mai degrabă decât un om real. Azi nu mai e nici măcar atât.

Ea stă în fața lui într-o bluză albă, cu nasturii închiși până la gât. Soarbe din cafea, el și-a luat o Cola, nu îndrăznește să bea altceva, nu îndrăznește să mai pericliteze încă o noapte.

— Poți să bei cafea atât de târziu, spune el.

— Oricât de târziu, încă nu pot dormi noaptea.

Pare obosită și singură când spune acele cuvinte, parcă ar vrea ca el să îi mângâie obrazul și să o ajute să adoarmă.

Dar mâinile lui nu se mișcă, rămân pe masă.

— Cred că îmi voi lua liber, spune ea. Mă gândeam să merg la Roma, să văd Biserica Sfântul Petru, Colosseumul și tot ce mai e de văzut. Să fac pizza.

— Sună a ceva ce ai face.

— Ești ironic acum?

— În niciun caz. Cum merge cu tipul cu care ieși?

— S-a terminat.

— Începuse, măcar?

Ea zâmbește.

— Sunt doar derutată. O companie proastă.

Ea îi trimisese un sms, voia să-l vadă, dar nu i-a scris de ce, iar el încearcă acum să își dea seama dacă vor discuta despre viețile lor sau despre caz. Dar nu e nevoie să întrebe.

— Am reușit să obțin numărul doctorului neamț. În noaptea aceea era într-o casă din Can Pastilla, foarte aproape de plajă.

Întinde un bilet peste masă.

— Aici este adresa.

— Mulțumesc. A cui este casa?
— Nu am avut timp să verific.
Își bea cafeaua. Se ridică și îl privește, nu știe dacă are lacrimi în colțul ochilor sau dacă e praful din Palma.
— Nu știu cu ce te pot ajuta mai mult, Tim. Îmi e teamă că vei intra în necazuri, chiar mai rău decât înainte. Iar eu am nevoie de puțină liniște.
El dă din cap.
— M-ai ajutat deja mult mai mult decât puteam să cer.

* * *

Se întoarce în apartament, scoate pistolul din ascunzătoare, apoi pleacă spre Can Pastilla, o ia pe strada mică din spatele Portixol, El Molinar, Ciudad Jardín. Dincolo de Golful Palma se întâlnesc marea și orizontul, negru în negru. Conduce spre mare, trece de Puro Beach club, unde e un fel de petrecere pe malul piscinei, al cărei alb se reflectă în întregul întuneric.
Parchează în fața restaurantului La Payesita. Străzile înguste dau spre piațeta ocupată în întregime de chinezi cu magazinele lor diverse, cafenele și saloane de coafură.
Adresa primită de la Simone este puțin mai sus, aproape de autostradă, în fața unei clădiri de apartamente unde stau prosoape la uscat și se aude bâzâitul aparatelor de aer condiționat, acompaniat de greierii care cântă în jur.
Ajunge într-un loc dezolant, cu rămășițele unei case arse.
Apoi își amintește. Cu câțiva ani în urmă, avusese loc o explozie provocată de gaze, muriseră trei oameni, își amintește vag de accident, poate a citit în *Diarion* sau în *Última Hora*. Ia telefonul și caută pe Google. Găsește imediat informația de care are nevoie. Deschide articolul din *Última Hora*. Muriseră trei bărbați de origine bulgară, iar o femeie și un copil de trei ani cu arsuri severe fuseseră duși cu elicopterul la un spital din Barcelona.
Povestea este prea lungă, o casă arsă din temelii, chiar și în întuneric este de un negru carbonizat și pare că simte încă duhoarea de carne arsă, aude țipetele, simte frica, cum geamurile sparte cad pe stradă într-o muzică stranie.
Intră. Privește în jur. Pare că deasupra locuiesc niște tineri. Sticle și pungi de chipsuri și pungi goale de Mc Donald’s stau în dezordine în jurul unei pături pătate.
Nu e nimic aici pentru mine.

Pleacă înapoi spre vechiul port, spre dig, trece de oamenii de la terase, e atent să nu fie urmărit, în lumina stelelor are impresia că plutește, dar se simte greu, nu ușor, de parcă nu o face din proprie inițiativă, ci împlinește voia altcuiva.

Stă la capătul digului. Privește spre orizont.

Telefonul bipăie.

Branka. Ce vrea?

Am ceva pentru tine.

Ce?

Are un nume?

Am informații. *500 euro*. *Tot ce vrei*.

Melià Palma Bay. *În două ore*.

Adu mulți bani. *Sper că ai*.

Contururile negre și răsfirate ale palmierilor reflectate în marea întunecată, din catifea. Branka intră pe ușa rotativă. Nu pare că se teme de ceva. Nu ar trebui să pară speriată? Poate fi o capcană. Dacă e, am ales să cad drept în ea.

Ea poartă o rochie scurtă neagră, o geantă roșie pe braț, o pată de culoare peste piatra bej din lobby. Este machiată puternic, are ochii goi și triști. Paznicul de noapte în uniformă gri Prosegur o lasă să intre, iar ea trece cu privirea prin tot lobby-ul. Recepționera ridică mâna, o privește, pare că vrea să o întrebe pe cine caută, dar Branka îl vede, își aranjează decolteul, iar recepționera se întoarce la ale ei.

Branka se apropie cu încredere pe tocurile înalte. El se ridică, o sărută ușor pe obraji și o invită să se așeze pe canapeaua de lângă el. Ea zâmbește.

Sunt singuri în lobby, doar câteva mașini se mai văd trecând prin ferestrele mari. Nu pare că a venit cu vreun bărbat sau că a urmărit-o vreunul. Un avion luminează roșu deasupra golfului în timp ce se îndepărtează de insulă.

— Am o cameră, spune el. Mergem acolo.

Ea face semn că nu.

— Ai bani.

— Da, am. În cameră.

— Să mergem.

Pereții liftului sunt acoperiți cu oglinzi proaspăt montate, ea îl privește fără să își dea seama că el observă, îl studiază de jos în sus, pare că îi analizează corpul, ce fel de bărbat e, bătăuș sau nu, genul care știe ce vrea sau care vrea ca ea să preia inițiativa. E jenat de privirile ei, jenat de cum a privit-o în club, jenat de privirea lui masculină, pe care cu siguranță ea a văzut-o în multe variațiuni, în fața cărora a cedat.

Nu sunt la fel ca ceilalți, ar vrea să spună. Am o fiică.

Liftul se oprește la etajul al cincilea. Ei ies, merg pe coridorul întunecat spre cameră, simt cum carpeta neagră și densă foșnește sub picioare. Duhnește a corupție aici. Centrul Congresului de lângă hotel a fost construit cu bani publici, de companii de construcție aservite politicienilor din Consiliul orașului. Când a lovit criza, banii s-au terminat și timp de un deceniu construcția s-a oprit, iar apoi proiectul hotelului și al centrului au fost atribuite familiei Melià.

Tim trece cardul prin ușă, lumină verde. Îi ține ușa cu un gest exagerat, iar ea zâmbește din nou, intră, se așază pe lenjeria albă și apretată a patului

și privește pe fereastră. Cartierul Soledad este cufundat în întuneric către Parque Krekovic, puțin mai la stânga este construcția noului resort. Tim privește la betoniere și la mormanele de armătură din jurul fundației proaspăt turnate, vede înaintea sa imaginea unei fețe, dar o alungă, pretinzând că este ceva inventat de creierul său, nu are nimic în comun cu realitatea.

Branka își scoate rochia. Lenjeria de corp roșie cu dantelă albă pe margine face materialul să se confunde cu pielea.

— Vrei să ne-o tragem mai întâi? Doar două sute în plus.

— Te rog, oprește-te. Ai ceva pentru mine?

El se duce la fereastră. Un câine stă înlănțuit de una dintre clădirile joase, albe, în stil roman, de pe Calle 123. Noaptea, animalul este liniștit.

Ea își pune rochia înapoi.

— Da. Vreau două mii de euro pentru nume.

El dă din cap.

— Ai spus cinci sute.

— Creștere de preț.

— Depinde de nume, dacă mă poate ajuta.

— Nu știu ce te poate ajuta. Dar îți pot da un nume și unde se află.

— Și are legătură cu fiica mea?

Ea ridică din umeri.

— Probabil lucra acolo în momentul acela, în Palma, când a dispărut ea. Cu fetele.

Înțelege la ce fete se referă. Sutele, miile de femei din fostul bloc comunist care în fiecare an cad pradă traficului de persoane și sunt ținute drept sclave într-unul dintre cele 1.500 de bordeluri legale din Spania.

Cum are curaj?

Așa ar fi putut dispărea și ea, ca Emme. Probabil nu ar mai fi găsită niciodată și, dacă ar fi găsită, ar fi probabil moartă sau torturată. Sper că nu i se va întâmpla niciun rău pentru că se expune la asta, pentru că am făcut-o să facă asta.

— Mama este bolnavă. Am nevoie de bani, spune ea.

— Pe naiba.

— În regulă, fiul meu este bolnav. Calul meu are cancer, la naiba, pisica mea are nevoie de mâncare, casa din Bulgaria a ars, iar acum fratele meu cu dizabilități are nevoie de îngrijiri acasă, toată familia mea este înfometată, ce vrei să îți zic? Curs de spaniolă, îngrijire, de ce naiba îți pasă?

Furia ei îl surprinde pe Tim, femeia se ridică, merge spre el, cât mai aproape, și îi șoptește:

— Dacă vrei numele, dă-mi banii.

Poate să îl păcălească, poate să spună altora despre el, dar poate că spune adevărul, nu se știe. Jocurile ei nu prea contează, el vrea să urmărească acest fir, oricare ar fi. Pupilele îi sunt mici și negre, probabil are ceva în minte ori este intoxicată cu amfetamina; este obișnuită să se apere, probabil are un briceag și un spray cu piper în geantă.

— Ia-o ușor, spune Tim și își dă seama că dacă nu ar avea banii, ar forța-o să spună numele, ar lovi-o, iar ea l-ar urî, el însuși s-ar urî.

S-ar folosi de ură pentru a o găsi pe Emme și când îi va vedea privirea, va fi otrăvit de tot ce a fost nevoit să facă, dar tot o să merite, nu își va trăda niciodată promisiunea, niciodată nu va înceta să o caute.

Maiei nu i-a promis nimic. Ea trebuie să aștepte. Rebecka trebuie să aștepte.

Cum pot gândi astfel?

Nu trebuie să aștepte pentru nimic. Îi datorez totul Maiei. Totul Rebeckăi. Știe asta, dar faptul că își dă seama îl extenuează. Nu poate alege. De parcă ar trebui să aleagă dacă să respire sau nu.

— Dă-mi numele.

Aruncă un morman de bancnote pe podea. Branka se grăbește, îi ia, îi numără.

— Pentru asta, putem și să ne-o tragem.

— Numele.

— Damian Makaiev. El ar putea să îi știe pe cei care ți-au cumpărat fiica, cei care o vând în continuare. E în Madrid acum. Are un bordel în Usera. *Paradis*.

Ea împăturește bancnotele, le îndeasă în sutien.

— Îți plac banii. Orice s-ar întâmpla cu tine, nu este responsabilitatea mea.

— Îmi place Madridul. Poate și fetei tale îi place Madridul? Poate e chiar acolo?

•

Reușește să adoarmă în restul nopții, se trezește odihnit și transpirat, se îmbracă și se îndreaptă spre Calle Patronat Obrer. Parchează. Ia din portbagaj ultima bucată a frânghiei cu care se pare că fusese legată Emme. O cântărește în mână în dimineața fierbinte.

Sună la ușa Clandestinei, nu știe dacă ea e acolo, dar în curând aude vocea unui bărbat înăuntru, apoi ușa se deschide și apare fața ei. El îi arată frânghia, ea o ia.

— Asta a atins. Vrei bani?

Ea clatină din cap, apoi face semn cu mâna.

— Nu bani.

Închide ușa, iar el stă nemișcat și privește la negrul din fața lui, abisul. Apoi se întoarce la apartament, își face un bagaj de cabină, învelește arma într-o folie de aluminiu, acum arată ca un pachet dreptunghiular, o pune în bagaj. Conduce la aeroport, cumpără un bilet Air Europa spre Madrid. Trece prin check-in cu geanta și curând se dezvăluie Marea Mediterană dedesubtul lui, albastră sub un cer albastru.

Nu știu unde sunt. Nu sunt în școală, aș vrea să fiu, la liceul de design unde am intrat. Să fac o schiță pentru un website. Să fac un filmuleț despre cum croiesc o rochie dintr-un material. Să desenez fața mamei în stil cubist.

Poate a început școala.

Dar nu sunt acolo. Ar trebui să fiu acolo, sper că mă vor aștepta, că voi recupera. Nu vreau să fiu în urmă de la început. Nu e stilul meu.

De cât timp sunt aici, unde mă duc? Știu că mă îndrept undeva, am simțit vibrațiile, roțile pe pământ, apa din jurul bărcii, dacă este o barcă, bulbucii apei ca într-o cadă, am mers cu barca, tată, de unde știi unde mă duc? Sau am înotat? Înot acum?

Poate că desenez. Poate am adormit pe holul școlii și acum visez.

Nu.

Așa se simte când te scufunzi, când ești acoperit și este rece și întunecat și se simte de parcă aș înota. În jos, o dor urechile și gura, ochii, apa este fierbinte. Aud motoare, mamă, vrum, vrum, sunt eu, sunt sigură, este o parcare aici, lumina trece prin material și poate nu mă voi scufunda totuși. O perdea albastră, impenetrabilă precum cerul. Poate este raiul.

Uneori nici nu mai știu dacă trăiesc sau nu.

Așa se simte când ești pe drum spre moarte? Nu mai știu nimic altceva decât că nu ar trebui să fiu aici. Ce vor face cu mine? Sigur ești îngrijorat acum. Voi fi cuminte, nu voi mai spune niciodată nimic, nu voi mai țipa, nu mă voi mai supăra, nu trebuie să spun nimic, mă doare fața, nici nu mai am față, poate nu mă vor mai răni iar. Mi-ai spus odată, tată, că trebuie să fiu atentă, să nu îi supăr pe bărbați, să nu rămân niciodată singură cu bărbați pe care nu îi cunosc, în special dacă am băut ceva. În același timp, mi-ai spus să mă apăr, să nu dau înapoi, dar să îmi dau seama când o situație devine periculoasă.

Ce voiai să spui?

Te aud, tată, îmi șoptești, ești aici, iar sunetul apei este vocea ta care îmi spune nu spune nimic, fă cum îți spun ei, dar nu ar fi trebuit să îmi spui asta, tată, tată, ar fi trebuit să îmi spui

țipă, țipă, să te audă cineva, ȚIPĂ.

Așa că acum țip, dar aici este doar singurătatea, iar eu tremur, icnesc, sunt speriată, vreau să mă așez într-o bancă la școală, cu un computer pornit în față, și să mă gândesc la mărimea fontului unui titlu, să retușez o imagine, vreau să fiu mică din nou, să merg cu tine pe Upplandsgatan, să simt

mirosul de paste din bucătărie, să mănânc înghețată de ciocolată, să aud cum tu și mama vorbiți despre nimicuri.

Tim este undeva într-o cameră de hotel, Rebecka vede în ecranul telefonului și ceva îi spune că nu este în Mallorca. Nu îl trădează lumina sau zgomotele din fundal, ci altceva, nu poate spune ce, dar sentimentul că nu e acasă este mai pregnant decât până acum.

Și-au spus clasicele cuvinte de politețe, iar Maia e așezată pe canapeaua din living cu un iPad, urmărind filmulețele care o țin de obicei calmă și ocupată. Nu se aude din bucătărie, dar Rebecka simte că Maia s-a trezit, concentrată la ale ei. Tim nu a cerut să o vadă, să vorbească cu ea.

— Unde ești?

El se uită fix în cameră, preferă să nu spună.

— Nu ești așa prost, nu-i așa? Nu ai fi sunat dintr-o cameră de hotel dacă nu ai fi vrut să îmi spui.

Soarbe o gură dintr-un pahar. Își drege vocea, face o grimasă.

— Whisky de la minibar. Otravă de vulpi.

— Unde ești?

— Sunt în Madrid, într-un hotel de pe Calle Gran Vía. Își amintește configurația străzii, cum începe de la Calle de Alcalá și se curbează pe un deal, trece de case magnifice bombardate de falangiști în timpul Războiului Civil, apoi coboară lin spre Plaza de España. Un milion de mașini în ambele direcții, grupuri de turiști asiatici și cerșetori pe trotuarele late. Se afla la conferința medicală și a văzut cum un american a fost jefuit. Unul dintre jefuitori a luat geanta și a fugit, altul stătea la pândă după un copac, a sărit înainte și l-a lovit pe americanul care s-a prăbușit pe pavaj, de parcă era rănit fatal și voia să rămână acolo.

Cum să rămâi? Chiar trebuie să faci asta? Te holbezi în ecran la cineva pe care îl iubești, încerci să vezi dragostea în ochii bărbatului, încerci să îți amintești de toate momentele în care te-ai simțit apropiată de el, i-ai simțit pielea caldă și respirația în gât, miile de mirosuri diferite adunate într-unul singur.

Doar că e o problemă. Ecranul nu transmite niciun miros, nici măcar Apple nu poate face asta.

Râde la propriul gând, chiar dacă nu este nimic amuzant în legătură cu asta. Este doar trist, e greșit să vorbească astfel unul cu altul, că Maia trebuie să fie singură cu un ecran inodor pe o canapea unde ar trebui să stea toți trei.

Nu.

Mai.

Merge.

Trebuie.

Orice altceva este imposibil.

Și ar vrea să îi spună, dar ceva o reține. Știe ce are de făcut și știe că el va protesta. Oare va veni? Poate nu. Dacă îi va povesti de Ivana, ar simți disconfort.

— Ce faci în Madrid?

El închide ochii, bea. Ea aude mașinile de pe Calle Gran Vía, claxoanele care nu se opresc niciodată.

Seara are un miros dulce acolo, ea știe asta. De șuncă proaspăt tăiată, popcorn de la cinema. Își amintește de Casa de Campo, marele parc unde membrii familiei regale obișnuiau să vâneze și unde naționaliștii republicani își făceau veacul în timpul Războiului Civil. Au căzut bombe chiar unde se află Tim acum, poate încă mai cad unele invizibile, poate că viețile lor sunt o poveste amorțită care se întâmplă mereu și mereu, care îi împinge într-o stare de reverie.

— Încerc să prind un bulgar, spune el și devine alert, dar în același timp simte în stomac o iritare falsă.

— Continuă. Vreau să știu totul.

Îi spune despre prostituată, de cineva care ar putea lucra la un bordel din Usera și să aibă legătură cu dispariția lui Emme.

Pe cer sunt baloane.

Ceva o face să se gândească la baloanele cu heliu împrăștiate pe cerul albastru, baloane care devin tot mai mari cu cât se înalță mai mult. Planete albastre, roșii, verzi.

— Ți s-a confirmat în vreun fel că acest bulgar este în Madrid?

El dă din cap că nu.

— Nu te poate ajuta Simone cu asta?

— O pot întreba.

— În regulă, spune-mi dacă ai nevoie de ajutor. Sunt periculoși?

Știe răspunsul, dar nu se poate abține să nu întrebe.

— Nu cred, mai mult decât că răpesc fete.

Zâmbește schimonosit.

— Atunci sunt porci.

Splendizi porci.

— Salută-i din partea mea când scurtezi discuția cu ei.

Ea face o pauză.

— Dar fii atent. Poate răpesc și bărbați.

Imediat regretă comentariul ironic, nu vrea să fie încă una dintre piruetele lor.

— Am întâlnit o bulgăroaică în Tegnérlunden.

— Serios?

— Sunt aproape sigură. Uneori nu știi sigur. De parcă e o invenție a creierelor noastre.

— Dar cine era?

Ea îi spune despre Ivana, despre operație.

— Sigur nu e nimic, spune el. Doar ai grijă.

— Voi avea. L-ai găsit pe doctorul care a operat-o pe Emme?

— Da.

— Și s-a confirmat?

— Chiar vrei să știi, Rebecka?

— Vreau.

— În regulă, s-a confirmat.

Apoi tăcere.

— Maia doarme?

Ea dă din cap drept răspuns.

— Ești sigură?

Nu mă crezi, ar vrea să spună, în schimb nu spune nimic, cască și încearcă să pară naturală.

— Trebuie să ne decidem, Tim.

— Ce să ne decidem?

— Știi ce.

— Nu, nu știu.

— Cum să facem, cum să faci. Eu știu ce vreau.

— Cum ar trebui să mă simt? Tu cum crezi că vreau să FACEM? Tu cum vrei?

El a băut foarte mult, abia acum își dă seama, altfel nu ar fi țipat, iar ea spune:

— Nu vreau să continuăm așa. Vom fi împreună. Orice s-ar întâmpla.

— Este prea periculos.

— Uneori, viața e periculoasă. Dar încă trebuie să o trăiești.

— Nu pot să gândesc limpede.

— Închid acum, nimic mai mult și apoi dispare.

Ecranul este negru din nou, pe Calle Gran Vía doi bărbați strigă unul la altul, primul în rusă, al doilea în engleză, iar el devine curios, dar nu se poate duce la fereastră.

Voia să o întrebe dacă a avut operații, dacă totul merge bine, voia să o vadă pe Maia, ar vrea, așa că sună din nou, dar ea nu răspunde.

Se cufundă în pat, aruncă ultima sticluță de whisky în coșul de gunoi. Înțelege ce spune, are dreptate și se înșală în același timp, ca orice se întâmplă în viețile lor, nu are putere, nu mai vrea să se gândească la asta. Ea știe că el nu are de ales decât să fie aici, în camera mirosind a alcool de pe Calle Gran Vía din Madrid, orașul de șase milioane de locuitori ce ridică din umeri dincolo de fereastră.

Trimite un sms către Simone.

Am nevoie de ajutorul tău.

De obicei răspunde rapid. Acum nu răspunde deloc. Poate că vorbea serios că nu vrea să mă mai trimită în direcția pericolului prin ceea ce găsește. Că s-a terminat.

Trebuie să se trezească din beție, trebuie să fie pregătit când merge să îl găsească pe Makaiev. La duș apa este caldă, iar când devine fierbinte pe corp, îl salvează. Se așază pe un taburet de plastic în cadă și o lasă să curgă pentru o vreme, niciun boiler care să se golească.

Închide ochii. O vede înaintea lui pe Maia care doarme în patul cel mare.

Trezește-o, trezește-o, să mă poată vedea, să îmi spună bună, bună, bună.

Ap Ap Ap.

De parcă acum ia ființă, devine un omuleț. Ta ta. Strigă după mine.

Un bulgar care este posibil să fi fost în Mallorca acum cinci ani. Bulgari în Stockholm.

O frânghie.

Pe asta mă bazez. Asta și toate intențiile, voințele și dorințele pe care nu le înțeleg mă conduc mai departe, conștient sau inconștient, pe cărări care sunt atât de ocolite și de lungi, încât nimeni nu își amintește unde duc. Sau ei știu exact.

Gener.

Salgados.

Baumann.

Cine câștigă, cine pierde jocul?

Simone i-a răspuns deja până să iasă de sub duș.

OK, te ajut. Nu pot altfel. Ai grijă.

Trei degete ridicate.

Îi trimite numele bulgarului, Damian Makaiev. La bordelul din Usera.

Verifică-l.

Mă ocup.

Se îmbracă din nou, într-un tricou alb și o pereche de pantaloni bej. Cu puțină imaginație, ai putea crede că este un om de afaceri în tranzit, care doar vrea să își cumpere companie pentru o noapte. La o privire atentă, se vede greutatea. Oboseala și violența care se pot citi pe fața lui, Ti ti ti, fața lui Tim și ar vrea să o învețe pe Maia să o spună, Tim, numele lui tati este Tim, iar el se străduiește să o găsească pe Emme, sora ta mai mare, acum stă într-o cameră de hotel și conduce o Škoda închiriată către un bordel din Usera, unde poate fi ceva ce doar tati trebuie să vadă.

Placaj la ferestre, bandă galbenă pe ușa vechii fabrici unde se afla bordelul. Un semn rupt, un raport oficial al poliției în urma unei notificări la fel de oficiale din partea autorităților de sănătate. Închis provizoriu.

Paradis.

Tim luminează cu telefonul mesajul din partea autorităților de sănătate, vede o dată de cu o lună în urmă. Sigur e vorba de o razie, nu a văzut nimic la căutarea pe Google, arăta că e deschis.

Nimeni aici.

Cel puțin nu Damian Makaiev.

Ar fi trebuit să sune. Dar astfel de locuri nu au aproape niciodată linie de telefon fix.

Simte o oboseală în mușchi după whisky. Este ora unu, noaptea este blândă, muncitorii din clădirile dărâmate aflate la ceva distantă dorm, încearcă să doarmă sau se trezesc pentru o zi lungă de muncă, iar Tim se îndepărtează de ușă, privește semnul cu neon rupt. Se întreabă dacă locul se va redeschide, nu arată astfel, poate epoca bulgarilor în Madrid s-a încheiat, alții le vor lua locul.

Se urcă în Škoda, se va întoarce în camera de hotel și va dormi. Are nevoie să doarmă cât mai mult, reușește cu greu să nimerească gaura cheii, este atât de obosit, i se închid ochii, încearcă să își limpezească vederea. Cheia intră.

Rebecka. Nu ar trebui să se certe, nu duce nicăieri și în lumina galbenă de la singurul felinar stradal care iluminează parcarea își dă seama ce ar vrea să îi spună, grăbește-te, grăbește-te, altfel dispare totul, ar putea să piardă tot ce le-a mai rămas.

Într-un final, cheia intră în ușă, o răsucește, simte cât de lăsat este scaunul din mașina închiriată, aproape că îl doare spatele, se lasă pe spate, privește peste umăr. Un bărbat se apropie de mașină, un spaniol pe la treizeci de ani, slab, cu părul scurt și îmbrăcat îngrijit, nu are stilul unui gangster, ridică mâna de parcă vrea să îl oprească pe Tim, strigă, dar nu agresiv:

— Señor, señor, așteaptă.

Tim vrea să pornească mașina și să plece, dar ceva îl face să se aplece peste geam și curând spaniolul ajunge în fața lui, nici înalt, nici beat, dar întreabă pe un ton plăcut:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu cred, spune Tim. Eram aici pentru puțină acțiune.

Arată spre bordelul închis.

— Autoritățile sanitare l-au închis în urmă cu o lună. Acum cartierul este mai calm, a fost o primăvară a naibii aici.

Cu siguranță nu crede că sunt unul dintre cei care frecventează locul. Sau mă testează.

— Locuiești aici?

— Acolo.

Bărbatul arată spre o clădire de apartamente la câteva sute de metri distanță, la ieșirea de pe autostradă.

— Uneori îmi este greu să adorm. Așa că de obicei fac o plimbare nocturnă. Ajută. O plimbare scurtă de un sfert de oră.

Pastilele ajută. Stesolid. Dar plimbările ajută și mai mult. În astfel de zone.

— Merg acasă acum, spune bărbatul, dar ezită cu capul aplecat spre Tim. Ești sigur că nu te pot ajuta?

Cine e el? Un plimbăreț nocturn? Un client? Altcineva? Ce mai contează, nu vreau să fi venit până aici degeaba, iar Tim scoate portofelul, din el o fotografie a lui Emme, o îndreaptă spre bărbat.

— Ai văzut-o?

Bărbatul se uită la fotografie.

— Ar trebui să lucreze aici?

— Nu știu.

— Clienții întreabă întotdeauna de fete, presupun. Sigur că fiecare are favoritele lui, iar ea pare și tânără, și frumoasă. Aproape prea tânără.

Tim își cuprinde coapsa cu mâna, cu putere, astfel încât să rămână urmele degetelor.

— Nu am văzut-o niciodată. Nu ar îndrăzni să o aducă aici. Este prea tânără.

— În regulă, mulțumesc.

Bărbatul se întoarce să plece, apoi scapă ceva pe pământ. Se apleacă într-un unghi în care Tim nu poate vedea nimic. Apoi își îndreaptă spatele, îi arată un telefon Samsung lui Tim.

— Prostiile astea cad tot timpul. Ce noroc că a ținut sticla de data asta. Calitate coreeană. Nu e cea mai rea.

Tim simte cearșafurile reci pe spate. Privește spre tavanul care era alb, dar care cu trecerea timpului a devenit galben. Nu a tras perdelele, iar spotul roșu de la semnul de cinema face ca aerul rece ce vine spre el să lumineze ca un neon. Este ora cinci, în curând se va lumina și deja se simte albastrul-închis peste roșu.

Bea o bere, speră că îl va face să adoarmă. Pipăie telefonul, trimite un mesaj către Rebecka, nu ar trebui să o facă la ora asta, poate o va trezi.

Iartă-mă.

Nimic mai mult.

Închide ochii, alunecă spre somn și curând mașinile claxonează pe Calle Gran Vía, mai întâi tare, apoi încet și apoi deloc, iar farurile sunt înghițite de dimineața care devine noapte din nou, semnul de cinema pâlpâie acum, el stă cu Emme și Maia în față, au amândouă opt ani și nu se pot decide ce film să vadă. *Chinatown*, *În căutarea lui Nemo*, se ceartă, se tachinează, vrea să le roage să se oprească, să le spună că pot vedea ambele filme, iar ele aleargă în cinema, le urmează, dar ușa i se închide în față.

O mână peste fața lui.

Un sunet, respirația altei persoane, ești aici, Rebecka, dar nu poți fi, o ușă se deschide, este cineva aici în vis, nu, în cameră, și își dă seama că nu mai doarme. Deschide ochii, un bărbat stă în picioare cu o pernă în mână la capătul patului, pare că are ceva la spate, iar Tim clipește, este treaz, bărbatul este o siluetă în lumina neonului, cum dracu m-au găsit? Nimeni nu știe că e aici, se răsucește pe o parte, se aruncă repede pe podea, aude sunetele rapide pop-pop când câteva gloanțe lovesc peretele, privește în cameră, nu mai e nimeni în afară de ei doi, bărbatul este singur și aruncă perna, nu se aștepta la mișcarea bruscă a lui Tim și mai trage un foc.

Tim simte cum îi trece glonțul prin păr și se aruncă într-o parte, în față și în sus în același timp, își întinde mâinile înainte și se repede cu capul spre stomacul bărbatului, își trece brațele în jurul lui.

Trebuie să îl prind și

Pop

Pop

Încă două gloanțe ating tavanul, iar tencuiala cade în ploaie peste capul lui Tim, pe bărbatul gras care acum stă întins pe spate. Tim îl lovește cu capul de podea, el încearcă să reziste, dar Tim este mai puternic, vrea mai mult, îl tot dă cu capul de podea, de cinci, șase, șapte ori, dar nu foarte tare, doar cât să devină inconștient și nemișcat.

Tim îi îndepărtează arma din mână. Se târăște până la pat, simte cum adrenalina îi face mușchii să vibreze, inima să tresalte și se liniștește, calmează-te, Tim, ai reușit.

Se ridică, merge la baie. Goală. Caută în buzunarele bărbatului, niciun document, poate e bulgar, dar la fel de bine poate să fie englez, olandez, danez sau suedez, imposibil de știut.

Găsește o revistă în buzunarele bărbatului. Se gândește că ar trebui să ia arma și revista, dar le aruncă pe podea lângă el. Apoi își împachetează lucrurile, își oprește propriul pistol, deschide pleoapele bărbatului, să vadă dacă i se contractă pupilele.

Tim părăsește camera.

Verifică afară. A plătit cash când s-a cazat.

Intră în garajul hotelului, își pune bagajul pe locul pasagerului în Škoda, apoi îi vine în minte spaniolul de la bordel, mobilul scăpat, aplecat într-un unghi ascuns.

Tim se apleacă, pipăie cu mâna sub mașină, se uită, ar trebui să găsească ceva și iată-l, mic și rotund. Îl smulge și se uită la transmițător, apoi îl pune sub mașina unui vecin.

Iese din garaj spre Calle Gran Vía, abia ce întâlnește primele raze ale soarelui în drumul spre Casa de Campo, precum grenadele falangiștilor, peste acoperișuri, spre Plaza de España și aici, sus.

O mașină de curățenie cu mături rotunde și albastre. O mașină de gunoi care golește ghenele de la subsol cu un tub. Câțiva cerșetori vin în grup de la intrarea metroului pentru a se despărți curând, ca să-și ocupe locurile lor din timpul zilei. Înăuntru la Five Guys Burgers, un latino-american gras varsă alune pe un platou întins.

Conduce spre Calle de Alcalá, apoi spre vest, trece de Estación de Atocha, o ia spre sud, afară din oraș, departe de cei care voiau să îl ucidă.

La răsărit, mașina străbate câmpiile spaniole, iar orizontul preia ușor nuanțele de albastru aprins, după cele întunecate. De fapt, ar fi trebuit să lase Škoda la aeroport în Madrid astăzi, în schimb conduce spre Valencia, ar putea să o lase la unul dintre birourile firmei de închirieri de acolo și apoi să ia barca spre Mallorca. E mai sigur așa.

Conduce prin deșert, un peisaj cu arșiță și secetă, cu vânturi și furtuni, cu cactuși zgrunțuroși pe marginea șoselei spre porturile Mediteranei cu bunuri de transportat spre capitală. Conduce repede, nu vrea să se oprească și când e aproape ora zece, se află la șaptezeci de kilometri de Valencia. Peisajul este încă ars, dar cu cât te apropii de coastă, cu atât orașele sunt mai dense și mai apropiate. Diverse făbricuțe amplasate în vale, șiruri de case incolore din cărămidă.

Trebuie să se ușureze, îi este foame, trece de două stații Repsol înainte să ajungă la o altă benzinărie lângă o tavernă stradală, care nu pare să facă parte dintr-un lanț.

Los Victorinos. *Comida para viajeros*.[2]

Palmieri în jurul unei căsuțe în stilul unui motel american. Trei mașini în parcare.

Locul este decorat ca un restaurant, canapele îmbrăcate în roșu și măsuțe rotunde cu blaturi laminate, gri. Un tonomat stă într-un colț, iar în spatele ușii de la bucătărie se află o femeie de culoare, ce pare că gătește.

El se așază la bar, comandă un cortado, două ouă ochiuri și până sunt gata se duce la toaletă, își clătește fața, își verifică rana mică de pe frunte. Îi tremură mâinile, încearcă să le țină nemișcate, dar nu reușește și privește tavanul, tencuiala cade, praful îi intră în ochi și un bărbat gras stă la picioarele lui.

Tim închide ochii. Cu mâinile la spate, atinge arma îndesată în mânecă, iar metalul umed și călduț îl calmează.

Mănâncă ouăle, își bea cafeaua, comandă un suc de portocale proaspăt stors și un toast, nu pentru că îi este foame, ci pentru că așa fac oamenii la micul dejun. Ar vrea să fie mai mult precum ceilalți, așa cum erau cu mult, mult timp înainte, el și Rebecka și Emme, oameni obișnuiți comportându-se ca atare, făcând lucruri obișnuite. Dar asta nu se va mai întâmpla niciodată. Orice ar fi. Dacă o găsește pe Emme, dacă el, Rebecka, Emme și Maia ar reuși să fie o familie, ce ar fi atunci? Ar sta la masa din bucătăria de pe Upplandsgatan, ar râde și ar vorbi, s-ar tot certa, ar mânca și și-ar auzi bătăile inimii, s-ar privi unii pe alții și s-ar gândi că au reușit. El s-ar

întoarce la serviciul lui de investigator la If, Rebecka ar continua să opereze, iar Emme ar deveni o studentă de nota 10. Poate Maia ar începe grădinița? Am trăi fericiți în toate zilele și am uita tot ce s-a întâmplat, sau dacă nu am uita, ne-am preface că nu s-a întâmplat.

Emme e o gaură neagră. Emme e speriată, îndurerată, îmbătrânită înainte de vreme, amorțită, după toate lucrurile prin care a trecut. Nu vrea să știe, nu vrea să se gândească la ce i-au făcut acei oameni, care e probabilitatea ca ea să fie în viață. Poate au ucis-o imediat ce s-au aprins lucrurile, imediat ce a apărut la nenorocitele de știri, iar el apărea la televizor cu ochii în lacrimi. Acum se urăște pentru asta, că s-a milogit de oricine a răpit-o. Nu trebuia să rog, trebuia să ameninț, să spun că îți voi tăia gâtul când voi pune mâna pe tine și să te asigur că voi pune mâna pe tine.

Ești în viață, Emme. Te țin în viață ca să poată câștiga bani de pe urma ta, astfel de oameni doar de bani sunt interesați. Este riscant, dar meriți, iar lor le place să își asume riscul, ce-ar fi viața fără riscuri?

— Mai vreți cafea?

— Poftim?

— Sunteți în regulă, señor?

Tim dă din cap.

— Nu tocmai, dar mă descurc.

Chelnerița slabă și tuciurie cu părul gri-albăstrui îi zâmbește, arătând spre linia frunții.

— Pare că ți-ai ars puțin din păr acolo. Ar trebui să te tunzi. Arată ridicol.

— Ar trebui să mă rad în cap, nu?

— Probabil. Poate ți-ar sta bine.

Telefonul sună. Răspunde, aude vocea lui Simone.

— Am găsit ceva despre Makaiev.

Simone găsește. Spre deosebire de Axel. Nu a mai auzit un cuvânt de la el de când s-au văzut în clubul de gay.

Tim se ridică, lasă douăzeci de euro pe bar, iese și rămâne într-un loc umbrit la intrarea în tavernă. Un BMW negru se oprește și din el coboară doi bărbați în costume albastru-deschis.

— Unde ești? întreabă Simone.

— Nu vrei să știi. Ce ai găsit?

— Damian Makaiev este un găinar, s-a ocupat cu infracțiuni mărunte, dependență de marijuana, jafuri de stradă. Un gangster adevărat n-ar face

de-astea. Interesant este că se pare că a avut unul dintre bordelurile din Palma. Bamboo, spre IKEA. A fost înlocuit de un McDonald's.

— Portar?

— Absolut.

— Și cine deținea cu adevărat locul?

— Asta e mai greu de aflat. Sau cel puțin ar dura mai mult. Ultima faptă pentru care a fost reținut a fost furt de arme, însă a fost eliberat în urma unei formalități, nu știu exact cum.

Respiră.

— Cum ești?

Ar vrea să îi spună despre evenimentele din timpul nopții, dar nu o face. Cu cât știu mai puțini oameni, cu atât mai bine, nu vrea să o îngrijoreze degeaba.

— În plus, Makaiev pare să fie și portarul unui bordel din Málaga, *Crazy Girlz*. Apare ca administrator. Nu știu dacă are importanță, dar trebuie verificat.

Un bordel duce la altul. Un lanț al altor lanțuri.

Tim își trece mâna prin păr, simte partea arsă, pielea puțin mai aspră.

— Mulțumesc. Sună de parcă ar trebui să plec spre Málaga.

— Este un oraș de rahat.

— Ai fost acolo?

— Niciodată, dar ceva îmi spune că nimic bun nu se va întâmpla acolo.

— Tu cum ești?

Ea tace pentru o secundă.

— Îmi e dor de Hassan, spune ea apoi, iar el știe că ar trebui să spună că înțelege, că și lui îi lipsesc atât de multe lucruri, poate că și ea îi lipsește.

— Va fi închis pentru cel puțin încă treizeci de ani.

— Știu. Dar uneori pierderea mă lovește ca un val. Și cred că am mai avea o șansă.

— Nu îl aștepta.

— Nu o fac, dar nici altceva nu fac.

Conversația se încheie și o mașină trece pe lângă el, din boxe se aude muzica bubuind și patru tineri saltă pe scaune, urlând de parcă li se apropie ultima clipă.

Apelează numărul lui Axel.

— Tim, scuze că nu am mai spus nimic. Am ceva mare pentru tine.

— Ce anume?

— În anul în care Emme a dispărut, a fost un război între Sergio Gener și bulgari. Avea legătură cu droguri și prostituție. Se spune că Gener a câștigat. Dar înainte de asta, pare că bulgarii au adus aici sute, poate mii de femei. Se zvonește că există o groapă comună a celor care au încercat să scape sau nu s-au supus. Dar probabil sunt doar zvonuri. Pe de altă parte, o astfel de groapă a fost găsită la ieșirea din Murcia, deci cine știe?

Te afli și tu într-un astfel de mormânt, Emme?

— Mahărul din Mallorca se numea Gavril Ivanović. Cu siguranță s-a mutat în Málaga. A continuat și aici cu femeile. A devenit șeful clubului Crazy Girlz. Au făcut pace.

Încă o legătură cu Málaga. Cu traficul de femei. Crazy Girlz, bordelul despre care se zice că e administrat de Makaiev. Încă un motiv să merg acolo.

— S-a purtat Gener cu mai multă blândețe?

— Nu prea. Acum se zvonește că bulgarii încearcă din nou să se stabilească în Mallorca. Și-au încercat norocul când era Gener la pârnaie. Încă nu am aflat cine e șeful acum.

— Îl știi pe Damian Makaiev?

— Nu am idee cine e.

— Asta a fost tot?

— Nu a fost prea puțin.

— Mulțumesc, Axel.

— Ar trebui să continui să investighez?

— Chiar te rog.

Soarele a devenit puternic, strălucitor, Tim ține ochii aproape închiși, să nu îi ardă pupilele.

Se așază în mașină, caută pe telefon cel mai bun drum spre Málaga. Trafic mai dens acum, poate că a ajuns un feribot în Valencia, poate din Mallorca, poate că mașinile se duc spre Madrid, poate sunt oameni legați în portbagaje, femei care încearcă să ia o gură de aer cu toate că cineva le-a lipit o bandă peste gură,

Emme încearcă să ia o gură de aer printre buze, parcă râde, dar nu este posibil.

Niciun pic de oxigen nu pătrunde așa, inspiră pe nări, ce am pe gură, unde sunt?

Se aud bușituri. Ajung de pe o parte pe alta încet, dar încă mă simt rău, îmi vine să vomit și nu pot, mă sufoc. Nu pot să vomit, nu am ce să vomit.

Închide ochii, încearcă să alunge starea de rău și în același timp să țină frica la distanță, ceea ce o face să se simtă și mai rău. Devine din nou fetiță, pe patinoarul din Vasaparken, pielea albă se strânge pe picioarele înghețate și îndurerate, se uită cum se mișcă în vânt gulerul de blană al jachetei albe a Juliei și pucurile negre ating patinele ascuțite de tata cu cuțitele de bucătărie. Vântul o prinde, se mișcă spre parc, spre micul munte, terenul de joacă și zidul din spatele marilor copaci înghețați și răsfirați ca într-un desen animat, dar Julia alunecă înainte, tata face cu mâna de pe margine, iar ea vrea să își scoată patinele, o dor picioarele, apoi uită de rău, pune mâna pe gheață, tensionează mușchii, coapsele, până la degetele mari de la picioare, plutește înainte spre gheața proaspăt curățată, strălucitoare, casca roșie, nu, casca roz, o îmbrățișează pe Julia, râd.

În apropiere se află terenurile de golf acoperite de zăpadă, la Ritorno sunt aliniate chifle cu scorțișoară, ea stă cu Sofia, a chiulit de la ora de sport, beau latte cu extra lapte și scorțișoară deasupra, rup bucăți mari din chiflele cu scorțișoară și le înmoaie în cafeaua călduță, de parcă mănâncă un burete, un burete extrem de bun, pleosc, pleosc la ea în gură. Și Sofia zâmbește, ochii ei devin incredibil de mici, îi arată pe telefon un filmuleț de la Magaluf, cum unele fete beau trei shoturi rapid, iar deasupra lor o femeie dansează pe un podium.

— Să mergem acolo, spune Julia sau poate Sofia.

— Acolo se întâmplă toate.

— Cu siguranță.

Timpul se derulează înapoi, patinele zgârie gheața, piruetele devin cercuri largi și un guler de blană pe un cer care poate fi de un albastru rece sau gri-deschis. Înaintează. Către o sală de la Beckmans, unde un profesor strict în pantaloni scurți, păr cărunt și vestă neagră critică rochia pe care Emme a creat-o pentru cursul din ziua aceea.

Ea lucrează la H & M. La departamentul de design de acolo. Cineva îi deschide ochii. Torino. Cu „t” de la tata. Milano, cu „m” de la mama.

Whatsapp. Trebuie să trimit un mesaj și să spun unde sunt. Acum. Poate se întreabă.

Dintr-o parte în alta.

Cu bandă la gură.

Văd cerul, tată.

Știu cum să supraviețuiesc, fiind cine am fost până acum. Nimeni nu îmi poate lua asta, eu decid cine am fost.

Trăiesc, tată, trăiesc.

Conduce spre coastă, merge spre sud, spre Africa, Alicante și Cartagena și de la distanță, macaralele din portul Valencia par monștri bătrâni din oțel. Coasta e arsă, apa liniștită și de un albastru magnetic, înspumată în briza târzie a verii, un feribot cu logoul verde Baleària plutește spre port.

A fost și tu pe vreun feribot de-ăsta, Emme? Închisă, legată, cu bandă la gură, speriată, obișnuiai să te folosești de îndrăzneala și imaginația ta pentru a supraviețui, spune că ai făcut asta.

Tufișuri uscate, nenumărate urbanizaciónes, grupuri de case și clădiri de apartamente unde visurile despre vacanță, pensie, căldură, vin ieftin și viață lungă devin realitate. În Cartagena, distrugătorii flotei spaniole stau unul lângă altul, iar Tim mănâncă paella cu calmar și fasole într-o tavernă mărginașă, e servit de o matroană care îl place, îi e milă el și insistă să bea un lichior de coacăze negre la cafea. El primește. Bea lichidul dulce și conduce spre sud, trece de Almería, pe plajele din afara orașului nudiștii își fac bagajele, femeile stau pe marginea autostrăzii, îți arată sânii, de la două sute de metri penisurile bărbaților par microscopice. Coasta Africii este o fâșie tot mai albă, o a doua linie a orizontului, nave mari cu containere se îndreaptă spre Strâmtoarea Gibraltar cu pachete pline de bunuri ale mafiei italiene.

Trece de niște case mari și verzi, clădiri ce se întind pe kilometri, cu ziduri și acoperiș din plastic străveziu și în afara lor stau africani la bustul gol și beau apă din doze de plastic.

Ascultă la radio, încearcă să stea în alertă și există un canal local, vorbesc despre Vox, despre certurile politice, membrii partidului cer protecție pentru sosirea și plecarea din clădirea Parlamentului din Málaga. Unul dintre ei cere protecție și pentru familia lui.

Uciderea politicianului Miguel Albern din partidul Vox încă nu a fost elucidată, comisarul este monosilabic, așa cum erau, după cum știa Tim, polițiștii de fiecare dată când nu știau nimic, când se bâlbâie, iar când comisarul apelează într-un final la public pentru indicii, Tim își dă seama că nu știu chiar nimic.

Apoi o statistică despre șomaj. Patruzeci și patru la sută din cei sub treizeci de ani nu au job în Almería. În El Ejido și în satele din jur procentul este de patruzeci și șase la sută, treizeci la sută în Andaluzia, cei intervievați sunt revoltați că viața nu este așa cum au sperat și sunt nervoși că ai naibii emigranți africani vin cu bărcile lor satanice și le iau joburile, „ne fură visurile”.

Visurile.

Tinerii spanioli nu vor să lucreze la fermele de fructe, de legume, în sere, încearcă să spună reporterul. „Nu vreți să culegeți portocale și roșii șase zile pe săptămână, douăsprezece ore pe zi, pentru salariul minim? Africanii fac asta. Ai accepta un asemenea job?” „Sunt supracalificat. Nu am nevoie să fac asta”.

Intră o reclamă și apoi vaietul insuportabil al unei chitare rock, așa că Tim închide radioul și apasă pe accelerație. Mașinile care vin din față au farurile aprinse, ochi galbeni de lup, el se întreabă pe cine urmărește, ce ziduri trebuie să dărâme până să o găsească, acum este sigur că ea e în viață, că o va lua din nou în brațe, îi va spune bună, bună, aici erai, iar ea vine de la școală, a avut patru teste în ultima săptămână, e obosită, tristă, nervoasă, întreg sufletul ei de copil de cincisprezece ani este cuprins de dubii dacă va reuși vreodată să se integreze în lumea adulților, este prea mare, prea cool, trântește ușa, este ora patru, poartă blugi și un hanorac negru cu un logo ironic, iar dintr-un anumit motiv el este acasă, stă întins în pat și o aude cum vine, cum strigă tată, ești acasă, AICI, vine în dormitor, își aruncă pe parchet ghiozdanul, se târăște spre el, îi spune să își întindă brațul și acum este mare, are greutatea unui adult, iar capul se scufundă în brațul lui, iar ea spune sunt așaaaaa obosită, trebuie să îți arăt asta, îi dă la o parte cartea cu grijă, cu siguranță vreo carte de ficțiune despre război, pe care o citește să se relaxeze, iar el nu se înfurie, simte cum se produce miracolul și de câte ori se va mai întâmpla, poate este pentru ultima dată și ia telefonul.

— Acum îmi vei vedea noul favorit.

Border Security. Din Australia.

Chinezi prinși cu carne uscată în cutii. Un libanez cu un pașaport fals. Cineva făcea contrabandă cu cocaină, o familie de vietnamezi unde copiii uscau în cămăși calmari. Credea că se uitau împreună, dar apoi o aude cum doarme, expiră lângă brațul lui și poate că este toamnă târzie sau primăvară timpurie, după cum e îmbrăcată. Pieptul i se mișcă în sus și în jos, el se întreabă ce visează, o familie de olandezi a uitat să se înscrie pentru viză, trebuie să aștepte într-o cameră rece și sunt anxioși, acum nu vor mai fi nici canguri, nici șerpi mortali, nici podul din portul Sydney, nici Opera, dar într-un final o obțin și o femeie aprigă le aruncă o privire dură și le spune să nu se mai repete, de parcă visurile frânte ar fi o infracțiune serioasă.

Emme dormind pe brațul lui, doar asta își dorește, capul ei pe mâna lui, poate să vadă lumina din Málaga la orizont, a condus dincolo de Nerja, care

strălucea ca insula Atlantis plutind spre o plajă. Conduce dincolo de ieșirea spre Granada și Sierra Nevada și se întreabă unde va sta, cum o să se descurce cu toate, ce fel de pericole îl așteaptă în această călătorie către întuneric, ce acte de violență și dacă există vreo purificare, vreo crăpătură în ușă care să îl conducă afară.

Nu prea vor să-i primească banii la Gran Hotel Miramar din Málaga. De fiecare dată când pune o bancnotă violet de cinci sute de euro pe blatul recepției, e privit de parcă ar fi un extraterestru malefic. Nu au nicio problemă cu identitatea lui falsă. E cel mai luxos hotel din oraș, aici bulgarii nu-l vor căuta și dacă ar face-o, nu ar îndrăzni să intre. Prea mulți oaspeți de renume, mai ales acum, în timpul vacanțelor, când au loc luptele cu tauri în fiecare zi.

Lobby-ul este grandios, cu plafonul înalt și pereți placați cu dale de influență maură. Matadorul Enrique Ponce stă pe canapeaua din lobby cu un grup, poartă costum negru și cămașă albă. Tim îl recunoaște din revistele de scandal pe care le frunzărește când așteaptă la frizeria din Pere Garau. Femeia infinit de frumoasă și nobilă care îi este soție stă lângă el într-o rochie roz înflorată, pare plictisită și soarbe cava dintr-un pahar.

Recepționerul își îndreaptă cravata albastră.

— Nu prea acceptăm lichidități.

— Cu siguranță acceptați, spune Tim. Este doar pentru două nopți. Potrivit legii, puteți primi până la două mii cinci sute de euro fără să vă intereseze de unde vin banii.

— Ne pare rău, señor, avem regulile noastre.

Un grup de americani gălăgioși intră în lobby. Probabil că după lupta cu tauri s-au dus la cină, s-au îmbătat și acum se cred Hemingway. Portarii îi sâcâie, le fac semn să se liniștească, dar ei continuă să fie la fel de zgomotoși la bar.

Tim împinge spre recepționer o sută de euro.

— Oare putem face o excepție de la regulă?

•

Zece minute mai târziu, se află pe un balcon cu acoperișul susținut de stâlpi albi și privește spre Marea Mediterană. În extrema dreaptă, dincolo de celelalte balcoane, vede o ieșire în caz de incendiu. În spatele lui se află două fotolii care par confortabile și o măsuță cu o scrumieră. Și-a preparat un gin tonic, a cerut gheață, ceasul de pe noptiera albă arată ora douăsprezece fără douăzeci și cinci. Curtea hotelului este goală, coroanele palmierilor par negre peste piscina de un albastru luminos, unde șezlongurile sunt așezate la rând pe gazonul artificial, înainte să înceapă vânzoleala de dimineață a oaspeților. Taxiurile trec pe stradă dincolo de zidul hotelului, iar din centru se aude vag muzica din baruri. Pe un ponton se învârte o roată panoramică și trimite unde ușoare în noapte, roz,

portocalii și nuanța aceea cărămizie pe care o are sângele atunci când se usucă.

Băutura îi face gâtul mai puțin uscat, creierul mai puțin obosit, vrea să facă un duș, să meargă chiar acum la Crazy Girlz, direct în bordel, să întrebe de Makaiev, Ivanović, să amestece raiul cu iadul, să îi spulbere dacă au avut de-a face cu dispariția lui Emme, dar ar fi prea periculos. Trebuie să o ia ușor, să facă verificări discrete de la distanță, să caute pe cineva care îi poate oferi informații, să se apropie cu grijă.

A sunat la compania de închirieri și i-au spus că poate ține mașina oricât își dorește, să o lase în orice birou din „toată Spania”. Poate ar trebui să o schimbe, dar sunt mii și mii de astfel de mașini pe coastă, vehicule generice pentru transport înspre și de la aeroport, cazare, obiective turistice și plaje.

Își bea ultima băutură. Citește *Diario de Mallorca* pe mobil. Cu siguranță că Gener a părăsit insula.

Tim intră în camera proaspăt decorată, unde totul strălucește în lumina lămpii dintr-un colț, în spatele unui televizor Bang & Olufsen. Se dezbracă și se cufundă în pat, sub el se află un nor moale, închide ochii și adoarme.

Maia se trezește în mijlocul nopții, nu poate fi consolată, nu vrea sân. Rebecka o ia din pat, o plimbă prin apartament, fredonează un cântec inventat pe loc. Cântecul nu are versuri reale, are cuvinte, sunete și în întuneric apartamentul pare o amintire. Îi vede pe Tim și Emme, cum stau unul lângă altul și mănâncă pizza, hering pe masa de Crăciun, cârnați și macaroane înăbușite în lapte gras, Tim pe canapea cu Emme dormindu-i în brațe, tăcere, cu excepția respirației ei, închide televizorul, sunetul vreunui buletin de știri, Tim se apleacă în hol, își încheie șireturile, Emme mănâncă înghețată de ciocolată în pat, iar Rebecka o leagănă pe Maia, încearcă să se plimbe ușor cu fata care continuă să plângă și să țipe. Vecinul de sus bate în podea, să-l ia dracu, oare ce se întâmplă cu Maia, poate are primul coșmar, nu este fierbinte, are privirea limpede, dar țipă. Apoi țipătul se oprește pentru un moment. Rebecka are impresia că aude pași pe scări, ascultă, ar fi trebuit să își imagineze. Apoi aude un sunet aspru dinspre fereastra de la bucătărie, crengile unui copac mișcându-se în vânt, asta trebuie să fie, dar sunetul este diferit.

Se gândește la Ivana, bulgăroaica, tatăl ei care nu e de găsit, despre ce i-a spus Tim în legătură cu bulgarii, în Mallorca, în Madrid, și o ține pe Maia aproape, merge în dormitor, privește pe fereastră, dar de partea cealaltă nu este nimic altceva decât curtea din spatele casei vecine.

Apoi Maia începe din nou să țipe. Nu poate fi consolată.

O capsulă de Alvedon intră în scenă, nu poate fi nimic rău, da, da, șoptește ea, iar Maia o privește, ochii lor sunt patru pietre negre în întunericul apartamentului, iar Rebecka șoptește, suntem doar eu și cu tine aici, nimeni altcineva. Iar cuvintele devin un cântec de leagăn, ea se mișcă prin apartament, plutește înainte încet, ca o barcă pe o mare unde tocmai a trecut furtuna, dormi acum, dormi acum, curând ne vom trezi, îi șoptește ea, mama trebuie să muncească mâine, dar curând nu mai rezistă, închide ochii și adoarme adânc, în timp ce Rebecka se așază pe canapea, în același loc unde stăteau Tim și Emme. Stă în același fel, ecranul televizorului pâlpâie, vede știrile, ceva din camerele Parlamentului, apoi din străinătate, cineva a detonat o bombă undeva în Siria și probabil au murit câteva sute de oameni, iar Maia doarme, este caldă pe corpul ei, stă puțin într-o parte, cum făcea Emme cu Tim și se gândește la cum stăteau ei doi pe canapea înainte de Emme și Maia și vedeau bombe explodând în imagini neclare, inimă peste inimă, inima Maiei, simte această dragoste necondiționată, dar este orice

numai nu necondiționată, totul este solicitant, poate fi minunată și plină de semnificații, la fel cum poate fi distructivă și goală.

Dar o poate salva, înțelege acum și nimeni și nimic nu îi poate sta în drum.

Maia se trezește din nou. Rebecka vrea să o liniștească, o leagănă, o face să se simtă aproape, dar nu poate. Încearcă să o calmeze cu vocea, dar limba nu vrea să i se miște, iar Maia mormăie, vrea ceva de la ea, stă pe canapea cu fetița în brațe, știe că ar trebui să facă ceva, să spună ceva, dar ea nu este acolo, camera nu mai există, nici Maia, nici ea, trebuie să iasă de acolo, se luptă să găsească drumul prin întuneric, greutatea pe care o simte pe piept este a Maiei, al ei este mârâitul pe care îl aude în ureche, o liniștește, o leagănă și o simte lipită de ea.

Apoi Rebecka aude din nou sunete ciudate.

Se aud voci din curte. O limbă din Europa de Est.

Se ridică repede, dar cu grijă, merge în living și trage perdeaua, ținând-o pe Maia strâns la piept.

Gol.

Nu e nimeni acolo. Doar noaptea, liniștea și propria ei frică. Frică de tot ce se află în interiorul ei și dincolo de toate ferestrele lumii.

Dar dacă ar fi cineva acolo, ar ști ce să facă. Ar trece la atac, pentru a se proteja pe sine și pe Maia.

Nu ne mai ține nimic aici. Violență se poate găsi oriunde. Maia nu este nicăieri în siguranță.

•

Bona ajunge dimineața devreme. Rebecka primește un mesaj de la Tim.

Sunt în Malaga. Stau la Gran Hotel Miramar.

Nu vrea să știe de ce. Nu acum.

Curând se află într-o sală de operații. O fractură deschisă la braț, oase care pătrund prin pielea subțire chiar deasupra palmei.

Ceilalți sunt calmi în jurul ei, un anestezist îi face semne de încurajare.

Ia bisturiul și mâna începe să îi tremure, încearcă să o tină nemișcată, dar continuă să tremure incontrolabil. De parcă nu cuțitul ar fi în mâna ei, ci aer, marginile ascuțite ale unei amintiri și cine era bărbatul din spatele măștii de oxigen?

Maia.

Tim.

Eu?

Emme.
Vom supraviețui operației?
— Ești în regulă, Rebecka? întreabă asistenta Siv.
— Nu.
Chipul lui Emme. Mutilat, poate diferit.
Pielea expusă.
Toate fețele noastre combinate. Nu se întâmplă nimic aici.
— Să începem, spune anestezistul neliniștit.
Rebecka se liniștește, numără până la zece, iar mâna rămâne nemișcată.
După operație, face un duș lung în vestiar. O sună pe bonă. Aude în fundal sunetele dintr-un parc.
— Este totul în regulă?
— Absolut. De ce nu ar fi?

Se trezește de la zgomotele pe care le fac chelnerii în timp ce așază masa pentru micul dejun pe terasa hotelului. Poate ar mai fi avut nevoie de o oră de somn, dar nu va mai reuși să adoarmă din nou. Se ridică, strecoară arma sub betelia blugilor, lasă majoritatea banilor în siguranță în cameră. Iese din hotel, lasă un piccolo să îl îndrume spre mașină. Garajul hotelului mai costă încă o sută de euro pe noapte, în ritmul ăsta va cheltui rapid banii de la Peter Kant și Sergio Gener.

Intră din nou pe *Diario de Mallorca* în timp ce așteaptă mașina, încearcă să evite încercarea de a conversa a altui piccolo.

Vede un titlu care îi face stomacul să se contracte, gâtul să se crispeze.

FEMEIE DE ORIGINE BULGARĂ UCISĂ.

O imagine pixelată, dar se poate vedea capul despărțit de corp în parc.

Ea este. Cumva, au pus mâna pe ea. I se înmoaie genunchii, își încordează toți mușchii, astfel încât să nu cadă. Eu i-am făcut asta, faptele au legătură între ele, știu asta.

Iartă-mă.

Patetic.

— Aveți nevoie de ceva, domnule?

— Mi-a scăzut puțin tensiunea de la soare, atâta tot.

— Vreți apă?

Tim citește articolul, este scris de Axel, iar printre rânduri se citește frica. Branka Andonov și-a terminat munca la clubul Globo Rojo și a plecat la ora patru dimineața. Colegii ei de la club au confirmat. Dar nu a mai ajuns acasă, iar a doua zi când nu a mai venit la muncă, colega ei de cameră a raportat dispariția la Policía Nacional. La scurt timp, a fost găsită în Parque Krekovic, lângă construcția noului resort „care va schimba această parte din Palma”.

Șeful Poliției, Juan Pedro Salgados, vorbește de la locul crimei.

— A fost ucisă, nu există niciun dubiu. Încă nu avem indicii concrete și lucrăm neîntrerupt.

Tim ține strâns telefonul mobil.

Dacă ei i-au tăiat capul, ție ce ți-au făcut, Emme? Îi tremură mâna, literele de pe ecran devin imposibil de citit, iar fața distrusă și fragilă devine blurată, femeia care stătea pe pat la Melià Palma Bay, la câteva sute de metri de locul unde a fost acum ucisă.

Are o mamă undeva. Un tată, poate un copil. Nu mă întreba niciodată ce am făcut să te găsesc, Emme. Nu îți voi răspunde.

Apoi își dă seama,
poliția mă va căuta,
poate vor încerca să mă acuze de crimă.

Pe o cameră de supraveghere se vede cum doi bărbați intră într-un lift, un om distrus de durere, înnebunit și cineva care a făcut greșeala de a exploata asta. Până la urmă, nu există presiune prea mare. Până la urmă, oamenii merg până la capăt indiferent de ea. Într-un final, ajung întinși într-un parc cu gâtul tăiat, doar pentru că fac ce pot pentru a supraviețui.

Parchează de cealaltă parte a autostrăzii, în zona industrială. Bordelul ar trebui să fie într-un depozit recondiționat.

Crazy Girlz.

Niciodată mai puțin de șaptezeci de femei pe noapte, potrivit reclamei de pe internet. Mașinile gonesc în ambele direcții, în drum spre Fuengirola și Marbella, spre aeroport și spre oraș. Traversează pe partea cealaltă printr-un tunel, simte cum se lovesc roțile de asfalt, cum betonul rezistă greutății camioanelor. E chiar mai cald decât în Mallorca, își șterge fruntea înainte să parcurgă coridorul lung de șaptezeci de metri, unde lămpile strălucesc din tavan și o mulțime de muște s-au târât sub sticla mată, iar acum bâzâie încercând să iasă.

Nu mai e nimeni. S-a uitat pe Google Street View și ar trebui să fie o cafenea unde să poată sta, să supravegheze bordelul, parcarea, să urmărească cine vine și cine pleacă fără să fie văzut.

Iese la soare. Bordelul ar trebui să fie trei sute de metri înspre nord, se îndreaptă spre el, nu e nicio umbră, cenușa de la vreun foc al cărui miros nu se mai simte plutește în aer. Zgomotul autostrăzii, mirosul de gaz de eșapament. Un magazin de bricolaj cu poze în ferestre, unul de mobilă, un magazin de articole sportive, o sală de bowling și un magazin de feronerie. Plutonul obișnuit de oferte în războiul comercial. Bordelul se află lângă un magazin de materiale de construcție, iar bucățile de marmură de afară obturează priveliștea celor aflați în parcare.

Crazy Girlz.

Abia se distinge cum semnul pâlpâie în roșu și roz, la naiba, fabrica de sex e deschisă toată ziua. El stă în cafeneaua de vizavi, la o masă din centrul încăperii, cu spatele spre ușă, astfel încât să nu îi vezi fața când intri. L-ar putea recunoaște cei pe care nu îi cunoaște încă.

Cei care au ucis-o pe Branka. I-au tăiat gâtul. Oare mama ei a aflat deja, sau tatăl ei?

Speră că acum fetele lui mamasan sunt în siguranță. Că Gener nu ajunge la ele. Nici la mamasan. Dar probabil că și-a luat măsuri ca să fie imposibil de ajuns la ea.

Simte presiunea căldurii. Ar vrea să se scufunde în asfalt, în pământ, în straturile fierbinți de magmă. Momentan îi este suficient, dar știe că nu încă.

Ziduri gri din metal, o ușă neagră, șnur gros roșu de fiecare parte a covorului de aceeași culoare. Casa are probabil o lungime de șaizeci de metri, două etaje, ferestre peste ferestre, tăiate în metal.

Miroase a coadă de taur fiartă și a calmar prăjit de la bucătăria cafenelei. Tapas obosite în spatele barului, pereți roz acoperiți de praf. Comandă o cafea de la o femeie care pare est-europeană și se întreabă dacă bulgarii conduc și acest loc, ar trebui să fie în gardă, dar bărbatul din spatele tejghelei pare din Andaluzia, cu tenul prea închis pentru a fi spaniol, scund și gras, poartă o cămașă albă cu pete de grăsime.

Tim își bea cafeaua.

Un Volvo ajunge în parcare, din el coboară doi bărbați în costum, intră, se întorc după patruzeci de minute cu fețe hilare, rușinate. Apoi apare un Seat rablagit, din el iese o bătrână, intră pe ușa din lateral și se întoarce într-un costum de îngrijitoare cu doi saci negri de gunoi, pe care îi aruncă într-un container. Ajunge un Mercedes negru și din el ies trei bărbați. Blugi, tricouri cu imprimeuri și lanțuri de aur la gât. Strigă ceva către femeia de la curățenie, ea dă din cap că da și continuă să se lupte cu sacii, fără să primească ajutorul niciunuia dintre bărbați.

Nicio fată. Probabil sunt deja la lucru. Poate locuiesc acolo, nu ies niciodată. Care ar fi probabilitatea ca tu să fii acolo, Emme, să fi fost acolo? Trebuie să cred, trebuie, dar nu vreau, nu vreau să cred că ești acolo.

Clienții vin și pleacă, fotografiază numerele de înmatriculare, merge la toaletă, privește spre un separeu pe care scrie *Manny Pacquiao forever*, cafeneaua se umple de oameni care iau prânzul, înghit supă și coadă de taur, înghit calmari prăjiți întregi, cum doar cei care au exersat să înghită calmari gelatinoși încă din copilărie o pot face.

La ora patru, cafeneaua este din nou goală. Probabil că proprietarul și chelnerița se întreabă ce face el acolo, dar nu întreabă, poate cred că așteaptă un prieten, că este vreun polițist care supraveghează clubul înainte de un atac, sau este trimis de la club să vadă dacă poliția supraveghează. În orice caz, nu se preocupă câtuși de puțin.

Se lasă întunericul, semnul strălucește din nou sub cerul înstelat, roșu și roz-aprins,

Crazy

Girlz.

Fiecare literă strălucește, el ar vrea să se ridice, să alerge prin parcare, să-i dea la o parte pe cei de la intrare, să spargă ușile, să meargă din cameră în cameră, să o găsească. Dar nu se poate arăta, nu încă.

Vreau să merg acolo. Acum. Să-i zdrobesc pe nenorociții care au făcut asta. Fetele lui mamasan. Branka. Nici eu nu sunt mai bun.

Își amintește primul caiet de școală al lui Emme, literele frumoase, rotunde, tremurate, nu era mulțumită și ștergea, ștergea până se rupea foaia, nu renunța până nu obținea ceea ce un copil de șapte ani vedea ca un rezultat frumos. Dacă șterg și eu ca tine, voi rămâne cărunt, rănit, schimbat. Își amintește guma de șters, neagră, de la creion.

— Am nevoie de una nouă, tată.

Un autobuz turistic intră în parcare, se oprește în dreptul intrării și din el coboară femeile. Pe tocuri înalte, în fuste scurte, extrem de machiate și cu părul proaspăt aranjat, pășesc afară și intră la locul de muncă.

Apoi se încheie tura. Fețe obosite, machiaj stricat, păr zburlit, haine răvășite și dresuri rupte. Sunt cu o treime mai puține. Este seară, în curând va fi noapte, iar acum, în timpul vacanțelor, hotelurile sunt pline, iar găștile de băieți sunt în căutare.

La miezul nopții, proprietarul cafenelei vine la el și spune „închidem acum”.

Nimic mai mult.

Tim dă din cap, plătește, îi dă un bacșiș generos, astfel încât să îl uite, dar să nu îl uite. Iese și rămâne ascuns după un Golf, de unde poate să supravegheze bordelul.

Fațadele ondulate, semnul neobosit, bărbații întâmpinați de alți bărbați, femeia de serviciu care în sfârșit termină munca și pleacă.

Ești acolo, Emme?

Ar trebui să meargă la mașină, dar așteaptă să se elibereze traficul, apoi merge către lumina când roșie, când roz, spre parcarea și intrarea bordelului.

camera este întunecată, este cald aici, cine vine acum? Altcineva, iar ea știe că e tot Emme, că s-a scurs ca apa până la marginea pământului, că trebuie să înoate, să se scufunde, să se târască, să lovească pentru a rămâne întreagă. Șterge, șterge, scrie. Ascunde-te.

Fuck you.

Dar trebuie să facă totul în tăcere, cu supunere, să se uite la acoperișul negru și să lase lucrurile să meargă de la sine, să primească și să înoate, departe, departe, de la mal până înapoi spre lume, la tata, la mama, luminile din Magaluf și cabina avionului, benzile de bagaje din Arlanda, unde își vede geanta neagră cum iese dintr-o gaură neagră.

Uneori rememorează. La momentul în care ea și Julia au rezervat vacanța, stăteau acasă în bucătărie, au dat click, au plătit cu cardul de credit al tatei.

DA!

Cea mai mare petrecere dată vreodată. Ce o să ne mai distrăm.

Hoes and bitches, bitches and hoes.

Aude mașini.

Așa crede.

Acum sunt doar înăuntrul meu. Există atât de mult și de puțin înăuntrul meu acum. Se gândește la mama, la tata, sigur sunt îngrijorați, știe că tata o caută, nu se va opri niciodată, aude ceva în afara ușii, vii, tată? M-ai găsit, vreau să plec de aici, să dispar și să mă trezesc în brațele mamei.

Rezist. Cad. Nu trebuie să cad. Știi asta, tată, știu, ușa se deschide, tu ești, spune că ești tu, sună ca o bătaie, nu le știu limba, este poloneză, română, dar apoi se face iarăși liniște, lumina de la un telefon mobil, tu ești, tată, dar lumina îmi intră în ochi.

Nu sunt aici.

Este singurul mod.

Nu sunt aici, dar tu mă poți găsi, mă târăsc, tu ești, tată, ea sau oricare dintre cei care mă prefac că nu există, dar care mă forțează să îmi împing limitele, simt cu degetele pielea cuiva, a cui, a cui,

Tim lasă capul în jos, nu ar trebui, de ce ar trebui să fii aici, Emme, dacă m-ar vedea aici, ce mi-ar face? Încearcă să creeze un val în fața lui, un volum imens de apă care îl împinge în față și în spate, departe de ușa bordelului, șnurul gros de catifea, gărzile, iar ea șoptește: nu sunt aici, tată, vocea ei e valul, iar el se întoarce, reușește să plece de acolo, merge pe strădutța paralelă cu autostrada.

Intră într-o cafenea goală în prima zonă mai curată. Bea o *caña* la bar, încearcă să se adune, bea un pahar de vin alb rece ca gheața, apoi se întoarce la mașină și o ia spre oraș.

Centrul freamătă pe timpul vacanțelor. O altă roată panoramică aruncă lumini deasupra palmierilor din Parque de Málaga, iar pe Calle Larios se plimbă mulțimi animate și vesele, astfel încât înaintează foarte greu.

Găsește un loc liber de parcare la cinci sute de metri de hotel. Iese din mașină, trece de un sens giratoriu și merge printre șiruri de oameni care se plimbă pe Avenida Cervantes. Este încă extrem de cald, noaptea este plină de așteptări și visuri care vor să fie împlinite. Trece pe lângă arena cufundată în întuneric, Bar Gineva este plin, femei în rochii de flamenco în culorile verde și roșu sângeriu fumează la mesele înalte de afară, beau cu voluptate Cuba Libre, îl privesc, dar nu par că se întreabă cine este, ce face acolo.

Portarii de la Gran Hotel Miramar îl recunosc, se aud clinchete când atinge cardul pentru a intra în cameră.

Își toarnă un whisky, deschide ușile balconului, iar muzica disco ce abia se auzea acum bubuie, un alt val uriaș care nu poate fi oprit de uscat. Un cântec spaniol pe care nu îl recunoaște, în larg se întâlnesc două vase cu mărfuri, siluetele par să se ciocnească, dar e doar o iluzie și curând se îndreaptă în direcții opuse în întuneric.

E o petrecere în grădină. Femei cu pielea lucioasă dansează cu bărbați în costume. Matadorul Enrique Ponce stă cu anturajul lui într-un colț și privește în jur vigilent. Tim își golește paharul de whisky, merge în cameră, scoate computerul din seif. Banii sunt la locul lor. Se întinde în pat, se străduiește să nu adoarmă, muzica ajută. Se loghează la intranetul lui Heidegger, nu l-au oprit. Probabil că Wilson a uitat sau fostul lui șef nu crede că are importanță că Tim are acces.

Intră în registrul auto pe intranet, tastează numărul mașinii femeii de serviciu. Așteaptă rezultatul din sistem. Nimic despre ea. Cât timp a lucrat la bordel, cine este, dar e un început. Primește un nume.

Un anume Albert Ventura, în vârstă de cincizeci și șase de ani. Din Venezuela. Poate au venit aici de curând, când țara a intrat în colaps, ori poate mai demult. Dacă chiar e bărbatul femeii de serviciu.

O adresă.

O caută pe Google.

O clădire înaltă în suburbia Torre Antalya.

Nu a reușit să afle dacă acest Albert Ventura este căsătorit, și nu vrea să o deranjeze pe Simone. Nu are neapărat nevoie să știe. Vrea să se ridice din nou, să bea mai mult whisky, să se uite la oamenii care petrec jos, la palmierii iluminați care par să îmbrățișeze marea întunecată, foșnetul valurilor pe plaja Malagueta. Dar rămâne în pat, simte cum literele ecranului devin una cu el, îi zumzăie prin minte, pleoapele îi cad și somnul vine din nou ca o altă șoaptă a lui Emme, „cum ar fi dacă aș fi acolo, tată, într-o cameră întunecată”.

Nu trebuie să se mai gândească la vorbele ei, acum trebuie să doarmă, să se odihnească, într-un final creierul se oprește, sunetele muzicii disco se combină cu mormăielile unui matador plictisit.

•

Se trezește câteva ore mai târziu, când muzica din grădină s-a oprit. Acum camera este complet întunecată și singurul lucru care se aude este zumzetul aerului condiționat și muzica din oraș, bubuie de parcă este inima care ține noaptea și oamenii în viață.

Se ridică, face duș, își pune aceleași haine. Ar fi trebuit să își împacheteze mai multe schimburi pentru călătoria la Madrid, trebuie să își cumpere haine noi, le miroase, dar nu poate face nimic acum.

Merge spre periferie, unde ar trebui să locuiască cel care deține mașina femeii de serviciu. Conduce până la adresă, Seat-ul rablagit este parcat nu departe de intrarea într-o clădire înaltă, unde o plasă albastră acoperă fațada, pentru a preveni tencuiala și betonul să cadă.

Este ora patru și jumătate dimineața. Cine știe când începe ea munca? Poate are tura de dimineață astăzi. Poate că trebuie să golească de prezervative coșurile de gunoi, să înlocuiască lenjeria pătată de spermă, să adune hârtia igienică lipicioasă de pe podelele pline de mucuri de țigară și mizerie întărită, care nu poate fi niciodată complet înlăturată.

Așteaptă. Visează la cafea. Soarele răsare încet peste orizont și începe căldura, în mașina lui se încălzește. Deschide radioul, ascultă știrile, nimic nou despre crima politicianului din partidului Vox, nimic despre asasinarea

bulgăroaicei din Palma, Branka nu e o știre națională, nimănui nu îi pasă de ea.

Am mâinile pătate de sângele ei. Avea nevoie de bani, am profitat de ea. Aș fi în stare să merg până la capăt pentru asta. Își scoate mobilul, caută pe site-ul ziarului *Diaron*. Nimic despre bărbatul neidentificat cu care era în Melià Palma Bay.

Vrea să pornească motorul, deschide aerul condiționat de la mașină. Un bărbat apare în oglinda retrovizoare, negru în lumina dimineții, Tim duce instinctiv mâna la torpedou, acolo e arma, dar bărbatul trece, dispare în direcția stației de autobuz.

Se deschide ușa apartamentului.

Ea este. Femeia de serviciu. Merge spre Seat, obosită, cu pași aproape grăbiți, dar cu privirea limpede și deschide mașina cu cheia de la distanță. Tim iese din mașină, privește în jur, sunt singuri pe stradă; merge încet spre femeia care se apleacă și se așază pe scaunul șoferului. Se grăbește acum către cealaltă parte a mașinii, sperând că s-a deblocat și ușa din dreapta.

Simte în mână mânerul cald de metal, ochii ei negri sunt speriați când se întoarce, gura i se deschide ca într-un strigăt; el trage cu putere portiera, îi face semn cu degetul la buze să tacă, iar ea își înăbușă țipătul și articulează în spaniolă:

— Cine ești?

Dar vocea ei nu are un ton întrebător, de parcă știe sau intuiește cine este și îl aștepta.

Nu îi răspunde. Se așază pe locul din dreapta și închide portiera.

— Nu-ți fie teamă, am doar câteva întrebări.

Are cearcăne adânci la ochi. Părul este proaspăt aranjat, iar buzele sunt date cu o nuanță de roșu-deschis.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat.

Îl privește.

— Recunosc bărbații răi când îi văd. Tu nu ești un bărbat rău.

El zâmbește.

— Nu toată lumea ar fi de acord.

Zâmbește și ea.

— Nu vreau să știu cine ești.

— Stai de multă vreme aici?

— De șapte ani. Am părăsit Venezuela la timp, eu și soțul meu. Totul este mai bine aici. Chiar dacă nu pot spune că iubesc locul unde lucrez. Dar

plătesc bine.

— Crazy Girlz.

Ea dă din cap, de parcă știe că el știe.

— Cum te numești?

Ea clatină din cap.

— Grăbește-te, nu vreau să fiu văzută cu tine.

Scoate fotografia lui Emme din portofel. Deformată și cu marginile roase.

— Ai văzut-o în club?

Așteaptă răspunsul ei, simte cum sângele nu mai ajunge în plămâni, inima îi radiază, își mișcă gura, răspunde:

— Da.

Unde, când, cum.

— Este acolo acum?

Femeia din Venezuela al cărei nume nu îl știe clatină din cap.

— A fost acum mult timp. Poate patru, cinci ani, nu îmi amintesc exact, dar nu e acolo acum. Nu știu unde e.

Își recapătă suflul. Simte furie, te simt pe tine, Emme, cine sunt, ce s-a întâmplat cu tine, m-ar fi putut contacta, ar fi putut să îmi spună, să sune la poliție, să facă ceva, iar ea îl privește cu ochi rușinați.

— Mă vor ucide dacă află că vorbesc cu tine.

Branka decapitată.

El dă din cap, înțelege, își înăbușă furia.

— Cât timp a stat acolo?

— Câteva săptămâni. Într-una dintre camerele din subsol. Uneori le țin acolo pe cele care sunt prea tinere sau speciale.

— Acum sunt fete acolo?

Ea clatină din cap.

— Ultima oară au fost acum mai bine de un an. Este mult prea periculos cu minore. Nu se poate da mită.

— Unde s-a dus?

— Uneori mergeam la ea, îi făceam lumină cu mobilul, o țineam de mână.

— De ce nu ai anunțat poliția?

— M-ar fi ucis.

— Știi cine este Damian Makaiev?

Ea dă din cap că nu.

— Gavril Ivanović.

Dă din cap și mai tare, face semn din ochi.

El respiră, stă lângă ea în tăcere.

— Am curățat o casă de câteva ori. Poate au dus-o acolo.

— Cine?

Ea ridică din umeri.

— Unde este casa?

— În Benahavís. O casă mare.

— Îți amintești adresa?

Ea spune o casă, un număr, el le notează pe telefonul mobil.

— A cui este casa?

Ea nu răspunde.

— Îmi pare rău pentru tine.

Tim privește înainte, la mașina de gunoi care vine de după colț, cu muncitorii în salopete galben-neon care golesc tomberoanele în cuvă.

— Era speriată?

Imediat ce pune întrebarea, o regretă.

Ea îl privește, caută un răspuns.

— Nu era speriată, poate că era furioasă. Uneori aveam impresia că înota, undeva înăuntru, într-o mare despre care doar ea știa că există.

Mașina ei neagră gonește în lumina răsăritului. Este ora șapte și curând va începe ziua de lucru. El conduce înapoi la hotel, îi tremură mâinile pe volan, în afara mașinii viața merge mai departe, ultimii petrecăreți se târăsc acasă, pe lângă fațadele de pe partea întunecată a străzii, ușile barurilor se lovesc, cafenelele și magazinele universale chinezești se deschid, oamenii ies pe porți și intră în mașini, palmierii se mișcă în briza ușoară a dimineții, motocicletele alunecă pe asfaltul gri.

Parchează în garajul hotelului, se întreabă ce să facă mai departe. Îl ajunge foamea, se gândește la Rebecka, la Maia, ar trebui să o sune pe Rebecka, să îi spună că este cu un pas mai aproape de Emme, chiar dacă nu a mai fost de mult aici și nu are nicio idee unde ar putea fi acum.

Dar nu le deranjează. Maia este un vis dintr-un vis dintr-un vis. Nu o poate lăsa să existe, nu până nu se termină totul aici. Nu trebuie să renunțe la ce simte și știe că dispariția unei persoane poate cauza dispariția altor persoane, că un tată care își pierde fiica poate face ca altă fiică să își piardă tatăl, închide ochii, greșesc, greșesc, își mușcă buzele, se înfioară și își înăbușă lacrimile care s-au adunat în spatele pleoapelor, lasă mașina, se așază la umbra terasei hotelului și bea câteva cești de cafea, încearcă să se rezume la a acționa, dar cum ar trebui să acționeze?

•

Drumul este accidentat spre munte, departe de Málaga, trece de Guengirola și se îndreaptă spre Marbella. Casele stau cocoțate pe dealuri ca niște insecte pietrificate și în căldură, sub cerul liber, marea devine gri ca de oțel. Conduce, vrea să o sune pe Rebecka pe Facetime.

Dar oare e acasă și are timp?

Sau e la spital?

Apasă pedala de accelerație. Deschide radioul. Unul dintre hiturile verii, ceva despre un dans în pădure și munți, pe plajă și în apă. Trafic în ambele direcții. Autobuze turistice, camioane cu materiale de construcție, mașini închiriate cu șoferi care se holbează nervoși prin parbriz. Case peste tot. Visuri peste tot. Despre o altă viață, o nouă viață, poate sentimentul unei vieți mai curate.

Cu câțiva kilometri înainte de Marbella, o ia pe drumul spre Benahavís. Deschide GPS-ul și urmează indicațiile spre o zonă cu vile înconjurate de ziduri albe, în grădini, coroanele palmierilor atârnă spre pământ, iar vârfurile plopilor sunt îndreptate spre cer. Porți din lemn și fier vopsite în negru, camere de supraveghere.

Se află în dreptul casei. Nu vede niciun om și simte că aerul nu este doar fierbinte, ci radioactiv.

Un perete alb. Un acoperiș roșu acoperit de bougainvillea. Zidurile se mișcă, nu sunt la fel de bine întreținute precum cele ale vecinilor. Iese din mașină, privește în jur, se preface că nu îl deranjează căldura, transpirația care îi pătrunde imediat pe sub cămașă.

Tim privește înăuntru printr-o gaură în zid. Nicio mașină, iar grădina este prost întreținută. Iarbă arsă, o piscină goală. Un Mercedes vechi, fără roți, zace în fața garajului. După câte poate vedea, casa este abandonată.

Caută o intrare de-a lungul zidului, pe o alee. Sare pe un container verde din plastic, o mașină trece pe acolo, se oprește, el sare înapoi, așteaptă să vadă dacă vine cineva după el. Nu vine nimeni, mașina pleacă.

Se cațără din nou pe zid. Nu există fire sau cioburi. Aterizează pe iarbă, înaintează spre clădire, în lumina albă, frunzele căzute par fulgi mari de zăpadă.

Casa e goală.

E singur aici.

Lovește unul dintre geamurile ușii dinspre piscină și așteaptă să se declanșeze alarma. Dar nu se aude niciun sunet.

Camere nemobilate cu urme de tablouri pe pereți. Pardoseli din gresie cu pete negre de umezeală. Merge încet prin casă. Urcă scările. Încearcă să o simtă pe Emme.

Dar nicio urmă.

În subsol nu găsește nicio cameră ca o celulă, subsolul nu este diferit de cel al casei lui Xisco Cara. Bate în pereți, nici urmă de lanțuri.

Ai fost aici, Emme?

Miroase a noroi și a altceva, a absență și abandon, își dă seama că simte propriul miros. Privirile personalului hotelului, pe care le-a ignorat. Probabil că toată lumea se întreba cine era bărbatul urât mirositor care își putea plăti o cameră la Gran Hotel Miramar.

Zăbovește.

Luminează pereții. Caută ceva cu grijă, nu știe ce. Apoi vede. Într-un colț, abia perceptibil. Trei litere gravate pe gresie.

EKB.

Litere frumoase și tremurate.

Emme Kristina Blanck.

Rotunde, tremurate, neclare, dar clare. Perfecte pentru o primă încercare.

Emme a fost în această încăpere.

Altfel aș fi simțit dacă erai moartă, un vânt cald la ureche, de parcă o voce din cer îmi șoptește, nu e moartă, nu e moartă,

nu este în dulap, unde se ascunde de obicei. Tim închide cu grijă ușa în urma lui, strigă în apartament, EMME EMME EMME, unde ești? Merge din hol în dormitor, se întinde pe podea, se uită pe sub pat, dar nu este nimic acolo, poate fi în living, după canapea?

Emme nu e nici acolo.

O nouă ascunzătoare, dar unde? Deschide ușile dulapului mare din bucătărie, dar cum ar putea încăpea printre castroane? Nu e în dulapul cu produse de curățat, unde duzele aspiratorului se schimonosesc la el. În bucătărie încă mai persistă mirosul de *Tom Kha Gai* de ieri, îi intră în nări, i se face foame și vrea să aștepte cu pregătirea cinei până ajunge Rebecka acasă.

Emme, Emme.

Te voi găsi în curând. Ești în baie, faianță albă, după perdeaua de duș cu dungi albe și negre, au plănuit să renoveze, dar încă nu au apucat, unde este?

Nici aici nu este.

Se uită în spatele ușii. Gol. Ascultă sunetele apartamentului, liniște. Oare e posibil să fi evadat? Ușa din față este închisă. Rămân pantofiorii ei. EMME EMME, neliniștea din vocea lui, o frică ce se instalează rapid, o tensiune întunecată mai jos de stomac, care apasă în sus și ia forma numelui ei.

Unde ești?

V-ați ascunselea.

O găsea întotdeauna repede, se prefăcea că nu o vede, se plimba prin jur și o striga, până când ea chicotea și țipa aici sunt, aici sunt, aici sunt.

Dar nu și acum, unde, unde ești?

Ușa de la baie deschisă, ușor miros de mucegai, trebuie să renoveze, prosoape ude, picături de la duș care și-au găsit loc prin găurile microscopice ale îmbinărilor, vin ACUM, strigă, lapte de cocos, chili, șampon cu levănțică, ester din flori de portocal, EMME, EMME

EMME, îl aude strigând, uneori are impresia că el e afară, că lătratul câinilor este vocea lui, atunci vrea să se ascundă, să se târască sub pat, nu e altă ascunzătoare, închide ochii, se ascunde după canapea, chicotește, nu simte căldura, în jocul ei lăuntric își găsește loc printre castroanele din dulapul mare din bucătărie sau în vârtejul aspiratorului, el strigă EMME EMME și ea se târăște până la cadă, trage perdelele în dungi, acum par carouri, faianța roz, la fel ca jacheta, unde am dispărut?

Nu sunt singură aici.

Mâncarea e bună.

Vorbim unele cu altele, ne întrebăm unde suntem, ne atingem, ne ținem de mâini, șoptim, nu e atât de rău, nu e atât de rău, no este mal, dar vocea este distorsionată, un bărbat cu o mască, inaccesibil, acum e în coșul de rufe, îl aude strigând, e îngrijorat, înțelege asta, chiar dacă are doar șase ani, așa că strigă sunt aici, sunt aici, aude pașii, cum ia coșul de rufe în mână, cum se leagănă în prinsoarea lui fermă.

Sus.

Fața ei.

Îl privește, zâmbește, râde, se ridică în picioare în coșul de rufe, își înăbușă râsul, spune:

— Nu m-ai fi găsit niciodată dacă nu aș fi răspuns. Nu m-ai fi găsit niciodată.

Am scris. Mi-a tremurat mâna ca în clasa întâi, cum o să fie la Beckmans, H&M, Dior.

EKB.

O fotografie pe mobil cu literele.
EKB.
A fost aici.
O mașină se apropie în oglinda retrovizoare. Ce să fac, ce să fac, ce să fac? Deschide iadul. Du-te direct la Crazy Girlz și spune adevărul.
Trebuie, vreau, dar nu reușesc.
Axel îi vine în ajutor. În orice caz, așa pare, în momentul în care mesajele lui apar pe ecran în timp ce Tim conduce pe autostradă înapoi spre Málaga.
Am mai aflat câte ceva despre Gavril Ivanović. S-ar putea să dețină bordeluri și în Madrid. Și o casă în Benahavís.
Unde tocmai am fost.
Unde erau inițialele tale, Emme.
Atunci Ivanović este omul.
Tim lasă mobilul, orbit de soarele din oglinda retrovizoare. Ar fi trebuit să întrebe de Branka.
Coboară parasolarul, nu sunt fotografii cu Emme acolo, cum sunt pe cel din mașina din Palma. Dar acum am literele în telefon.
Întoarce către zona industrială unde este Crazy Girlz. Trebuie să ajungă din nou acolo.
Parchează în fața cafenelei. Se așază la aceeași masă ca ultima dată, proprietarul dă din cap, chelnerița îi ia comanda, o Cola light pe care o plătește pe loc.
Așteaptă.
Are noroc. După doar zece minute, unul dintre paznicii de la Crazy Girlz merge prin parcare spre cafenea, face grimase de la căldură, de parcă razele care îi lovesc craniul ras sunt flăcările de la un aparat de sudură.
Mare și solid. Dar nu exagerat.
Paznicul se așază la masă, comandă o cafea. Bea încet, nu vorbește nici cu proprietarul, nici cu chelnerița, se scarpină în cap și apoi face exact ce spera Tim: plătește și merge la toaletă. Tim se ridică. Îl urmărește în întuneric.

•

Ușa de la toaletă e din placaj și lovitura lui Tim o sparge în două, o durere rapidă în picior, cele două părți zboară și îl lovesc pe paznic direct în față, înainte să apuce să țipe. Tim face un pas înainte, își încleștează pumnul, îl lovește deasupra nasului, dar nu prea tare, nu vrea să își piardă cunoștința, Tim simte cum îl lasă picioarele, paznicul încearcă să strige, dar niciun

sunet nu îi iese pe gură. Îl dor încheieturile pumnului în ciuda adrenalinei, paznicul încearcă să se ridice, își simte mușchii încordați pe sub tricoul alb pătat cu sângele ce îi curge din nas. Tim îl lovește într-o coapsă, ca să înțeleagă ce vorbește. Paznicul înțelege, își ridică mâinile deasupra capului, nu țipă, doar se holbează la Tim, care scoate poza învechită a lui Emme, i-o arată. Emme în mașina din fața aeroportului Arlanda.

— Ai văzut-o? Sigur a fost la Crazy Girlz. A fost ținută prizonieră aici, apoi într-o casă din Benahavís.

Tim încearcă să citească în privirea paznicului, care trece de la poza lui Emme la faianța galbenă din afara cabinei.

— Nu am văzut-o niciodată.

— Ba da. Știu că a fost acolo.

— Pe cuvânt. Îți jur.

Minte? Da.

Nu, nu minte, există o uimire în privirea lui, sângele îi curge în jurul gurii, ajunge pe podea acum.

— Sigur a fost în bordel. Știu asta.

— Și tu cine ești?

Tim vrea să îl lovească din nou, să spună că la dracu, nu are a face, dar se răzgândește.

— Nu contează. Și dacă angajatorii tăi ar ști că vorbești cu mine, ai avea de suferit. Așa că mai bine nu scoți o vorbă despre asta.

— Despre ce?

— Despre mine, despre fotografie, despre întrebarea: unde duc bulgarii fetele speciale? Minorele. Altundeva decât în casa din Benahavís.

Paznicul clatină din cap.

— Nu știu nimic despre asta.

— Cred că știi.

Tim se întinde după arma de la spate, o pune la tâmpla paznicului.

— Nu trage, nu trage!

În ochi i se citește din nou frica.

— Nu există un asemenea loc.

— Damian Makaiev. Unde îl pot găsi?

— A fost în Bulgaria mai mulți ani. E înăuntru.

— Și Gavril Ivanović? Este și el în Crazy Girlz?

— Cine?

— Știi la cine mă refer. E în bordel?

— Cum poți crede asta? Nu știi nimic?
— Atunci unde îl pot găsi?
Paznicul se holbează la el.
— Încearcă la cimitirul din Sofia, a fost împușcat acum șapte luni. Familia i-a dus sicriul acolo. L-au îngropat acolo.
Cum de n-a găsit Axel nimic referitor la crimă?
— A fost în ziare?
— Nu despre Gavril, avea un picior fals când i-au găsit cadavrul. Iar când a fost clar că el era, ziarelor nu le-a mai păsat. Știi câți sunt ca el pe coasta însorită?
— Poliția l-a recunoscut?
— S-a ascuns. Ce știu eu?
— Cine conduce acum?
— Împușcă-mă, sunt terminat oricum.
— CINE?
— Împușcă-mă!
Nu va divulga niciodată, îi e mai frică de ei decât de el.
Tim lasă arma.
— Dacă spui cuiva despre mine, mă voi întoarce.

•

Când Rebecka ajunge acasă, Maia și bona sunt în camera de zi. Se joacă pe iPad, iar Maia se întoarce curând la ale ei.
Degetele.
Pielea.
Sentimentul din sala de operație este încă prezent. Răcoarea, greutatea.
— A mers totul bine?
— Foarte. Este o fetiță foarte bună.
— A mâncat?
— Cârnați și paste, acum o jumătate de oră.
Acum Rebecka recunoaște mirosul de transpirație, cârnați și grăsime.
— Poți veni mâine pe la zece? Nu muncesc, dar am câteva lucruri de rezolvat.
Bona încuviințează, se ridică, e puțin mai în vârstă decât ar fi Emme acum.
— Mă duc la sală.
— Go, girl.
Chiar am spus asta?

Maia atinge ecranul nervoasă, bucuroasă, nesatisfăcută, de parcă tot viitorul depinde de această mișcare.

— O femeie a venit la noi în parc astăzi, a întrebat de tine, spunea că numele ei e Ivana, zice bona.

Din nou.

— Ce voia?

— Nu știu. Doar a întrebat de tine.

— A mai spus și altceva?

— Nu, doar s-a jucat cu Maia. O cunoști?

— Nu. O să mă anunțe dacă e ceva important.

Ușa de la intrare se închide în urma bonei.

Ivana. Ar trebui să îl sun pe Tim? Maia lovește iPadul de podea.

— Ce faci?

Rebecka se aruncă înainte, încearcă să își ascundă iritarea, se așază în genunchi și își mângâie pe cap fiica furioasă.

Grădina hotelului este goală și întunecată, doar piscina este luminată, de un albastru-închis sub cerul înstelat. Tim și-a turnat ultima sticluță de whisky, stă pe balconul camerei, lichidul se simte cald în gât și în stomac, la fel cum se simte aerul de seară târzie pe piele.

Felinarele pâlpâie de-a lungul plajei spre port. A căutat pe Google crima lui Gavril Ivanović. A fost găsit ca Piotr Garminsky, împușcat cu mai multe gloanțe cu o armă de calibru mic și aruncat într-un șanț lângă El Ejido, la marginea satului Berja, la douăzeci de kilometri de uscat, la umbra munților Sierra Nevada.

După toate indiciile, fusese o execuție. Fusese haos pe Costa del Sol în ultimii ani. Bande de spanioli, bulgari, ruși și chiar suedezi s-au confruntat pentru controlul asupra traficului de droguri. Mormane de cadavre la morgă.

Dar uciderea lui Gavril Ivanović are ceva diferit. Tim nu știe ce anume, dar instinctul lui de investigator îi spune asta.

Bea și închide ochii. Ar trebui să o sune pe Rebecka, să îi spună de literele scrijelite, nu îi poate ascunde asta.

Maia. Prea mică să scrie. Dar desenează? Cum desenează un copil de un an și jumătate? Linii? Puncte? Maia, în brațele lui, îl privește din cadă în timp ce o spală, dă din mâini și din picioare cu bucurie, picăturile de apă îi ajung în ochi și Rebecka stă în spatele lui.

Îți place asta, Maia, nu-i așa? Baia este cea mai bună din lume. Îi mângâie gâtul, nu se grăbește, îți place, Maia, spune el, nu îi trimite nicio fotografie Rebeckăi.

Se întreabă dacă ar trebui să îl sune pe Salgados, să ceară un contact al poliției locale, să întrebe de crimă. Poate chiar să raporteze că Emme a fost în casa lui Ivanović.

Dar apoi riscă să dezvăluie unde se află. Bulgarii au încercat să îl atragă în Madrid când le-a arătat fotografia lui Emme. Sigur ei au fost.

Pe de altă parte, are sentimentul că Salgados știe deja că este aici, dintr-un motiv pe care nu îl înțelege încă. Nu vrea să îl înțeleagă.

Luminile semafoarelor trec de la roșu la verde. Mașinile gonesc pe lângă plajă. Nisipul este neatins, spre deosebire de Magaluf, unde adolescenții se împerechează în lumina cluburilor și a barurilor.

Este târziu, dar tot formează numărul lui Salgados. Nu se poate abține. Trebuie să meargă mai departe, e singurul gând. Nu se poate duce direct la bordel. Este prea periculos. Și ce ar trebui să caute? Emme nu mai este aici. Nici Ivanović.

Salgados răspunde la al treilea apel.

— Tim. Unde ești? E târziu.

Dacă ar fi crezut că sunt în Palma, nu ar fi întrebat.

— Sunt în Málaga.

— În Málaga?

E surprins sau se preface? Tim nu își poate da seama după voce și încearcă să și-l imagineze pe Salgados în fața lui, ochii căprui și strălucitori, părul dat cu ceară, țigările prinse între degete ca într-un sandviș, în mâna stângă.

— Căutarea m-a adus aici.

— Deci crezi că poate fi acolo?

— Nu mai cred nimic, știi. Încerc să aflu.

Salgados oftează, cască, iar Tim aude mișcare în fundal. Poate Salgados e acasă, poate e cu vreo amantă, poate acum se vede doar cu minore, el și Lopez Condesan.

— Și acum vrei ajutorul meu?

— Da.

— Și de ce ti l-aș oferi?

— Pentru că indicațiile lui Gener m-au condus aici. Poate că el vrea să mă ajuți?

La celălalt capăt se lasă liniștea, un cuplu tânăr în halate albe se apropie de piscină. Femeia își dă halatul jos, corpul ei are forme rotunde, Rebecka într-o noapte la o fereastră de hotel când încă erau foarte tineri, când abia se întâlniseră și încă mai credeau că lumea e bună, că le voia binele, că toți oamenii vor binele.

— Despre ce e vorba?

Îi spune despre asasinarea lui Gavril Ivanović, dar nu îi spune cum a aflat, nu îi spune de bordel, de casă, de literele Emmei sau de ce s-a întâmplat în Madrid.

— Aș vrea să vorbesc cu un comisar de aici.

— Cineva care îți poate spune mai multe despre crimă. Despre Gavril Ivanović. Cineva din interior. E important pentru tine?

— Crezi că as suna dacă nu ar fi?

Porcul.

— La ora asta? O să văd ce pot să fac.

Salgados inspiră adânc.

— Într-o seară ai fost în Melià Palma Bay, nu e așa? Așa arată pe camerele de supraveghere. Cu o femeie care seamănă cu cea ucisă în Parque Krekovic.

Mă au la mână, dacă vor. Tim se luptă cu orice urmă de impuls de a fugi.

— Deci ai văzut și că am ieșit.

— Da, singur.

— Probabil m-a urmărit.

El a lăsat-o în cameră, voia să stea, să se bucure de „cada mare”.

— Nu apare în imagini.

— Probabil a mers pe strada din spate. Spre parc.

— Nu știm încă.

Se joacă cu mine.

— Ce crezi că i s-a întâmplat? întreabă Tim.

— Nu știm. Ai vreo idee?

— Nu am nimic de-a face cu vreo crimă.

— Oricine poate avea legătură, știi asta.

Respirațiile lor grele se combină înainte ca Salgados să vorbească din nou.

— Îți amintești ce ți-am spus? Despre cum eu sunt unul dintre copiii rătăciți pe timpul lui Franco.

Tim mormăie. Ar vrea să închidă. Nu suportă să îl audă pe Salgados văicărindu-se.

— Am făcut o listă, mai multe nume, alți copii. Dar ce să fac cu ea? Nu sunt părinți pe listă, iar birocrații sunt toți morți.

— Deci nu ai aflat mai multe despre cine sunt părinții tăi?

— Deloc. Întotdeauna am votat pentru Partido Popular, cu toate că nu mai e posibil. Nu se mai discută despre asta, iar nenorociții de la Vox susțin chiar că e bine că acei copii au fost luați de lângă părinții lor pentru a fi dați acelor așa-numiți oameni mai buni. Se spune că vor să distrugă arhivele.

Vocea lui Salgados se aude ca un tunet. Tim nu poate să suporte.

— Ce poate fi mai rău decât să nu știi cine sunt părinții tăi? Măcar știi asta. Tu ești tatăl care caută.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nimeni nu trebuie să arate ca tine, o fiică sau o mamă. Nu trebuie să cumperi și să vinzi copii. E greșit. Acum știu. Și încerc să pun totul în ordine.

— Cu mama ta?

Respirația lui Salgados în telefon.
— Da, cu cine altcineva?
— Cu Emme.
— Sunt furios, de-asta te ajut.
— Nu cumva pentru că asta vrea Gener?
— Contează?
Linia se întrerupe, iar Tim se lasă pe spate în scaun. Corpul tânăr al femeii sparge suprafața apei, iar ea înoată aproape un minut pe sub apă înainte să iasă, îl strigă pe iubitul ei:
— Vino, te aștept, trebuie să vii.

Rebecka ține în mâini un bol din plastic, îl spală de terciul de dimineață, simte apa călduță cu degetele înțepenite după operațiile de ieri. Mașina de spălat s-a stricat, trebuie să sune pe cineva să o repare, nu are energie, nu vrea. Maia este cu bona în parc, la joaca de dimineață, Rebecka închide robinetul și se întoarce. Puțin după ora zece, bucătăria este curată și apartamentul este liniștit, prea liniștit și ce se întâmplă în Tegnérlunden? Ivana a fost acolo ieri. Probabil ca să se joace cu copilul ei, nimic ciudat.

Rebecka încearcă să reziste emoțiilor, Maia se joacă în leagăne, în groapa cu nisip, la picioarele statuii lui Astrid Lindgren, nimic nu se întâmplă în părțile bune din oraș.

Are facturi de plătit. De rezervat vizite la grădiniță. Trebuie să sune biroul de asigurări sociale pentru beneficiile parentale. Prostii din astea.

Ce se întâmplă în parc?

Ivana.

Sunt afară de doar un sfert de oră.

Maia este bine. Trebuie să trec peste asta.

* * *

Mesajul vine după ce Tim s-a revigorat sub duș după oboseala cauzată de whisky.

Te poți vedea cu Gorka Aguirre la Poliția Națională din Málaga la ora zece jumătate. *Întreabă la recepție*.

De ce mă ajuți?

Apoi Tim aude voci revoltate de pe coridor, se apropie de camera lui, ia arma de pe pat, înaintează spre ușă, se uită pe vizor, simte cum bătăile inimii accelerează.

Doi bărbați în tunici albe urlă la o femeie de serviciu, o urmăresc pe hol, aproape de ușa lui, nu înțelege ce vor, poate ar trebui să le curețe lor camera mai întâi? Ar vrea să iasă, să le spună să înceteze, dar mai bine să fie precaut.

Se îmbracă. Încuie arma în seif, apasă butonul „Nu deranjați” și pleacă.

•

Gorka Aguirre este blond și umple scaunul de birou doar pe lățime, nu și pe înălțime. Costumul lui albastru de in este șifonat, dar cămașa galbenă de dedesubt e călcată. Stă la o masă mare cu blat din sticlă, în fața unui dulap gri și a unui perete unde sunt îngrămădite poze cu jucători de fotbal de la Athletic Bilbao. Un basc în Andaluzia, de obicei nu e o combinație bună. Tim e curios ce l-a adus pe Gorka Aguirre acolo, dar nu întreabă, doar

urmează gestul comisarului, care îl invită să se așeze pe un scaun. Al șaptelea etaj, jaluzele trase și un sistem de răcire încorporat care bâzâie la unison cu mașinile de pe Avenida Juan XXIII. Orașul se mișcă încet prin arșiță, dar nu doarme, într-o scrumieră sunt mucuri de țigară și toată camera miroase a fum, oboseală și o dorință de a merge înainte sau după, oriunde.

Gorka ia un pachet de țigări din buzunarul de la piept.

— Te deranjează dacă fumez?

— În niciun caz.

— Vrei una?

— Nu.

Gorka își aprinde țigara, trage cu nesaț din ea. Suflă fumul spre tavanul roz-pal, unde firele atârnă printre plăcile îmbinate lejer.

— Eu și Salgados ne știm de mult timp. Ne-am întâlnit la un curs în Madrid, e un tip amuzant. Ultima oară când am vorbit, era obsedat să își găsească mama. Știi, e unul dintre copiii răpiți.

— Nu a găsit-o, spune Tim.

— Mi-a spus că îți cauți fiica.

Tim dă din cap.

— Am citit despre caz. Toată lumea a citit. Nici nu vreau să îmi imaginez prin ce ai trecut. Prin ce treci.

Tim știe ce urmează, întotdeauna se întâmplă, iar el trebuie să treacă prin asta, trebuie să stea pe loc, deși ar vrea să plece.

— Și eu am o fiică, spune Gorka, frustrat. Are unsprezece ani.

Mai trage un fum.

— Am încercat să vapez, dar nu funcționează pentru mine. Vrei să știi mai multe despre uciderea lui Gavril Ivanović?

— Da’

— El și căutarea fiicei tale te-au adus aici, în Málaga.

— Da.

Tim se așteaptă ca Gorka să întrebe cum, de ce, dar el nu o face, în schimb spune:

— Nu a fost o execuție obișnuită. Gangsterii de aici nu folosesc pistoale. Folosesc Uzi, Remington sau Kalașnikov când trimit un astfel de semnal. Deci e ciudat că a fost împușcat cu un Glock.

— Și nu ați verificat mai întâi identitatea?

— Nu avem niciun raport despre el, cel puțin investigatorii care s-au ocupat de caz nu aveau. Asupra lui s-a găsit un act de identitate fals. Dar în

final s-a rezolvat, Interpolul a reușit să îl identifice.
Tim clipește.
— Aveți vreo pistă?
— Nu în prezent. Dar încă mai cred că a fost un conflict între două bande. Bulgarii aveau mulți dușmani aici. Marocanii și rușii vor să preia controlul. Chiar și în bordeluri. Chiar și celor din Andaluzia le e greu să se lupte cu ei.
— Și Crazy Girlz, clubul lui, poți să îmi spui ceva despre el?
Gorka își fumează țigara.
— Cum ar fi?
— Dacă au fete acolo? Prea tinere.
Gorka închide ochii, pare că încearcă să își caute cuvintele.
— Trebuie să înțelegi un lucru, spune el, deschizând ochii. Sunt sute de mii de femei aici, cât se poate de multe din fostele țări estice și din America de Sud, Asia și Africa. Vin aici în camioane, cu avionul, trenul sau barca, sunt fie atrase aici, fie răpite, este un potop pe care nu îl putem opri, dar îl putem face să curgă diferit pentru o vreme. Sigur, au avut și minore. Dar în general este o afacere legală cu puține probleme sau aproape deloc.
Cu excepția faptului că proprietarul a fost ucis.
Și e posibil ca o fată răpită să fie ținută captivă acolo.
— Crezi că fiica ta a fost acolo?
Tim nu răspunde întrebării lui Gorka. Ar vrea să îi spună despre casa din Benahavís, despre litere. Dar se abține.
În schimb, întreabă:
— Cine îi ține locul lui Ivanović?
— Măcar era el șeful? Poate era doar unul dintre cei din conducere? întreabă Gorka.
— În regulă, înțeleg, replică Tim, fără să înțeleagă ce vrea el însuși să spună.
Gorka Aguirre aprinde o altă țigară, fumul umple camera, lumina intră printre găurile dintre jaluzele.
— Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult. Ești sigur că fiica ta a fost la Crazy Girlz? Pentru că asta crezi, nu e așa?
— Nu sunt sigur de nimic. Și nici de crezut, nu cred.
Gorka se apleacă înainte, își sprijină coatele de birou și Tim crede că sticla se va sparge sub greutatea lui.

— Ar trebui să verifici ceva. Nu neapărat că am impresia că are legătură cu cazul tău, dar te-ar putea interesa. Am încercat să le stârnesc atenția șefilor mei în legătură cu asta, dar nu vor să asculte. Nimeni nu vrea rahatul ăsta aici.

— Ce? Ce rahat?

Gorka ia un dosar și îl pune în fața lui Tim.

— Fete răpite în Andaluzia. Trei în ultimii cinci ani. Au dispărut fără urmă. Adolescente, la fel ca Emme a ta. Dacă ar avea legătură cazurile între ele, ar fi un dezastru în paradis și nimeni nu vrea asta.

Aude cum înăuntrul său cântă vocea mediumului, a Clandestinei,

fetele, fetele,

copiii, copiii.

Maia și bona erau afară de cincizeci de minute când Rebecka își pierde controlul. Deschide din nou computerul pe masa de la bucătărie. Apoi trimite plățile.

Își pune tenișii albi. Se grăbește prin curte, prin bolta din cărămidă, aproape că este lovită de o Škoda pe Upplandsgata, aleargă, strigă Maia, Maia, unde sunt?

Nu le vede.

Se grăbește spre parc, vântul bate printre coroanele stejarilor, strigă, oameni pe pături pe iarbă și lângă fântână se uită la ea cu îngrijorare, nimeni nu vrea să ajute.

Statuia lui Strindberg.

Nu sunt nici aici.

Maia, Maia.

Unde ești?

Maia!

Se întoarce, le vede cum ies din Seven-Eleven, la colțul cu Drottninggata. Bona împinge căruciorul Maiei.

Zâmbește straniu, cu o înghețată Piggelin.

Vine cineva în spatele lor.

Ivana. Și doi bărbați, scunzi și solizi, parodii ale gangsterilor în blugi și tricouri și cu brațele tatuate. Ei le prind pe Maia și pe bonă, Rebecka aleargă acum spre ele, ce vor?

Nu ar trebui să aibă voie să o atingă pe Maia, cum am putut fi atât de proastă încât să o las cu bonă, toate tâmpeniile pe care dispariția lui Emme m-a făcut să le fac.

Acum au oprit-o pe bonă pe trotuar. Vorbesc cu ea, pare speriată, Maia mănâncă fără grijă înghețata, Rebecka strigă:

— Ce naiba vreți? Ce vreți?

Oamenii din parc se uită, încremenesc, astfel de lucruri nu se întâmplă aici, în acel strigăt se simte frica, Ivana se uită la Rebecka, la fel și bărbații, Ivana ridică mâinile cu un gest plin de repulsie în timp ce unul dintre bărbați apucă mânerul căruciorului, de ce face asta, iar Rebecka știe că acum ar trebui să fie în stare de orice.

— Cine sunteți, ce vreți?

Ajunge curând la ei. Gata cu tot corpul.

Maia, te iau de lângă mine. Vin acum.

Am să reușesc.

Partea a III-a

Oamenii de pe cealaltă parte a trotuarului se holbează. Rebecka apucă mânerul căruciorului, Maia își linge înghețata, bona s-a retras spre peretele din piatră, privește în jur.

— Cine ești? Ce vrei?

Ivana zâmbește la Rebecka cu buzele roșii.

— Nu contează cine sunt.

Rebecka face un pas înainte, apucă rochia Ivanei, o trage lângă ea.

— Acum îmi spui cine ești!

Cei doi bărbați se năpustesc asupra ei, o împing, iar ea dă drumul rochiei.

Acum Maia plânge, bona aleargă spre Seven-Eleven, oamenii se retrag fără să se oprească din a privi. Doi tați rămân în parc fiecare cu un cărucior, ezită, ar vrea să intervină, dar nu îndrăznesc.

Au telefoanele mobile în mâini. Cineva filmează, pare că sună poliția sau poate doar un prieten, pentru a-i relata drama apărută în mijlocul unei zile obișnuite.

— Calm, calm.

Rebecka se dă înapoi, o ia pe Maia, o liniștește, iar Ivana, dacă i se mai poate spune astfel, spune apăsat:

— Spune-i soțului tău să renunțe. Să se întoarcă pe insula lui și să se potolească dracului până pleacă. Să renunțe la tot. Ai auzit? Altfel, va fi rău pentru ea.

O fixează cu privirea pe Maia, apoi ea și bărbații pleacă spre Drottninggata. Nu se grăbesc, nu pare să le fie frică de nimic.

— Să chemăm poliția? Sunteți în regulă?

— Fără poliție.

— Sunteți sigură? I-am prins în poză.

— Nu a fost nimic, spune Rebecka. Nu este atât de dramatic pe cât pare. Ne descurcăm. Doar lăsați-ne în pace.

Pleacă spre casă reticenți. O ține strâns la piept pe Maia, vrea să îl sune pe Tim direct, dar trebuie să se îndepărteze de stradă, să ajungă în apartament.

— Du-te acasă, te sun când am nevoie de tine din nou, îi spune bonei.

Tim stă întins pe pat în camera de hotel, a citit despre una dintre fetele din dosare, a căutat pe Google un clip în care părinții cer ajutor la televizor, cum au făcut el și Rebecka, panica din ochii lor, știind că de-acum iadul și pământul au făcut schimb de locuri poate pentru totdeauna.

Dispărută, fără nicio explicație, Emme este dispărută, dispărută, acum înoată, desenează, scrie, a închis ochii și se preface că înoată pe sub apă, că este un delfin la Kolmården, apa este ploaia care cade din cer, în timp ce ea se grăbește spre terminalul cinci al aeroportului Arlanda, poate să înoate printre picături, își ține respirația și uită cât de cald este aici, se întreabă ce fac Julia și Sofia, de când nu au mai fost văzute, o zi, o lună, un an, mai mulți ani, femeia de serviciu a fost blândă cu ea, apoi o mașină, o nouă cameră, din nou întuneric și acum asta, dar ce este asta? Este liniște și întuneric, dar cald, oare ce face mama acum, doarme, Rebecka ține telefonul mobil în mână, Maia e pe podeaua din living și simte că inima îi radiază, trebuie să fie calmă, trebuie să ieșim de aici, dar unde? La Tim.

Îi formează numărul.
El vede pe ecran.
Răspunde, îi aude vocea. În camera ei e și cald, și frig.
— Au încercat să o ia pe Maia azi, spune ea.
— Cine?
— Niște bulgari.
— Ce tot spui?
— Trebuie să plecăm de aici, îi povestește cât de poate de încet și calm despre ce s-a întâmplat în Tegnérlunden și unde e ea acum.
Aude cum Tim inspiră adânc.
— Să sun la poliție? întreabă ea.
— Nu. Ar putea să fie și mai rău.
— Ce legătură e între toate astea?
Maia mormăie. Lovește cu ceva în jucării.
— Nu știu încă. Poate e un semn că suntem pe drumul cel bun.
— Trebuie să plecăm.
Tăcere. Amândoi se gândesc.
— Nu cumva are șeful tău o cabană în Roslagen? Poți să o închiriezi și să te ascunzi acolo? spune Tim.
— Ar trebui să venim la tine.
— Este prea periculos.
— Și aici este.
— Ar trebui să fii în siguranță în cabană până se termină toate astea.
Din nou tăcere. Maia bate cu pumnul în podea.
— Îi e foame, spune ea.
— Sună-l pe șeful tău.
— Bine, ție cum îți merge?
El ar vrea să vină la Stockholm, să o caute pe această Ivana și ajutoarele ei, să se asigure că nimeni nu se va mai apropia de Rebecka și Maia din nou, dar trebuie să stea pe loc.
Îi povestește cum îi merge. Îi spune despre casă, despre comisarul Gorka Aguirre. Despre dosar, că există mai multe fete răpite, nimeni nu pare să le caute, despre două dintre ele se crede că s-au înecat, despre una se crede că a fugit în Anglia și că vrea să stea departe, dar părinții fetelor și Gorka suspectează că este vorba de crime. Nimeni nu le caută, înțelegi, Rebecka? De parcă fetele nu există, de-asta nu am auzit de ele, sigur, este în Málaga, în Andaluzia, dar bulgarii au plecat din Palma cam în aceeași perioadă în

care a dispărut Emme, deci poate fi adevărat, ce-ar fi dacă există o legătură între toate?
Și literele, EKB. îi povestește de litere. Îi promite să îi trimită o poză cu ele.
Ea le-a scris.
Rebecka închide ochii. Scrisul tremurat de parcă e lăsat de un bătrân la grădiniță, desenul de pe pereți, desenul de pe perete, cum scrie pe un alt perete, mult mai târziu.
Să le ia dracu’.
Ce legătură să fie?
Între toate.
— Nu înțeleg, Tim.
— Ce nu înțelegi?
Totul. Nimic.
— Venim la tine.
— Nu, încearcă să mergeți la casa din Roslagen.
— Încă ești în Malaga? Nici măcar nu îl întrebase.
— Da, la același hotel.
— Nu ar trebui să îl schimbi?
— Ar trebui, dar au securitate bună aici, în special acum. Ponce este aici.
— Cine?
— Am de gând să vorbesc cu părinții, Rebecka. Cu părinții fetelor. Este prea periculos pentru tine aici, iar eu nu pot veni acasă, știi asta.
Și să te privesc în ochi?
Să o privească în ochi, iar Maia de pe podea este acum Emme, pericolul este în afara apartamentului, totul e pericol acum, vrea să închidă, să îl sune pe Stefan Andersson, să îl întrebe dacă se poate ascunde în casa lui. În schimb, spune:
— Maia. Pot vorbi cu Maia?
Nu vorbește, ar vrea să spună Rebecka. Nu poate spune nici măcar mama și tata, spune da da ta ta ta nim nim ma ma nim, nimi mai mult, iar tu ar trebui să fii aici când trece la cuvinte întregi, de la ta la tata.
Sau noi ar trebui să fim cu tine. Mai ales acum. Se deschide poarta de la scară.
Ascultă. Se închide o altă ușă. Privește în curte, nu se vede niciun om.
— Îmi e dor de tine, spune el.

Nu îți poate fi dor de ceva ce nu există, ar vrea să spună. Tu ești departe, Tim, foarte departe, iar ea întrerupe conversația, el stă în pat cu telefonul în mână, iar prin fața hotelului mulțimea se revarsă, sunt primele ore ale serii și curând vor începe luptele cu tauri. Se gândește la Gorka atunci când s-a așezat de cealaltă parte a mesei, pojghița de apă peste ochiul lui la fel de sticlos precum masa, implacabil, dar strălucind în fumul țigărilor Fortuna, când a spus ia dosarul, am copiat câteva dintre investigațiile noastre despre fete, poate poți găsi ceva, iar Tim l-a luat, s-a ridicat, a rămas în ușă, voia să-i mulțumească, dar, înainte să o poată face, Gorka Aguirre a zis:

— Și dacă ar fi să o găsești pe fiica ta, în ce condiție crezi că va fi? După toate lucrurile la care a fost expusă? Cine crezi că este acum? Ești sigur că vrei să o găsești? Poate ar trebui doar să uiți de ea.

Vocea calmă a lui Stefan Andersson la celălalt capăt.

— S-a întâmplat ceva?

Ar trebui să audă că nimic nu e în regulă. Maia. Se uită la un film acum, *Coco*, e în transă de la culori.

— Aș vrea să îți închiriez casa pentru o vreme. Trebuie să ies din oraș. Să plec.

Stefan nu răspunde.

— Deranjez? Stați și mâncați?

Ea și Tim au vizitat casa odată, o vilă din lemn vopsită în stil modernist, complet izolată, departe în pădurea deasă și întunecată. Doar un drum la plecare și la sosire, marcat cu semne clare că e o proprietate privată. Casa e departe de mare, la câteva mile de Norrtälje, au făcut un grătar și Tim nu băuse nimic, așa că au putut să conducă spre casă și să evite să petreacă noaptea acolo.

— Ce loc frumos.

Vocea lui Tim șovăia, dar vorbea serios.

— Ce carne bună.

Vorbea serios și își amintea mirosul grătarului răspândindu-se pe peluza casei.

— Deci nu vei mai lucra pentru o vreme?

— Nu sunt gata. Am nevoie și de o pauză de la oraș. Este în regulă?

— Este în regulă. Mă ocup de orar. Și bineînțeles că poți închiria casa.

— Bineînțeles că voi plăti.

— Nu se pune problema.

— Mulțumesc.

— Cheile sunt în magazie, pe partea stângă sub scări.
— Mulțumesc din nou.
— Este totul în regulă?
— Nu îți pot explica mai multe, dar are legătură cu Emme.
— Înțeleg.
— Chiar? Nici măcar eu nu înțeleg.
— Ai grijă, Rebecka. Orice s-a întâmplat cu Emme, nu aveți de-a face cu oameni de treabă.
— Ești prea bun, spune ea, simțind cum un zâmbet vag i se așterne pe față.

•

Împachetează, pune hainele de pe umerașe într-o geantă mare, un cuțit? Nu, casa este sigură. Haine groase în caz că se face frig seara, mâncare la conservă, câteva produse proaspete, haine pentru zilele călduroase, pijamalele Maiei, jucării, încărcător, de parcă ar fi o vacanță.

Mașina este pe Västmannagata.

Este întuneric acum.

Îi scrie lui Tim.

OK cu locul. *Ne auzim mai târziu*.

Bine.

Ai grijă.

Mai întâi cară valiza pe scări, apoi geanta și pe Maia, așază copila în cărucior și o împinge cu greu în fața ei cu o mână, trage cu cealaltă geanta, se mișcă în zigzag prin curte, ferestrele vecinilor sunt luminate, vecinii, oamenii cu vieți obișnuite, stau la o cină târzie.

Când ajunge în stradă, se uită în jur.

Nimic suspect.

Nu o urmărește nimeni din vreo mașină, ei cred că strategia cu speriatul a funcționat.

Maia în scaunul auto, gentile în portbagaj, motorul pornește și ea conduce prin seara liniștită cum sunt cele din Stockholm, trece de Roslagstull și de Muzeul Natural de Istorie.

Virează spre Norrtälje în întuneric deplin. Câmpuri, pădure, mai multă pădure.

Maia scâncește. Sforăie ușor, iar pleoapele îi tremură.

Rebecka cumpără de la o benzinărie mai multă mâncare, cât să îi ajungă cel puțin o săptămână. Macaroane, cârnați, borcane cu piure pentru copii,

terci, icre în ulei de crab, friptură, pizza.

Iese de pe șoseaua principală la zece minute după Norrtälje, GPS-ul o îndrumă prin întuneric, prin păduri unde nici măcar Dumnezeu nu le-ar putea găsi. Este o zonă protejată, unde binele și răul nu există.

Casa arată așa cum și-o amintește, poate puțin mai mare, două etaje bine întreținute, secțiuni mari din sticlă, și ele mai frumoase decât își amintea.

Parchează la marginea pădurii.

Cheia este la locul ei. Inspiră aerul dulce și umed de pădure, ascultă printre copaci susurul pădurii și șoaptele vântului.

Maia doarme în continuare, ea îi ridică ușor scaunul, reușește să descuie cu ea în brațe și găsește dormitorul cu patul făcut.

Miros de molid.

Miroase a molid și a pin. Nu este aer închis, doar curat.

Ia lucrurile din mașină, le cară înăuntru, îi trimite un nou mesaj lui Tim.

Suntem în siguranță acum.

Nu vor ca ei să uite. Vor să fie totul cum vor ei. Cu Emme. Și acum cu Maia.

Ea și Rebecka. Sunt în siguranță acum.

Tim tocmai a verificat biletele de avion. Mâine la prânz ar putea fi cu ele. Dar ele sunt în siguranță acum. Bulgarii nu le pot da de urmă, nu au idee că Rebecka l-a sunat pe Stefan.

Își amintește de transmițătorul de pe mașină. Îi scrie Rebeckăi direct.

Verifică dacă ai vreun transmițător sub mașină.

Răspunsul vine după un sfert de oră.

Niciun transmițător.

Își relaxează mușchii, se afundă în fotoliul hotelului, bea un espresso, încearcă să rămână treaz urmărind buletinul de știri de pe Canal Sur.

Poliția încă nu are un indiciu în legătură cu investigația crimei politicianului Miguel Albern din partidul Vox. Un reprezentant al partidului din Madrid spune că această crimă este o amenințare pentru Spania tradițională, Spania care se dizolvă din cauza imigrației, a independenței catalane și a numărului excesiv de avorturi. Tânărul vorbește despre cum totul era mai bine înainte, are părul în stilul lui Franco, păr negru și subțire dat pe o parte, nările lărgite.

— Poliția, spune el, trebuie să rezolve asta.

Tim a înșirat pe pat conținutul dosarului Gorka, pozele fetelor dispărute, poze de pașaport, poze din vacanțe, zile de naștere, Crăciunuri, treburile de zi cu zi, poze pe care cu siguranță părinții fetelor i le-au trimis investigatorului.

În dosar mai erau și scurte descrieri ale cazurilor. Investigații care au condus undeva.

Ana Sanchez.

De la Torremolinos.

Nouăsprezece ani, dispărută de pe Playa de Torremolinos pe 18 mai 2016. Se crede că s-a înecat, a dispărut în mare și poate că a fost mâncată de rechinii care s-au refugiat de apele reci ale Atlanticului de cealaltă parte a Strâmtorii Gibraltar.

Păr negru care îi încadrează fața rotundă, ochi căprui și luminoși.

Maria de Dolores.

Optsprezece ani. Din Marbella.

Probabil că e dintr-o familie stabilită într-un sătuc din afară, satul Berja, dincolo de El Ejido. Aparent, au un apartament în Berja, dar adresa este în

Marbella. Tim își ține răsuflarea. În apropierea acelui sat a avut loc crima lui Ivanović.

Să fie o coincidentă?

Nu își termină gândul. Citește mai departe, se uită la fotografii. Maria de Dolores este slabă, înaltă, privirea ei pare în alertă, de parcă se așteaptă ca lumea să o atace, să o violeze. Tim mai văzuse înainte acea privire, în suburbiile din nordul Stockholmului, fetele distruse, bătute de tați sau chiar mai rău.

Maria a dispărut în urmă cu doi ani, după o petrecere în clubul Gloria Valero. Și despre ea se crede că s-a înecat. Ar fi fost surprinsă de o cameră din fața Hotel Melià Don Pepe, pe drum spre plajă cu încă trei tineri, un băiat și două dintre prietenele ei. Probabil au fumat, au adormit și s-au trezit la răsărit, Maria plecase, înghițită de nisip și de apă.

Veronica Garcia.

Din Málaga, douăzeci de ani. A dispărut în urmă cu un an. Se crede că ar fi în Londra, cardul ei de credit ar fi fost folosit acolo la o săptămână după dispariție, dar de atunci nu s-a mai auzit nimic. Era în drum spre casa părinților, după ce muncise în tura de noapte ca femeie de serviciu la Hospital General de Málaga. Ultima oară ar fi fost văzută așteptând autobuzul la ceva distanță de spital, la o cafenea pe care o frecventa. Potrivit părinților, nu vorbea engleza, „ce ar face în Londra? Este o fată de familie, nu ar fi vrut să plece de aici”.

Păr blond, vopsit, trăsături ascuțite, dar ezitante, de parcă femeia din ea încă aștepta să se nască. Nu ar fi trebuit niciodată să aibă probleme, avea note bune, urma să aplice la Universidad de Navarra i Pamplona, una dintre cele mai bune școli din Spania.

Fete dispărute.

Înghițite de spațiile întunecate, cele din jurul nostru, dar pe care nu le vedem niciodată, până nu e prea târziu. Locuri unde privirea lui Dumnezeu nu ajunge, nici privirile noastre oarbe.

Au fetele astea legătură cu tine, Emme?

De ce ar avea?

Dar merită încercat. Oare bulgarii le țin captive pe fetele astea și pe tine? Dacă nu te au, de ce ar încerca să mă ucidă, doar pentru că întreb de tine mulți ani mai târziu?

•

Cazul politicianului din partidul Vox nu mai apare la televizor, au avut loc ultimele lupte cu tauri, ultimul taur a fost cărat de cai obosiți, matadorul Enrique Ponce a ridicat urechea în aer, curând se va retrage la finca lui sau într-un alt oraș, unde continuă Feria Nacional. Tim închide televizorul, nu suportă buletinul meteo care știe că va prezice căldură.

Noaptea a preluat acum controlul.

Trece prin ultimele foi din dosar, găsește câteva articole din *Diario SUR*, pare că oamenii au acceptat teoriile despre înecat și Londra. Și de ce nu ar face-o? Sute de mii de tineri spanioli s-au mutat în străinătate după ce a început criza, în căutare de locuri de muncă și un salariu care chiar să le permită să trăiască. Nimeni nu pare să facă nicio legătură între dispariții. Nici măcar poliția. Gurka nu comentează.

Oamenii dispar tot timpul, iar dacă există posibilitatea unei explicații naturale, de obicei poliția se mulțumește cu ea. În plus, cazurile aparțin unor secții diferite de poliție. Deci probabil nu prea a existat colaborare între ele.

La finalul dosarului găsește o notă scrisă, care trebuie să fie de la Gorka Aguirre.

Un mesaj în mesaj. Un joc, o șoaptă de la ureche la ureche, cuvinte scrise mutate de pe o bancă pe alta.

Un nume.

Andrei Burov.

Credem că el conduce bordelurile și activitățile mafiei bulgare de aici. *Se spune că își pune bazele și în Mallorca*. *Acum că regele Gener a fost chemat în instanță*.

Îl caută pe Google pe Andrei Burov. Îi trimite lui Simone un sms, o roagă să îl verifice.

Rămâne pe marginea patului, singur în camera din Gran Hotel Miramar, și se gândește că viața i-a fost redusă la un șir lung de pierderi. Chiar și Maia este o pierdere, fiecare secundă, minut, oră, zi în care nu e cu ea, tot ce cucerește când el nu reușește să vadă.

Unii părăsesc lumea, alții pleacă fără lume. Alții se întorc în ea și spun povestea care le-a scăpat tuturor.

Vrea să o sune pe Rebecka. Dar este prea târziu.

Sunt bine. Trebuie să creadă asta.

Golește minibarul.

Nu se poate abține.

Dimineața cade ploaia. Picături mari și grele fac ramurile să tremure, iar cerul este gri ca de plumb și vizibil pe deasupra molizilor și a pinilor. Rebecka face omletă pentru ea și Maia, apoi stau pe un covor gri în fața șemineului și mănâncă. Nu îndrăznește să stea pe canapea, în caz că Maia ar vărsa ceva pe țesătura albă care strălucește, fire mici de mătase țesute ici și colo.

Tăcerea pădurii nu este a ei, nici a Maiei, ascultă afară, nu aude mașini, doar gânguritul Maiei și ploaia care cade pe acoperiș, îmbietoare, de parcă ar vrea să le ademenească. Se întâmplă atât de multe acum, iar eu stau aici cu Maia. În pădure, unde nu e cale de scăpare dacă ar veni cineva, se vede pe ea și pe Maia, cum scapă prin pădure, se împiedică, apoi cade, se taie amândouă în frunzele ascuțite de ferigă, iar prin cotloane se aude vocea Ivanei: „Vino, știm că ești aici. Te vom prinde".

Maia se plimbă în jurul mesei, stă pe margine, acum deja e foarte rece în casă, Rebecka vrea să aprindă focul, dar nu îndrăznește, dacă vede cineva fumul?

Poate ar trebui să ascundă mașina, dar cum să facă asta?

Deschide televizorul. Buletinul meteo prezice ploi timp de câteva zile, sunt raportate ultimele acte de nebunie ale politicienilor și situația din imobiliare înainte de toamnă.

Pereții se strâng. Litografiile devin guri care șoptesc „nu ar trebui să fii aici, aici, aici".

Dar suntem aici acum, Maia. Iar tatăl tău este în altă parte, o încearcă un sentiment față de el, părul lui moale de pe pieptul fierbinte și ferm, așa și-l amintește și îl vrea aici, vrea să îl aibă în toate modurile în care l-a avut vreodată, până rămân fără suflu.

Ține-ți respirația, Rebecka și vom fi din nou împreună.

Regina-mamă a durerilor de cap.

Totul poate fi vindecat de o cafea, un duș rece, Ipren dublu și Panodil.

Niciun răspuns de la Simone.

Tim comandă micul dejun și caută pe Google adresele părinților fetelor, în timp ce mănâncă.

Fotografiile claie peste grămadă pe podea. Veronica Garcia îl lovește cât de mult îi seamănă lui Emme, aceleași pleoape, același nas în vânt, aceeași înfățișare temerară, în care poate că părinții ei au ales să vadă nesiguranță și inocență, dar care nu avea nimic din toate astea. Oare chiar să fie în Londra?

Ce face Rebecka acum? Ce zi este, marți sau miercuri, sigur o zi lucrătoare, judecând după larma de afară. Se aude bipăitul unui camion, cu siguranță o livrare de bunuri pentru hotel.

O sună.

Răspunde repede. Îi spune că ele sunt în cabană, că plouă, că nu s-a întâmplat nimic special și simte că ea nu vrea să fie acolo, vocea ei este plictisită, neliniștită și spune:

— Ar trebui să fim cu tine.

— Sunteți mai în siguranță acolo.

— Chiar crezi asta?

— Ai încredere în mine.

Este tăcută, parcă vrea să spună „atunci să vedem cum merge”, dar nu o face, în schimb își spun cât de mult se iubesc și închid.

Cel mai bine să înceapă din Málaga.

Sigur părinții nu sunt acasă, sigur părinții Veronicăi Garcia lucrează. Dar trebuie să înceapă de undeva, trebuie să își dea seama cum să îl găsească pe Andrei Burov.

Se oprește la recepție și plătește pentru alte cinci nopți, apoi se duce la mașină. Nimeni nu a venit după el, poate nimeni nu știe că e aici, puțin probabil.

Mulți ar vrea ca el să dispară de pe fața pământului, dar și-a luat toate măsurile, are dovezi împotriva lui Salgados și Condesan și nu îndrăznesc să îl atace, clipurile în care o amenințau pe Natascha Kant, cele încărcate pe cloud și cele de care s-ar asigura că vor fi făcute publice în caz că pățește ceva.

Oare au reușit să le șteargă și acum vin spre el?

Puțin probabil.

Cât despre bulgari, nimic nu îi poate ține departe.

Poate femeia de serviciu o să scape, paznicul poate n-o să spună nimic despre ce s-a întâmplat în toaletă.

Branka. Au ucis-o ca pe un miel.

Se mișcă de-a lungul Peninsulei Iberice, de parcă e o mare pe care trebuie să o treacă.

Întotdeauna este despre tine, Emme.

Ești pe aici pe undeva.

Parchează în fața clădirii de apartamente de pe Calle Moral, iese, scoate pistolul din torpedou și îl pune sub mânecă. Merge spre poartă. Sună la apartamentul C, la al șaptelea etaj, și spune:

Cartero,

ușa bâzâie, urcă, în lift e extrem de cald și lumina de afară taie privirile. Durerea de cap se întoarce, și-a uitat ochelarii în cameră, se judecă, se înjură pentru neglijența sa.

Pardoseală din piatră albă, pereți verzi, miros de prăjeală pe casa scării, sardine date prin făină și prăjite în baie de ulei până devin crocante, își amintește brusc cum i s-a făcut rău de la scoici, la Paris.

Sună. Aude pași în spatele ușii, vizorul devine întunecat, cineva îl privește în timp ce deschide ușa. Lanțul de siguranță este pus și o femeie scundă și slabă, cu trăsături ascuțite, apare în spațiul îngust, îmbrăcată în cămașă de noapte, obosită, cu riduri apărute prematur, are aceeași privire ca a lui, dar nu la fel de strălucitoare, nu la fel de plină de disperare și durere cum a devenit a lui după toți acești ani.

— Ce vrei? Nu ești poștaș. Nu am de gând să cumpăr nimic, iar dacă ești de la Martorii lui Iehova, poți să te duci dracului. Dacă ești de la o companie de gaze, îți spun același lucru ca săptămâna trecută, țevile de gaz nu trebuie înlocuite, am făcut asta acum doi ani.

Tim încearcă să o privească liniștitor și spune cu o voce fermă:

— Am întrebări despre Veronica. Pot să intru?

Se uită la el prin crăpătura ușii, pare că își pierde respirația, iar lui îi e teamă ca ea să nu leșine.

Ea închide ușa, iar el crede că nu o va redeschide, însă o face după treizeci de secunde, iar lanțul dispare.

— Intră, spune ea, punându-și un halat de baie roz.

* * *

Se așază în bucătărie, la o masă din lemn de pin, care nu se potrivește cu dulapurile negre din lemn de stejar.

Margarita Garcia îi oferă cafea, iar Tim îi spune cine este, îi spune despre Emme, despre cum căutarea ei l-a condus aici, că este un fost ofițer de poliție, așa că știe ce face; că vrea să afle dacă este vreo legătură între dispariții.

Ea nu se îndoiește de povestea lui.

— Poliția de aici a încetat să mai caute acum mult timp. Sunt siguri că este în Londra. Dacă ar fi așa, ar da un semn. Probabil că cineva i-a găsit cardul și l-a folosit.

Tim nu îi spune că Gorka Aguirre suspectează că în spatele dispariției stă o crimă.

Cafeaua e fierbinte, amară atât cât trebuie.

— Chiar crezi că disparițiile lor sunt legate?

— Nu știu. Nu mi-au mai rămas prea multe opțiuni.

— Atunci ce vrei să știi?

O privește în ochi și încearcă să înțeleagă prin ce trece.

— Înțeleg dacă trebuie să pui întrebări dificile.

— Avea Veronica vreo problemă? Cu drogurile sau poate a intrat în contact cu oamenii nepotriviți?

Margarita García dă din cap că nu.

— Nimic de felul ăsta. Sunt sigură.

Apoi ezită.

— Poate puțin. Nu se simțea întotdeauna bine. Nu e ușor să treci prin pubertate.

— Nu este.

— Probabil era vorba de droguri. Poate și ceva jafuri.

— Cunoștea bulgari?

Margarita García se uită întrebător.

— Cum ar fi cei cu bordelurile?

Tim dă din cap.

— Nu. În niciun caz.

— Are vreo cunoștință în Mallorca?

— Nu, nici asta.

Beau încet cafeaua, așteptându-se unul pe celălalt.

— I s-ar fi putut întâmpla ceva la spitalul unde lucra?

— Cum ar fi?

— Nu știu.
— Este insuportabil, nu e așa?
Tim dă din nou din cap.
— E puțin spus.
— Bărbatul meu a plecat, nu a mai suportat. Lucrează în Barcelona acum, în port. Tu și mama fetei rezistați?
— Încercăm.
— Îmi pare rău. Nu cred că-ți pot fi de folos. Mi-ar plăcea.
— Ultima dată când a fost văzută se întorcea de la muncă?
— Da, urma să ia autobuzul, era într-o stație cam dubioasă, aproape de spital.
Ia telefonul, îi arată o poză cu stația, obturată de casele mari din jur.
— Nu au fost niciodată probleme cu ea. E o fată-model. Margarita Garcia îl privește pe Tim.
— Sunt sigură că e în viață.
— În Londra?
— Nu, undeva mai rău. O simt. Cineva o ține captivă.
La fel cum cred că se întâmplă și cu fiica ta.
— De ce crezi asta?
— Intuiția de mamă.
— Și nu ai nicio idee cine? Ai vreo neînțelegere cu cineva?
— Care ne-ar răpi fetele?
— Știu, este o întrebare stupidă, dar standard.
— Nu, nu.
Face o pauză înainte să continue.
— Aș putea vedea o fotografie cu fiica ta?
Tim i-o arată pe Emme zâmbind în mașină.
Margarita Garcia zâmbește, ia o gură de cafea.
— Seamănă, ar putea fi surori. Par la fel de inocente. De parcă trebuie protejate de lume. Crezi că asemănarea lor are vreo legătură?
Nu îi spune nimic despre celelalte fete, care arată complet diferit.
— Nu poți ști niciodată, spune el.
Douăzeci și cinci de minute mai târziu, parchează mașina la cincizeci de metri de stația din care a dispărut Veronica Garcia. Refugiul micuț cu borduri albastre are în stânga un gard înalt și la dreapta un spațiu industrial. În spate e un teren abandonat. Probabil stătea acolo fără să observe cineva că o mașină a trecut, o persoană a atras-o, a deschis portiera și a făcut-o să

urce, a înfipt o seringă în ea făcând-o să cadă într-o noapte lungă și întunecată și a plecat cu ea cu tot.

Refugiul e gol. Aici este doar singurătate ca o lumină albă pe fațada din plastic a clădirii industriale unde cineva a scris

Muerte a los fascistas.[3]

Tim pleacă cu mașina din stație, ia o mână de pe volan, simte într-o parte umflătura pe unde a pătruns glonțul, cea operată de Rebecka.

Când devine ceva temporar însăși viața cuiva? Ajungi singur când întorci spatele la tot, cu excepția a ceea ce crezi și speri că va fi în fața ta.

Conduce spre Marbella.

Maria de Dolores.

Dar casa din suburbiile din Marbella unde ar fi locuit acum este părăsită, jaluzelele sunt trase în spatele grilajului din fier, iarba crește înaltă, firele se îndoaie sub vântul slab ce adie dinspre mare. Pe iarba uscată din fața casei stă un semn învechit de vânzare cu logoul Bankia pe el. Cel mai probabil, banca a luat casa. Poate că părinții locuiesc în apartamentul din Berja?

Durerea de cap i-a dispărut complet de când a plecat de la Margarita Garcia.

Conduce spre oraș, parchează lângă plajă, găsește o cafenea pe faleză, sub umbrelele albastre înfipte adânc în pământ stau oameni cu corpuri roșii și maro care beau gin tonic din pahare de plastic și butonează la telefoane. În spatele lui, în bucătăria cafenelei, o femeie cu tenul închis la culoare spală farfurii imaculate.

Ia telefonul mobil. Caută *Diario de Mallorca*. Primul lucru pe care îl vede este fața lividă a judecătorului Javier Jara. Apoi citește titlul.

Judecătorul găsit mort.

Axel Bioma semnează articolul, iar Tim poate citi printre rânduri că a fost vorba de o sinucidere. „Poliția nu suspectează că ar fi vorba de o crimă”, scrie Axel și apoi menționează cazul lui Sergio Gener, că judecătorul și-a folosit puterea și l-a eliberat.

Tim îl apelează pe Axel. Nu se așteaptă să răspundă, dar îi aude vocea după ce telefonul sună de câteva ori.

— Tim! Cu ce ocazie am onoarea?

— Judecătorul, a fost sinucidere?

— Ce întrebare! Tot ce scrie în ziar e adevărat.

— Asta nu e sigur.

— Am ajuns la locul faptei chiar după poliție. Se împușcase în frunte cu un pistol care se afla chiar lângă el. Părea o sinucidere. Dar pe de altă parte, nu se poate ști sigur.

— Sergio Gener.

— Nu am auzit asta. Liniște, nu vorbi despre astfel de lucruri în saloane drăguțe.

Frica din glasul lui Axel se simte în spatele glumei.
— Salgados a fost acolo?
— Din ce înțeleg, a fost primul.
— A spus ceva?
— Ce crezi, Tim?
— Ce a spus atunci?
— A spus „nu comentez”.

* * *

Tim mai zăbovește la cafenea. Îi trimite un sms Rebeckăi, e în continuare liniște la casa din pădure.

Se va duce în Torremolinos, la părinții ultimei fete, dar e mai bine să aștepte până se încheie ziua de lucru.

Poate că Javier Jara a fost ucis. Probabil Sergio Gener ascunde din nou probele, poate că în final va veni și după mine. Nu vreau să știu ce se va întâmpla cu fetele lui mamasan. Sper că va reuși să le protejeze în continuare.

Tim se uită în jur, nu simte că l-ar urmări cineva. Dar funia se strânge acum, în jurul gâtului meu și al altora. Poate Gener m-a adus aici, dar atunci de ce? Și contează? Orice s-ar întâmpla, nu depinde nici de voința mea, nici de a altora. Eu am o singură sarcină, aceea de a o găsi pe Emme, iar dacă așa o să cad în capcana cuiva, aia e.

Poate că Gorka Aguirre ar vrea să rezolv cazul fetelor, dacă se poate. Dar ce vrea Gener? Vrea ceva?

Sună telefonul. E Salgados.
— Am auzit că te-ai întâlnit cu Gorka.
— Da.
— Ai găsit ceva?
— Poate.

Salgados nu întreabă ce, iar Tim știe că el deja știe.
— Poate ai auzit de Javier Jara. Sinucidere. Vreau să știi, să nu faci ceva stupid.
— Am deja o grămadă de lucruri pe cap.
— Soția lui a murit săptămâna trecută. Nu a mai rezistat.

Salgados face o pauză.
— Dar tu, Tim, încă nu ai nimic de spus despre moartea bulgăroaicei? Ar trebui să ai.
— Cum ar fi? întreabă Tim, dar Salgados nu răspunde.

În schimb, spune:

— Am aflat care este numele mamei mele. E în viață. Trebuie să locuiască undeva în Madrid, într-un azil, mă duc să o cunosc. Doar adresa o mai am de aflat.

— Mă bucur pentru tine.

— Era prostituată în La Latina. Tatăl nu știu cine e. Vreun pește nenorocit. Dar știi, nu îmi pasă, doar vreau să o găsesc, așa cum tu vrei să îți găsești fiica.

Un pește ca tine.

Cum erai tu în apartamentul unde o țineați pe Emme.

Salgados pufnește, pare că vrea să mai spună ceva, dar se abține.

Torremolinos.

Nu sunt multe lucruri de văzut, iar viața e ușoară, cum poate că scrie în ghidurile turistice din anii optzeci.

Un Magaluf mai liniștit, un Can Pastilla mai tăcut.

Plaja se ridică din apă, dispare cu soarele și reapare la răsărit. Părinții Anei Sanchez trăiesc pe faleză, potrivit Google Maps, într-o casă cu un restaurant pescăresc la parter, este întuneric atunci când ajunge Tim. În restaurant, ospătarii pun fețe de masă albe pe mese, scutură recipientele de sare și piper, adaugă ulei și oțet în sticlele anonime. Pești-spadă împăiați pe panouri din stejar și într-un frigider deschis stau în gheață crevetii și scoicile. Tim trece de intrarea în restaurant către o alee care duce spre intrarea apartamentelor. Poarta este descuiată. Ia liftul spre etajul al șaptelea, sună, dar nu răspunde nimeni. Se întoarce când se deschide ușa liftului și din el iese un bărbat de vârsta lui, poartă pantaloni albaștri și o cămașă tot albastră cu logoul pompierilor. Privindu-l pe Tim, pare să înțeleagă că a sunat la ușa apartamentului său.

— Rafael Sanchez? întreabă Tim.

Abia acum observă cât e de mare bărbatul, solid, plin de mușchi. Se apropie precipitat de Tim.

— Depinde cine întreabă.

— Cineva care își caută fiica.

Cuvintele îl fac pe Rafael Sanchez să se oprească în dreptul scării. Fața lui își pierde conturul.

— Pe cine?

Emme și Tim, simțiți cum creierul lui nu mai poate pune lucrurile în ordine, abia își mai amintește unde se află și de ce.

— Ana, ai găsit-o?

— Îmi cer scuze, spune Tim. Nimeni nu ți-a găsit fiica, dar eu o caut pe a mea și căutarea m-a adus aici, la tine.

Rafael Sanchez merge pe lângă el, pune cheia în ușă.

— Așteaptă la restaurant. Zi-le că te-am trimis eu.

Tim dă din cap.

Decide să se încreadă în pompierul despre care se spune că și-a pierdut fiica în mare.

•

Nu vor să îi dea o masă, nu au deschis încă, servesc doar cafea. Dar când le spune că Rafael Sanchez l-a trimis, îl lasă să se așeze în spate, în

restaurant. Miroase a șofran, ceapă călită și ardei, iar zgomotele plăcute ale bucătăriei îi ajung la ureche.

Rafael Sanchez ajunge după douăzeci de minute. A făcut duș, poartă blugi și un tricou alb, are cărare pe mijloc. Miroase a brandy.

— Știu cine ești. Ești tatăl fetei suedeze care a dispărut în Mallorca acum mulți ani. Nu bei nimic?

— Pot să îmi iau o bere, spune Tim și curând în fața lor apar două halbe reci.

— Ei spun că Ana s-a înecat. Nu e așa. Înota cel mai bine din scoală. Nu s-ar îneca niciodată.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu știu. Poliția nu a ajuns la nicio concluzie. Nu suspectează o crimă. I-au găsit pantofii și bluza pe plajă după vreo săptămână și cred că au interpretat asta ca pe o dovadă că s-a înecat.

Rafael Sanchez ia guri mici de bere, nu mari, cum e de așteptat din partea cuiva atât de solid și căruia clar îi place alcoolul.

— Și cum m-ai găsit?

— Uneori, o fată răpită conduce la o alta.

Rafael Sanchez se uită la el lung, pare că își pregătește răspunsul.

— Crezi că e în viață?

Cine? Fiica ta sau a mea?

— Cred că amândouă sunt în viață, răspunde Tim.

— Cum îți menții speranța vie?

— O simt. Pur și simplu, așa trebuie să fie.

— Atunci te cred.

Rafael Sanchez închide ochii. Îi deschide din nou, mai încet decât orice altă ființă pe care Tim a văzut-o deschizându-și ochii.

— Pierderea mă face să înnebunesc. Incertitudinea îmi spulberă inima. Nevasta mea mă va părăsi, tratăm foarte diferit problema. Ea se închide ca o scoică, iar eu trebuie să vorbesc. Nu ar trebui să fie invers?

— Nu sunt reguli.

— Bănuiesc că nu sunt.

Restaurantul s-a deschis acum, primii turiști se așază la mese. Oameni care nu bănuiesc nimic, îmbrăcați în culori pastelate, pantaloni trei sferturi bine călcați.

— Ar trebui să știu ceva? Ceva ce nu ai spus poliției despre Ana și le-a scăpat?

— Poliția nu face nimic, asta ca să știi. Dar nu, nu cred că e ceva.

— Nu avea vreun interes anume? Ceva de genul ăsta?

Rafael Sanchez dă din cap că nu.

— Uneori juca paintball în Antequera. Mi se părea prostesc, dar mereu obținea ce voia. Nimic despre paintball în dosarele lui Gorka Aguirre.

— Și ai spus poliției despre paintball?

— Despre asta și tot restul.

— Ce altceva?

— Uneori lua droguri. Cocaină. Fuma. Am certat-o și se lăsase.

Deci era ceva.

— Se lăsase, repetă Rafael Sanchez, golindu-și berea, apoi face semn că mai vrea una.

— Cum reușești să rezisti? Cum mergi mai departe?

— Nu merg. Stau aici.

— Trebuie să fie al dracului de bine când crezi că ai găsit-o și apoi nu e ea și o iei de la capăt.

Marea se întinde între pânzele albe și turiști. Pe faleză, vânzători de culoare poartă pe umeri șaluri Louis Vuitton false. Valurile acoperă malul, care apoi mușcă înapoi, totul începe, nimic nu se oprește, doar se întâmplă și se întâmplă și se întâmplă, dar Tim nu îi spune asta lui Rafael Sanchez. În schimb, beau câteva beri împreună și vorbesc despre gustul amar, senzația plăcută de rece în gât, iar Rafael Sanchez comandă un brandy triplu, pe care îl bea dintr-o înghițitură.

Dacă lumea ar fi fost un pahar, ploaia l-ar fi umplut acum.

Rebecka se uită pe geam. A parcat mașina mai devreme, sfidând ploaia în timp ce Maia dormea, a dus-o în spatele casei, să fie ascunsă.

Totul este pustiu. Doar ele, pădurea și nimeni altcineva. Nimeni nu poate ști că suntem aici. Se face întuneric. Maia a adormit. Rebecka a încercat să o țină trează, astfel încât să poată dormi pe timpul nopții, dar nu a mers, copilul are propriul ceas.

Drumul până aici și de aici este o gaură neagră dincolo de care sunt oameni, iar apoi aude un sunet prin ploaie. Este un motor, nu se poate înșela. Pleacă de lângă fereastră, trage repede perdelele, se uită afară fără să fie văzută.

Sunetul este tot mai puternic, o mașină, o motocicletă, își imaginează un BMW sau un Mercedes, o vede pe Ivana ieșind din ea cu gorilele, intrând în casă ca o furtună și luându-le.

Sunetul este atât de puternic, încât vehiculul ar trebui să devină vizibil în orice secundă.

Maia. Ar trebui să fug în dormitor, să o iau în brațe și să fiu gata să evadez prin spate sau să aștept? Să iau un cuțit din bucătărie? Dacă vor să mă găsească, o vor face. Pădurea nu ne poate salva, nici ploaia, inima îi bate la fel de tare cum lovește ploaia pământul.

Aici sunt. Un ATV. De ce ar veni cu așa ceva? Pe el, doi oameni, fiecare într-o pelerină de ploaie și cu o cască galbenă. Stau în fața casei, strigând în suedeză:

— Unde dracu suntem?

— Nu știu. Cred că ne-am dus pe drumul greșit.

ATV-ul pornește din nou și dispare în gaura neagră.

Rebecka răsuflă ușurată. Nu merge așa, nu pot, nu putem trăi astfel.

Ia telefonul, îi trimite lui Tim un mesaj:

Venim, eu și Maia.

Nu răspunde, dar știe că l-a citit, așa că scrie

VENIM.

Știe că e o nebunie, acum Tim nu este o companie bună pentru un copil mic. În Málaga este periculos, dar și aici e.

Nu se poate.

Trebuie să plece.

Fețele din spatele măștilor de oxigen. Oxigenul care se termină, nu mai este accesibil.

Maia este a ta.
Noi ne aparținem unul altuia.
Dacă nu o găsim, nu vom fi niciodată liberi. Și trebuie să o găsim împreună.
Rebecka se uită în jurul casei, dezastrul după doar o zi.
Venim, *Tim*. *Fie că vrei*, *fie că nu*.
Pereții străini și pădurea de afară o presează, o țin captivă cu toate amintirile imposibile care se revarsă din ea, de parcă sângele însuși este o amintire care trebuie înlocuită într-o perfuzie gigantică.
Maia.
Se trezește acum.
Strigă ma ma ma.
Sunt o mamă rea care vrea să te ia de aici, dar asta nu e viață, Maia.
Tim îi răspunde:
Nu merge. *Știi asta*. *E prea periculos*.
FUCK YOU VENIM.
Vino. *Vreau asta*.
Fuck you.
Am scris asta din nou. Am scris-o și am vorbit serios și toată oboseala, instinctul de a o proteja pe Maia, totul este înlocuit de furie, vrea să urle, să strige, să arate că este infinit de furioasă pe orice.
El nu mai răspunde.
Ea scrie:
Unde ești? *Stai la același hotel*?
Întunericul pădurii, frigul, umezeala, ploaia refuză să cedeze.
Acum răspunde imediat.
Sunt peste tot și nicăieri, în amintirea mea Emme se întinde spre o farfurie pe masa din bucătărie, în apartamentul din Upplandsgatan, o ia, nu a mai făcut niciodată ce va face acum, ține farfuria cu resturi de spaghetti și carne tocată tare și o aruncă de parcă ar fi o minge de tenis, cu toată forța, în peretele alb din spate, iar ea țipă, mai întâi LA DRACU', LA DRACU', apoi își înghite furia, iar cioburile zboară prin casă, resturile de mâncare rămân lipite de perete de parcă ar fi sânge, de parcă cineva și-ar fi zburat creierii în bucătărie, iar acum Maia plânge, țipă mamamamamamamamama no, no, no, vino.
Vin, vine mama.
Stă în pat, zâmbește, râde, spune tatatatat.

— Curând, șoptește Rebecka. Îl vei întâlni curând.

O ia în brațe pe Maia, o ține strâns la piept, atât de strâns, încât nu poate face diferența între căldura corpului ei și cea a copilului.

Nu poate decide altceva. Nimeni nu poate. Nici el, nici Emme, nici eu, nici măcar Dumnezeu nu poate decide un asemenea lucru.

Mașina este fierbinte, ține mâinile pe volan, cheia în contact.

Ea nu va veni. E sigur de asta. Probabil că a fost prea mult pentru ea să trăiască în pădure. În tăcere, întuneric și tot restul.

Nu ar trebui să vină, e prea periculos. Nu vrea să fie distras și ce e mai rău este că vrea asta pentru sine, nu vrea să intervină nimeni în căutarea lui, să pună în pericol tot ce a obținut, să îl facă să se simtă stânjenit, să devină altcineva, forțat să răspundă la întrebarea: cine sunt?

Cine am devenit?

El, care nici nu își poate aminti cum arată copilul cel mic.

Maia nu ar trebui să vină.

Dar știe că se minte. Trebuie să vină, ar fi trebuit să fie aici de la început. Este singura opțiune pentru ei, Maia s-a născut în această familie și nimic nu poate schimba asta. Asta este. Și ce va fi, va fi.

•

Mesajul sms de la Simone vine în timp ce e pe autostradă. O adresă la care este actualul rege al gangsterilor, Andrei Burov. Nu știe cum a făcut rost de ea, dar pare sigură.

Îi trimite un sms de mulțumire.

Adresa unde s-ar afla Andrei Burov este în Fuengirola, într-o clădire cu un singur etaj, potrivit Google Street View, la doar câteva sute de metri de autostradă. Berea fierbe în Tim, mesaj de la Rebecka. Întoarce spre Fuengirola, găsește casa. Se află între două clădiri similare, pe o alee unde luminile pâlpâie portocaliu, iar când oprește motorul aude zumzetul autostrăzii suspendate pe piloni deasupra lui, pierdută în întuneric, dar încă aproape, având în spate munții și mai întunecați.

Este un paznic la ușa casei, un zdrahon de doi metri, cu bărbie proeminentă. Câteva mașini sunt parcate pe stradă, un SUV, o lumină palidă strălucește de la ferestrele mici ale casei și se confundă cu pâlpâitul felinarelor stradale. Câți sunt înăuntru? Burov a trimis oamenii după mine în Madrid, oare tot el deține bordelurile de acolo?

Nu contează.

Sunt aici acum, Emme.

Iese din mașină. Scoate arma de la brâu, o ține în lateral și merge spre paznic, care îl vede, dar prea târziu, Tim îl lovește în cap cu arma, paznicul leșină, iar Tim simte cum timpul se dizolvă, adrenalina îl face un întreg acum și se simte bine, atât de bine. Paznicul cade, totul cade, iar Tim lovește ușa cu piciorul, o gaură mică, voci, se avântă înăuntru cu arma

înainte, intră într-un salon unde doi bărbați se ridică, tatuaje tribale, tricouri strâmte, prea mulți mușchi și prea puțin creier, o canapea albă, o masă, linii de cocaină, două fete goale până la brâu, iar în capăt un bărbat puțin mai slab, în cămașă albă. El este singurul care nu se ridică, Tim ține pistolul în fața lui, îi vede pe ceilalți doi cum își caută armele agățate de scaunele de la masă. Miroase a fum, sudoare, cocaină, erecție și spermă uscată, iar el strigă:

— Nu mișcă nimeni, va împușc dacă atingeți armele. Stați jos!

Fetele se afundă în scaune, bărbații se uită la cel slab, care face un semn calm, ei se așază pe canapea, are ochii întunecați, obrajii supți în întuneric. Mă recunoaște, știe cine sunt, știe ce vreau, Tim face pași înapoi, stă în ușă, privește din capătul camerei, ascultă, paznicul de afară nu mișcă.

— Ce știți despre fiica mea? Știu că a fost în bordelul vostru acum mulți ani.

Ar trebui să întrebe despre ce li s-a întâmplat în Stockholm Rebeckăi și Maiei. Dar asta doar ar complica lucrurile, iar ei nu ar recunoaște niciodată nimic.

Bărbatul slab care trebuie să fie Andrei Burov se apleacă înainte, ochii îi devin vizibili în lumina lustrei și sunt albaștri ca de gheață. Este mai tânăr decât credea Tim, poate treizeci și cinci, nu mai mult, iar obrajii au gropi adânci.

— De ce ar trebui să știu ceva despre fiica ta? Cine e?

— Știi deja. Nu face pe prostul sau te împușc. Dacă nu ai văzut niciodată un om disperat, vezi acum.

Andrei Burov râde.

— Bine.

— Ce bine?

— E posibil să fi fost la club o vreme, pe timpul lui Gavril. El făcea astfel de lucruri. Până a primit niște gloanțe în față și în piept. Din ce înțeleg, fiica ta a scăpat, poate s-a înecat după aceea? Ori s-a pierdut în munți. De unde să știu? S-a întâmplat cu mult înainte de venirea mea. Nu e așa, băieți?

Cei doi zdrahoni de pe canapea dau din cap în semn că da. Fetele stau încremenite, Tim le privește. Oare știu ceva? Dar sunt prea mici, poate că aveau unsprezece sau doisprezece ani acum cinci ani, și acum sunt prea mici, dar asta nu e problema mea.

— Se poate să fi vândut-o Gavril Ivanović? Se spune că se ocupa cu astfel de lucruri în Mallorca, înainte.

— Cui vindea fete? Marocanilor, spaniolilor, rușilor? Aici nu cumpărăm fete unii de la alții, le cumpărăm din alte părți.

Tim îndreaptă pistolul spre fruntea lui Andrei Burov. Voma de pe podea îi amintește de un alt declanșator din Palm Night, cum l-a împins înăuntru iar și iar, abia acum îl ajunge sunetul asurzitor al împușcăturilor, gloanțele care părăsesc arma, răvășind fața și creierul lui Joaquin Horrach. Dar acum nu trage.

— Și știi ce facem cu cei care vorbesc, cei care au grijă „să se vorbească”? Le tăiem gâtul și îi îngropăm într-un loc unde să se simtă singuri înainte să fie găsiți. Poate într-un parc murdar, lângă mare.

Branka.

Deci voi ați fost. Bineînțeles. Cine altcineva putea fi? Sau?

— Când ai venit în Spania?

— Am fost întotdeauna aici. Și niciodată. Fiica ta a dispărut înaintea timpului meu.

Andrei Burov pare să găsească interogatoriul obositor.

— Cine a cumpărat-o?

— De unde să știu, a fost vândută? După cum am spus, poate a dispărut. Dar e în regulă, poate Gavril a vândut-o vreunul prinț arab.

Cei doi de pe canapea încep să râdă, iar Tim vrea să îi împuște în cap, însă strigă:

— Ana Sanchez, Veronica Garcia, Maria de Dolores.

Apoi mai încet:

— Ce știi de ele?

— De cine?

Țipetele lui nu l-au afectat pe Burov, acum Tim observă cât de drogate sunt fetele, par adormite, nu par să își dea seama că el țipă.

— Celelalte fete, spune Tim.

— Care celelalte fete?

— Tot dispărute.

— Înțeleg că ți-a fost greu, dar cred că ai luat-o razna. Cine sunt fetele astea? Măcar există, ești sigur? Și ar trebui să știi un lucru, nu ne ocupăm cu fete dispărute, nu putem face bani de pe urma lor.

Tim stă nemișcat. Simte cum îl părăsește avântul dat de adrenalină. Vede sărăcia din cameră, pereții albi răvășiți, reproducerile ieftine, pernele mobilei tapițate, scrumierele, colierele grele din imitație de aur.

— Mallorca. Vă veți stabili aici?

— Întotdeauna am fost aici.

Tim ridică pistolul.

Maia. Rebecka. În pădure.

— Dacă îmi atingi familia, mă voi asigura că o mierlești.

— Ai o familie? Nu știam asta, zâmbește Burov, iar Tim simte cum furia îl face să tremure, dar nu trebuie s-o lase să câștige.

Nu acum.

Face pași înapoi, pe hol și prin ușă, trece de paznicul încă inconștient și fuge spre mașină.

Vin după el. Cei doi bărbați cu armele încărcate. El aleargă, ei îl țintesc, ar putea să îl împuște prin parbriz, el trage de volan și conduce spre Fuengirola, așteaptă gloanțele, dar nu vin, de parcă oamenii din lumina portocalie nu au existat niciodată, de parcă pistoalele ațintite spre el erau doar un vis, iar cuvintele ce ieșeau din gura omului nu s-ar fi format niciodată din respirația vie și limba cuiva.

Curând.

Curând ne vom vedea din nou.

Ecranul telefonului pâlpâie, deranjând ochii Rebeckăi. A avut remușcări, a încercat să se oprească, dar, la dracu, nu poate sta aici să aștepte. A găsit un bilet SAS, avionul de dimineață care aterizează în Málaga la zece jumătate. Ploaia cade și mai rău acum. Ploaie de august.

Nu decide el ce va fi pentru tine, Maia. Poate decide ce e pentru mine, dar nu cred că mai știe sau nu mai înțelege. Odată, tatăl tău era un bărbat înțelept, care înțelegea lucrurile și cu mintea, și cu inima, dar acum mă întreb cu cine ne vom întâlni, cine a devenit după ce a fost plecat pe mare, pe câmpii și pe munți, în orașe, zi și noapte, la apus și la răsărit, căutând-o pe sora ta mai mare. Îmi e greu să cred că mai știe ce caută, Maia.

Acum dormi iarăși, cu mâinile întinse deasupra capului, dar somnul tău este o siguranță falsă. Ai nevoie de el, avem nevoie de el, dar, mai mult decât orice, el are nevoie de noi. Tap tap tap, completez numerele noastre, numărul cardului de credit și iată-ne biletele, locurile sunt rezervate, vom fi la zece mii de metri și apoi ne vom întâlni.

Și vreau să îmi cer iertare pentru toate momentele în care am spus că Emme e moartă. Este în viață, Tim. Emme și Maia sunt în viață și ar trebui să li se permită să fie surori, ar trebui să stea una lângă cealaltă, iar noi în fața lor și să vorbim despre cât de mult seamănă, Emme ar avea grijă de Maia când eu și cu tine vom vrea să fim singuri o seară, să mergem la Sturehof și să împărțim o sticlă de vin sau să ne furișăm la cinema și să vedem vreun film franțuzesc nou-apărut, sforăitul tău i-ar deranja pe ceilalți din sală, eu te-aș trezi, iar filmul de dragoste ne va lumina fețele, la fel cum mi-o luminează mie acum ecranul telefonului.

Ea se ridică, împachetează toate lucrurile, mai puțin cele de care va avea nevoie pentru călătorie. Ia borcănelele cu piure cumpărate de la benzinărie. Maia s-ar putea descurca și fără ele, dar o calmează.

Afară e întuneric. Oricine poate veni prin pădure. Vrea să ajungă la Arlanda acum, să intre în Sky City. Trebuie să fie mai sigur decât aici.

Apoi sună telefonul.

Stefan.

De ce sună acum? Atât de târziu?

— Este totul în regulă? întreabă el.

— Da.

— Ești în casă? Nu puteam să dorm și m-am gândit să te sun. Scuză-mă dacă te-am trezit.

Ea îi ascultă vocea atentă. Este cineva cu el, pare presat, este el și implicit suntem noi în pericol?

— Sunt trează. Mergem în altă parte acum.

— Bine.

— Este frumos aici. Mulțumesc.

— Mă bucur că am putut să ajut. Deci ești pe drum?

Tăcere, respirație tremurată.

— E bine să te miști, spune el apoi. Ai grijă de tine și de ai tăi, Rebecka.

Apoi încheie conversația. A împachetat totul cu mâinile de chirurg. Doctorul german. Are el asemenea mâini? Ce ți-au făcut, Emme?

Mâinile ei tremură acum, stomacul i s-a răsucit spasmodic. Rebecka se întreabă dacă va mai putea vreodată să țină un bisturiu în mână.

Oare chiar mai vreau asta?

Ce a spus de fapt Ștefan? E bine să te miști.

Au ajuns la el?

Mâini care se mișcă singure. O masă de operație goală, o mască de oxigen folosită, pe linoleumul pătat.

Tim se întoarce la hotel. Nu mai știe nimic, poate că Rebecka și-a venit în fire. Stă întins în pat, privind tavanul întunecat, extrem de întunecat, dar nu negru, mai degrabă un alb devenit gri-grafit din cauza lipsei luminii. Sigur bulgarii știu că locuiește aici, se întreabă dacă vor veni după el. Sau poate stau cu ochii pe el, în timp ce altcineva îl protejează și îl vrea în viață, vrea să îi facă ceva ce nu înțelege.

Nu a fost niciodată mai obosit. În tavan apare chipul lui Emme, este mai mare decât era ultima dată când a văzut-o, în fața terminalului cinci în Arlanda, în ploaie. Are nasul mai îngust și deja are riduri fine în jurul ochilor. Dar zâmbetul ei și părul blond sunt la fel și nu a trecut prin nicio operație. Nu spune nimic. Este o imagine nemișcată, apoi din cap îi cresc urechi roz de iepure, un story pe Snapchat unde un foc izbucnește în spatele ei, el știe unde a fost, e sigur acum, dar unde a plecat?

Telefonul bipăie.

Un mesaj de la Gorka Aguirre.

Am primit raportul de expertiză balistică în legătură cu moartea lui Albern. Glonțul care l-a ucis avea același calibru cu cel care l-a ucis pe Gavril Ivanović. Ce crezi? *Arma poate fi aceeași. Însă gloanțele crimei din partidul Vox au fost trase, așa că nu putem ști cu siguranță. Tehnicienii din Madrid verifică acum.*

Ce legătură are asta cu mine?

Răspunsul vine repede.

Ai întrebat de Ivanović, iar asta este o informație despre el.

Tim simte cum totul se învârte în jur, nu vrea să bea, dar Dumnezeu știe că are nevoie de un pahar. Zece pahare, iar barul de pe acoperișul restaurantului este încă deschis și vrea să meargă acolo.

Mulțumesc.

Și fetele?

Nada.

Apoi se face liniște. Scoate laptopul din seif, căutând știri. Nimic nou în investigația despre cum a fost ucisă Branka, dar o să cercetez. Spun doar așa, căci atât eu, cât și poliția din Palma știm ce s-a întâmplat.

Judecătorul Javier Jara pare deja uitat, cazul va fi curând îngropat.

Tim îl caută pe Miguel Albern, politicianul ucis din partidul Vox. Nu a făcut-o până acum.

În vârstă de treizeci și cinci de ani, licențiat în drept. Reprezentant pentru El Ejido. Dar nu pare să vină din oraș, ci dintr-o casă ordonată din Berja.

Berja.

Maria de Dolores. Cea care a locuit în casa baricadată din Marbella. Sigur familia ei de acolo vine, din Berja, sigur au un apartament acolo.

O coincidență geografică ciudată. Poate că trei verigi slabe nu formează un lanț, dar poate totuși lucrurile înseamnă ceva.

Tim închide computerul. Telefonul sună.

E Rebecka, stă în livingul casei din pădure, este bucuroasă că a răspuns, e întuneric, nu a aprins nicio lumină, bea suc direct din cutie.

— Venim mâine. Doar să știi. Nu ne simțim în siguranță aici.

Stefan o avertizase direct. Acum își dă seama. Așa e el. Își riscă viața pentru ceilalți.

— Avionul decolează devreme, dar în noaptea asta dormim aici.

Ce spune?

Tim se ridică, se plimbă prin cameră, vede armele îndreptate spre el, spre inimă, prin geamul din spate.

— Nu puteți veni aici, totul se poate duce dracului.

— Are nevoie de tine, Tim. Trebuie să fac ceva. Acum.

S-a hotărât, e un lucru pe care l-a iubit mereu la ea, curajul ei, cel care a făcut-o să devină chirurg când toată lumea spunea că nu poate, să fie mulțumită că a ajuns medic.

Casa miroase a pizza încălzită la microunde, dulceag, grețos, orégano uscat și înghețat, brânză arsă, iar ea spune:

— Venim. Aterizăm mâine-dimineață la zece jumătate. Ne întâlnim la aeroport. Încă ești în Málaga, nu e așa?

Se cufundă în fotoliu, vede luminile roșie de pe Paseo Picasso pe cerul de seară.

— Sunt în Málaga. Ne vedem la aeroport. Cu siguranță.

— Mâine o vezi pe Maia.

Dar nu pare că vorbește despre copilul lui, ci despre altcineva, nici despre Emme, parcă vorbește despre ceva ce i s-a dat și care acum a dispărut, ceva pierdut în timp pe care încearcă să-l găsească, ca o rugăciune către un Dumnezeu care nu mai ascultă de mult.

•

Nu adoarme. Le vede pe cele două.

Trebuie să schimbe hotelul. A stat prea mult aici.

Vin spre el pe coridor, Maia îmbufnată în cărucior, Rebecka în spatele ei cu o valiză neagră, pe care cele patru roți o fac ușor de cărat. Ele îi

zâmbesc, Maia își întinde picioarele, râde, face cu mâna, de parcă el este singurul pe care vrea să-l vadă, iar Rebecka zâmbește, picioarele întinse ale Maiei o fac fericită.

Tim închide ochii.

Telefonul sună de pe noptieră. Răspunde, dar se întrerupe imediat.

Vin acum?

Se ridică, ascultă zgomotele din hol.

Merge spre ușă și se uită pe vizor. Nu e nimeni acolo, doar un palier gol cu pereți albi și podea albă din marmură. Ei pot fi aici.

Merge încet până la seif, își ia pașaportul, banii, cardul de credit, strânge laptopul și pune totul într-o geantă, pistolul la brâu, întâi se gândește să coboare pe scări, nu cu liftul, dar de ce să riște?

Iese pe balcon. Sunt douăzeci de metri până la terasa pentru micul dejun, dar poate coborî printr-o parte,

niciun balcon ta ta, promit,

își prinde geanta de blugi, nu poate să o țină în mână și în același timp să coboare. Trebuie să reziste.

Ascultă în cameră. E cineva la ușă? Nu aude nimic. Aș putea să merg pe hol și să cobor pe scări. Nu, e prea periculos.

Telefonul sună din nou, dar nu răspunde.

Piatra gri a terasei pare neagră și tare de la distanța aceea, iar mașinile circulă în ambele direcții. Pășește pe balustradă, se sprijină de peretele balconului vecin, plasticul subțire vibrează, dacă s-ar rupe, ar cădea. Se apleacă peste balconul alăturat, ușa este închisă, nu sunt oaspeți aici, dar trebuie să continue, mai sunt șapte balcoane până la ieșirea de incendiu care dă în grădină, pe unde ar putea fi o poartă.

Următorul balcon este la doi metri. Între el și balcon, un abis. Se pregătește, aerul îl devorează, îl doboară, geanta îi tremură, i se lovește de coapsă, dar rezistă și sare peste.

Poate că nu este nimeni pe urmele lui, dar nu îndrăznește să se întoarcă. Sare peste balcoane până la ultimul, din cameră se vede o lumină, dar nu pare că îl aude cineva, de la televizor se aude muzică arăbească stridentă în urechile lui neantrenate. În următoarea cameră, un bărbat și o femeie vorbesc în rusă; bărbații au intrat în camera lui, sunt supărați, vorbesc prea tare, el sare pe următorul balcon, în acea cameră un cuplu face sex, geanta îi lovește piciorul, arma i-a urcat la brâu, nu trebuie să îl scape, vrea să se uite în cameră, vede cum un bărbat ia o femeie pe la spate, îi vede acolo pe Gordon Shelley și Natascha Kant, cum a făcut în casa din Andratx, dar Gordon Shelley este mort, atât de mulți sunt morți și dispăruți, vrea să îi vadă fața lui Emme ca atunci, chiar dacă era insuportabil de dureros. Următorul balcon e prea departe, mai departe decât credea. Așa că intră ușor în cameră, cei doi sunt în pat, îndrăgostiți sub cearșaf alb și subțire, nu îl observă, femeia continuă să îl călărească pe bărbat, aplecându-se ușor înainte deasupra lui, iar când se întoarce, el deja iese.

Deschide ușa, nimic pe palier.

Îmi închipui, dar nu pot schimba nimic.

Merge spre stânga de-a lungul peretelui, deschide ușa de urgență, aleargă în jos pe scări.

Deschide cu putere ușa dinspre grădină, noaptea este aproape tropicală, fierbinte și umedă aici, printre palmieri plantați și ferigi, tufișuri de trandafiri și cactuși, vede o ușă în zid. Aleargă, ajunge în stradă, vizavi de locul unde se vindea *churros*, care, cu toate că e închis, încă mai emană miros de aluat prăjit, ciocolată caldă și zahăr. Aleargă spre *paseon*, e roșu, un cuplu în vârstă face câțiva pași înapoi la vederea lui, se face verde la semafor, un taxi, nicio trecere de pietoni. Face semn către taxi, mașina încetinește, iar el deschide ușa pasagerului și intră.

— Unde vreți să mergeți?

— La aeroport.

Șoferul afișează în oglinda retrovizoare un zâmbet din care dinții lipsesc pe jumătate.

— Pare o idee bună. Să părăsiți orașul pentru o vreme, vreau să spun.

— Merg să mă întâlnesc cu cineva, spune Tim.

— Familia?

— Da, o parte din ea.

— Bine. Familia mea a fost multă vreme în Argentina, dar acum e aici. M-au salvat. Fără ei, obișnuiam să beau prea mult, o luasem razna.

Noaptea pătrunde prin ferestre, printre picăturile de ploaie. Rebecka este trează, stă în bucătărie și ascultă, pare că aude o mașină venind, dar e doar în mintea ei. Maia doarme pe canapea, totul este împachetat, iar ceasul e aproape patru, inima nopții, merge la fereastră, privește afară. Întunericul este compact, Rebecka ia bagajul, deschide ușa din față, aprinde lumina pe hol și lasă lumina să se împrăștie, aleargă prin ploaie doar în rochie, se grăbește cât poate cu pași mici spre mașină, cu geanta mare în mână, o aruncă în portbagaj, intră din nou în casă, găsește un pardesiu. Maia nu trebuie să se ude la fel ca mine, ia copila, o protejează de ploaie cu pardesiul, Maia încă doarme când o așază în scaunul ei din mașină.

Intră din nou. Închide luminile și ușile. Demarează și se îndepărtează. Privește o ultimă dată spre casă prin oglinda retrovizoare.

Întuneric din nou.

A închis devreme toate luminile, nu voia să își trădeze prezența, merge prin pădure, farurile luminează prin picăturile de ploaie care biciuiesc parbrizul, pietrișul trosnește sub greutatea roților, crengile molizilor devin argintii, Tim, Emme, privește înainte pe șosea, conduce mai repede decât ar trebui, vrea să ajungă mai curând pe șoseaua principală înainte să vadă o mașină din sens opus, alte faruri ar fi un coșmar, pentru că ar putea însemna că sunt doar ei.

Ajunge pe asfalt, în direcția Arlanda. Maia doarme în continuare.

Pieptul ei se mișcă în sus și-n jos, de parcă s-ar grăbi să crească. O sprânceană îi zvâcnește.

Rebecka parchează lângă terminalul cinci. Scoate geanta, căruciorul, Maia se trezește când Rebecka o așază în el, dar nu începe să plângă, doar se uită cu încredere la mama ei, de parcă nu există niciun rău pe lume.

Iese din lift la etajul greșit. O acoperă pe Maia cu pardesiul și iese în ploaie. Ușa rotativă către terminalul cinci este chiar în față, se mișcă încet, printre taxiuri și mașina poliției.

Îndoieli. Intrați aici și veți dispărea. Sau veți fi salvați.

Merge. Lasă ușile să le înghită, periile lor scârțâie pe podeaua neagră.

Înăuntrul lui parcă sunt ecouri, Maia, Emme și Rebecka. Ecou fără sunetele originale, tonuri și cuvinte care apar fără să fi fost nevoie să se nască. Există și totuși nu există, în curând două dintre ele vor fi în fața lui și îi vor aminti de omul care fusese odată și cel care va fi din nou.

Paznicii îl lasă în pace, doarme pe o bancă din afara aeroportului, până când îl trezește răsăritul. La toaletă se spală la subraț și pe față cu apă rece și săpun. Își freacă dinții cu un deget.

Închiriază o nouă mașină mică, apoi sună la compania de închirieri, să le spună că Škoda poate fi ridicată din garajul Gran Hotel Miramar. Este aproape nouă și jumătate.

Curând vor veni, singurii lui doi oameni, nu ar vrea să gândească sau să simtă astfel, dar acum, când trebuie să apară, totul i se ivește în suflet, tot ce a ținut doar pentru sine. Ar putea ele să fie în același loc cu tine, Emme? Ar putea? Dar ea nu poate răspunde, iar el interpretează ca pe un nu. Totuși, ajunge la terminalul sosiri cu o oră înainte să aterizeze avionul SAS din Arlanda. Stă în spatele balustradei de metal, unde trebuie să aștepte șoferii care țin pancarte cu nume și ceilalți.

În jurul lui se vorbește suedeză, oameni care așteaptă și vorbesc despre cei care urmează să vină și să pună la cale planuri mărețe pentru zile și mai mărețe. Nu lasă să se vadă că înțelege ce spun, doar își aranjează tricoul murdar și își trece mâinile prin păr.

Ora zece și douăzeci și cinci de minute.

Avionul aterizează. Apare pe un ecran, ajunge pe pistă, împroșcând-o cu praf.

Închide ochii.

Lasă timpul să treacă, visează să o vadă pe Maia înotând, trebuie să rezerve o cameră la un hotel cu piscină, este prea mică, nu poate înota. Dar să facă baie poate și vor înota împreună, va trebui să își cumpere costum de baie și vor face baie împreună, la fel cum făcea cu Emme în Khao Lak, în anii de după tsunami, înainte de furtună.

Ușa se deschide, se-mparte ca o mare fictivă și iată-le, Rebecka și Emme, nu, Maia, ea îl vede, zâmbește, nu își poate potoli picioarele, iar el vrea ca totul să ia sfârșit, pentru ca totul să poată reîncepe în sfârșit.

vrea ca întunericul să treacă și uneori poate vedea lumina, pentru câteva secunde scurte, este sigură că iese soarele și crede că vede albastrul, apa sau cerul, nu contează care dintre ele, oricare îi amintește că este în viață. Că ceilalți există. Încearcă și să își amintească și să uite, nu mai știe ce amintiri sunt reale și care s-au născut în timpul turelor dintre somn și trezie.

A cumpărat jacheta de la Zara în mai sau înainte de Crăciun, era zăpadă în cireșii din Kungsträdgården sau erau flori, ce film au văzut, *Jurassic Park* sau ceva de la Marvel, sigur ceva de amorțit creierul, a fost la film de atâtea ori, la petreceri, a stat pe canapele în vile în Äppelviken și a fumat marijuana, a glumit cu Julia și Sofia, a așteptat cu nerăbdare să vină august și să plece în Magaluf, apoi, la dracu', ochii unui bărbat deasupra unei măști, o pată albă pe un ten ars de soare, este unul dintre filmele pe care le-a văzut, un film văzut de cineva din alt film, un film despre ea și totuși nu, ca oglinzile unui lift, în care te vezi în o mie de imagini diferite, pentru că toți suntem diferiți și totuși la fel.

Doar imaginea unei imagini care devine mai mică și mai puțin clară cu cât mergi mai departe.

Simte că a îmbătrânit. Că a devenit altcineva.

Ceva din ea a dispărut și a fost înlocuit de altceva. Nu doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat, dar și pentru că a îmbătrânit. Se gândește mai mult acum, este o mare diferență, dar dacă ar vedea trei shoturi la tejgheaua unui bar, nu ar ezita.

Nenorocitul de pește, please.

Uneori se întâlnesc. În camera dintre camere, cea în care sunt canapele moi, vorbesc, șoptesc, se țin în brațe, dar sunt atente. Nu știu dacă le ascultă cineva. Odată au refuzat să meargă înapoi, dar totul a dispărut într-o ceață și s-a trezit pe pat în cameră, pe lenjeriile roz cu pui de elefant albaștri.

Apoi aude pașii. Deasupra ei, pe acoperișul întunecat. Aud câinii și pe alții sau mă aud pe mine?

Închide ochii, nu e nicio lumină albastră acum, iar pielea subțire nu reușește să întunece mai mult întunericul. Își amintește de tata, a intrat în camera ei cu un Twix, sau poate era mama, poate amândoi, acum îi vede într-o cameră scăldată în lumină, dar încă rece.

Ar trebui să o ia pe Maia din cărucior sau ar trebui să cadă în brațele deschise ale Rebeckăi? Ea îl privește de parcă e o fantomă dintr-un film japonez, care se ridică direct dintr-o pădure misterioasă și ucigașă, iar Maia spune ta ta ta ta, deci își amintește. Rebecka îi surprinde privirea, se privesc unul pe altul, ea poartă o rochie roșie subțire și are buzele date cu ruj, el se apropie, o îmbrățișează, îi simte pielea caldă sub material, picioarele, fermitatea pe care a avut-o întotdeauna, parfumul ei care e un amestec între o mie de amintiri și toate mirosurile acestui aeroport, acum tremură, ea tremură, ma ma ma, ea îi șoptește în ureche, ce cuvinte, oamenii din jur de la terminalul plecări se holbează la ei, la reuniunea lor, arăți ca dracu, ce ai făcut azi-noapte, nu ar trebui să fii aici, miroși, Tim, am dormit în aeroport, ea îl ține la distanță, îl privește în ochi de parcă vrea să se asigure că e el, buzele lor se întâlnesc, calde, apoi limbile, se simte lipsa, precum și ideea că singura geografie care contează este reprezentată de mușchii și pielea unei ființe umane, oriunde s-ar afla.

— Ești aici acum.

— Suntem aici. Așa cum trebuia.

Ta ta, ma ma, iar Maia întinde mâinile spre el, fața ei rotundă este mai mică acum, buza de sus e mai plină, părul blond este mai des și mai lung, toată este mai mare și mai grea, o greutate în plus când o ridică spre tavan, nu știe cum a ajuns să facă asta, cum s-a eliberat din brațele Rebeckăi, din îmbrățișarea și din sărutul ei, iar Maia râde, un râs care pare că vine dinăuntru, o ține la piept, se simte murdar, transpirat, urât mirositor, dar vrea să o țină astfel, simte cum ea îl aduce înapoi din nebunie și refuză să mai simtă rușine sau vină, pentru câteva secunde vrea să le evite, vrea să simtă puritate și dragoste nestăvilite.

•

El o duce în brațe, iar Rebecka împinge căruciorul cu o mână și trollerul cu cealaltă. Merg spre garaj, printr-un coridor fierbinte cu vopsea albă împroșcată pe tavan și mirosind a fum de țigară.

— Am închiriat o mașină, trebuie să găsim un hotel nou, nu mi-am luat bagajul din ultimul.

— Ce s-a întâmplat?

Degetele micuțe ale Maiei în părul lui îi gâdilă scalpul, el încearcă să-și rețină lacrimile care nu știe de unde vin.

— Am să îți povestesc, trebuie să fim atenți.

— De parcă n-aș ști. Am simțit arma.

Se opresc, se privesc, iar el dă din cap.

Vrea să spună ceva despre Maia, că nu ar trebui să fie acolo cu ei, dar nu are pe nimeni altcineva în afară de ei. Niciun bunic, nicio rudă apropiată și chiar dacă e greșit, e ceea ce trebuie, cheia intră în portiera Peugeotului alb.

— Există un loc în Marbella. E în direcția opusă față de unde am eu treabă, dar în Málaga este prea cald. Și nu cred că vor căuta acolo. Este prea scump și oferă securitate.

— Bulgarii?

— Da. Poate alții. Nici nu mai știu. Cred că nimeni nu mai știe.

Montează împreună scaunul auto pentru copii, o așază pe Maia în el, conduce Rebecka, ține volanul strâns și când sunt pe cale să iasă din aeroport, dau de un blocaj în trafic.

Mai departe, pe drumul spre Málaga este un control rutier, pare că toate vehiculele sunt oprite și verificate.

Oare pe mine mă caută?

Nu e normal. Ar vrea să îi spună Rebeckăi să întoarcă. Dar deja e prea târziu. Acum vede poliția, opresc mașini, legitimează oameni. Au pistoale, jachete din piele și ochelari de pilot.

Vine rândul lor și Tim simte că inima îi iese din piept. Un ofițer de poliție intră cu capul în mașină pe partea Rebeckăi. Zâmbește, ea îi întinde permisul de conducere.

Îi studiază cu atenție, se uită la Tim pe locul din spate, Tim zâmbește la rândul lui, se apleacă înainte și o mângâie pe Maia pe cap, ea mormăie, zâmbește la polițistul care zâmbește înapoi și le face cu mâna.

— Ce a fost asta? întreabă Rebecka.

— Nu știu. Deschide radioul.

În timp ce conduc spre autostradă, ascultă știrile. O voce de femeie.

Un alt asasinat politic în Málaga. Soția politicianului Juan Romero din partidul Vox a fost împușcată de dimineață în plină stradă. Era însărcinată în șapte luni și se spune că și copilul a murit. Poliția a blocat străzile de la intrările și ieșirile din oraș. Până acum nu a fost arestat niciun suspect.

Tim închide radioul. Oare Rebecka a înțeles? Pare cufundată în propriile gânduri.

O femeie însărcinată a fost ucisă. Ce fel de furie duce la asemenea fapte? Oare au apărut iar teroriștii de stânga din Spania?

— Ne-au verificat pe toți, pentru că a avut loc o crimă în oraș.

— Am înțeles.

Drumul spre Marbella dispare, singurii care se mai văd sunt ei trei, într-un vehicul străin într-o singură direcție.

Maia a adormit. Ar vrea să îi audă respirația, dar sunetul motorului înghite totul.

— Crezi că o vom găsi?

— Sunt sigur că o vom găsi.

Pare convins și chiar este, îi povestește Rebeckăi totul, tot ce nu știe și poate lucruri pe care deja le știe, rezumă totul pentru amândoi, îi spune de părinții fetelor dispărute, despre Burov, despre judecătorul despre care se crede că a fost ucis, despre Branka găsită cu gâtul tăiat, întâlnirea lor de la Melià Palma Bay, că se așteaptă să vadă în *Diario de Mallorca* anunțul că e căutat. Îi spune că aproape a fost împușcat în Madrid, iar mintea ei ascuțită îi pune întrebări.

— Deci mai trebuie să vorbești cu părinții unei singure fete?

— Da, Maria de Dolores.

— Și ei locuiesc în satul de unde era politicianul ucis?

— Așa cred.

— Este doar o coincidență?

— Ce altceva poate fi?

Rebecka privește pe geam la ruinele caselor pe dealurile goale și apoi în direcția opusă, spre mare.

— Crezi că oamenii o duc bine aici? întreabă ea.

— Cu siguranță. Lumina e bună pentru suflet.

— Așa se spune.

— După ce găsim o cameră, trebuie să plec. Mă duc la părinții Mariei. Probabil voi fi plecat pentru mult timp.

— Te vom aștepta.

Se opresc în Carrefour, la intrarea în Torremolinos. Rebecka și Maia așteaptă în mașină, în timp ce el își caută haine, două perechi de pantaloni, tricouri și cămăși. O pereche de adidași, un costum de baie, lenjerie intimă, șosete, deodorant, o periuță nouă de dinți, cu toate că au cu siguranță și la hotel.

N-au vrut să o trezească pe Maia, e mai bine să o lase să doarmă și în timp ce plătește la una dintre cele patruzeci de case de marcat, întinzând bancnotele în valoare de două sute de euro către o tânără cu un șarpe tatuat pe gât, are impresia că Rebecka și Maia nu există, că au dispărut din parcare, că nu au venit niciodată, că nu a ținut-o puțin mai devreme pe Maia

în brațe, nu a sărutat-o pe Rebecka, că are doar o mașină goală printre alte sute într-o parcare, într-o țară arsă, ruinată.

Cum am putut să le las singure?

Se grăbește.

Casierița ia bancnotele.

Repede.

Își îndeasă cumpărăturile într-o plasă mare din plastic și se grăbește spre parcare.

Sunt acolo. Sigur că sunt acolo, Maia doarme, Rebecka e vigilentă. În parcare, unde soarele se reflectă în plafoanele mașinilor și distorsionează culorile, așa încât galbenul devine roșu, albastru, alb. Aruncă în portbagaj punga cu noile haine.

— Pari grăbit, remarcă Rebecka, după ce el se așază din nou în mașină și îi întinde sticla de Aquarius cumpărată pentru ea. Bea repede câteva guri.

— E de la căldură, spune el. Căldura mă stresează.

Ea golește sticla și el sună la hotel, întreabă dacă au camere. Au, dar numai pentru o mie două sute cincizeci de euro pe noapte, iar el face rezervare pe numele Rebeckăi. Vor fi în siguranță acolo. Sparge banii lui Gener ca un star rock, îi distruge de mizerabili ce sunt.

•

Marbella Club. Conduce cu grijă prin portalul The Golden Mile. Trei lei auriți în mijlocul arcului alb, palmieri aliniați la intrare, în grădina spre mare trandafirii au nuanțe de roșu, galben și alb, sunt mari și proaspăt udați, în fața ușilor deschise de la recepție se află un rând de mașini Maserati, Mercedes și BMW.

Un portar îmbrăcat în Costum negru îi deschide Rebeckăi portiera, Tim o lasă să intre singură, i-a spus să nu îi dea numele, dacă întreabă, să le spună că e doar cu copilul, bărbatul cu care se află e doar un prieten care nu se va caza acolo.

Portarul le dă jos bagajele, punga de la Carrefour. Le pune pe un cărucior cu mânere de alamă și după cinci minute Rebecka iese, zâmbește, iar portarul ascultă în căști, cu siguranță numărul camerei lor. Tim iese din mașină, o ridică pe Maia din scaunul auto, iar ea se trezește, dar nu este supărată. Privește în jur cu ochii mari, se apleacă, vrea să ajungă pe pământ, să se miște, să meargă și două perechi de pantofi cu haine albe o văd și zâmbesc, vin spre ei, în timp ce Tim o lasă jos pe Maia, ea îi zâmbește femeii de serviciu, care spune:

— Que guapa! Que bonita!

Iar Rebecka zâmbește, de parcă ar fi într-o vacanță de familie și probabil că își dă voie pentru câteva momente să se prefacă.

— E frumos aici, spune ea când femeile de serviciu dispar, apoi urmează alt portar spre bungalourile din grădina luxuriantă a hotelului.

Totul este vechi, dar imaculat și bine întreținut, cu aerul unei lumi apuse.

Maia merge înainte, o lasă, ea se oprește în fața unui cart de golf cu doi pensionari ce conduc spre mare. Îl urmează pe portar pe o scară mică, într-o

cameră de mărimea unei piscine. În cameră miroase a mandarin și caprifoi, pe o masă de lemn stă o sticlă de șampanie în frapieră, chiar în fața marilor uși de sticlă ce dau spre grădină și puțin mai departe, spre șezlonguri.

Când portarul pleacă, toți trei se întind în patul mare și moale, materialul roșu este ferm și totuși moale ca mătasea, brodat cu trandafiri aurii. Totul este scump, greu, Maia se cațără peste ei în timp ce ei se sărută, apoi Maia este deja pe covor, bate la ușile dinspre grădină, arată spre piscină, spune nim nim nim, iar Rebecka râde, cred că vrea să înoate, ce crezi? Vrei să înoți cu fiica ta?

Aș vrea, dar nu pot, trebuie să merg, să mă întâlnesc cu părinții Mariei. Baie? Nu pot să înot, Rebecka deschide valiza, o grămadă de jucării, piure, scoate costumul de baie, un albastru-deschis care i se va potrivi perfect, se întreabă cum face să se mențină în formă, mănâncă, nu face niciodată exerciții, nu mai joacă tenis, mereu a fost așa, nimic nu se prinde de ea. Costumul de baie al Maiei este galben cu buline, iar Rebecka l-a împachetat împreună cu pernuțele pentru brațe, am uitat să îmi iau slip din Carrefour, cum am putut? El se întreabă dacă au fost la Eriksdalsbadet, dacă Rebecka a înotat acolo, în aerul rece hibernal. Cum arătai atunci? Cum arătați voi?

— Ai timp să înoți, piscina arată fantastic, spune Rebecka și îi aruncă slipul cumpărat recent.

El o ajută pe Maia să își dea jos hainele, să își pună costumul de baie, ea se leagănă fericită pe genunchii lui, Rebecka este goală, stă la un metru de el și Maia și pentru o clipă este total expusă, îi privește, el ar vrea să o ia în pat, să-i simtă pielea, degetele ei pe spatele lui, să-i atingă cicatricea pe care o are într-o parte, să-și aducă aminte cum l-a salvat.

mam mam

tat tat

Rebecka rămâne uitându-se la el, își pune costumul de baie și se dă cu albastru la ochi, ochii ei sunt verzi, dar de la costumul de baie par albaștri.

Deschide ușa cu putere, Maia ezită, apoi se împiedică în grădină, pe mica terasă pavată, intră într-unul dintre scaunele din jurul mesei din fier vopsite în alb, este aproape să cadă, se clatină, dar rămâne dreaptă, nu se lovește, continuă să înainteze în grădină, stă față în față cu piscina, cu apa care o atrage.

— Mama, mama! strigă ea exaltată, iar Rebecka rămâne nemișcată, se întoarce spre el și spune: este prima dată, nu a mai spus înainte mama, mami, deci Emme este din nou aici, în apartamentul din Tegnerlunden, tata

tata tata, cuvântul răsună cu ecou prin apartament, primul cuvânt frumos, Rebecka aleargă după Maia, el se schimbă rapid, aruncă hainele murdare, punându-și slipul cu print camuflaj, le ajunge din urmă cu pași repezi, vrea să se grăbească, dar merge, își păstrează postura în fața celor bogați, oamenii bronzați și cu lanțuri de aur la gât care stau întinși ca morsele și antilopele pe șezlonguri. Câțiva îi zâmbesc fetiței exaltate care chiuie când mama ei o ia de subraț și apoi intră direct în apa albastră, de parcă nu există nicio limită între pământ și suprafață. Apa împroașcă, ea se scufundă, dar curând capul îi iese din nou la suprafață, clipește, nu îi este teamă, e doar fericită, fericire pură, ei sar imediat după ea, Rebecka nu are nicio ezitare, dar el e mai precaut, nu vrea să atragă atenția.

Fac baie împreună. El o ține pe Maia deasupra apei, o lasă singură, ea cade și împroașcă frunzele subțiri ale palmierilor, tufișurile cu trandafiri, gin tonic în pahare mari, milkshake-uri și salate.

Emme înoată alături de el în piscina din Koh Chang. Înoată tot mai departe, dar în continuare alături de el, se mișcă prin ape, curenți, un val vine spre el, dar îl fugărește, Rebecka vine spre el, îl îmbrățișează, îi șoptește în ureche:

— Este în regulă, Tim. Te poți bucura de moment.

Maia face baie până i se creponează pielea. Stau la piscină, o privesc, ea uită că ei sunt acolo, este deschisă față de toți străinii care vor să înoate cu fetița veselă care împinge o minge cu dungi roșii și albe. Beau bere, iar când Maia a obosit în piscină, deja s-a întunecat. E puțin abătută, mănâncă oul dintr-un sandviș Club înecat în maioneză și cartofi prăjiți, iar ei resturile, niciunul nu este înfometat, merg înapoi spre cameră, el o duce pe Maia în brațe și ea adoarme chiar înainte să apuce să parcurgă cei câțiva metri.

Închid ușile, trag draperiile. O așază ușor pe Maia în cărucior, iar ea sforăie, parcă expiră obosită, dar fericită, a profitat din plin de ziua asta.

Sunt singuri acum, el și Rebecka, treji în timp ce copilul adormit înoată în vis, poate și copilul dispărut face la fel. Dar ea nu trebuie să fie aici acum.

Doar noi putem fi aici, se gândește Rebecka și își dă slipul jos, îl lasă să cadă pe podea, vine spre mine, își pune brațele în jurul meu, sunt calde, tari, moi, se joacă cu baretele de la sutien, are degetele pe spatele ei, îi simte respirația pe gât, ea îl mușcă ușor de claviculă, e gol, pieptul lui peste sânii ei, vrea asta atât de mult, încât aproape explodează.

El se apleacă, ea îl ajută să își dea slipul jos, este tare, se ridică și îl privește, cade în genunchi, îl devorează, o, Doamne, o, Doamne, apoi se grăbește înapoi în pat, copiii dorm, sunt doar ei doi, ea stă în pat, își deschide picioarele ca un fluture, vino, vino, iar el este acolo, așa cum a fost mereu și cum ar fi trebuit să fie, Tim, la naiba, ce facem, ce am făcut, se mișcă unul către celălalt, cum doar ei o pot face. Singuri împreună, în unele clipe aproape că nu sunt singuri, corpurile lor devin toată apa care a fost vreodată pe pământ.

El încetinește, rămâne nemișcat.

Împinge mai adânc acum, de parcă îi străpunge tot corpul, lent, apoi mai agitat, mai repede, apoi din nou lent, de parcă se așteaptă pe sine și pe ea și toate amintirile lor, îi șoptește mi-a fost dor de tine, ea ar vrea să spună ceva, dar tace, la piscină se aude muzică acum, beat-uri și tonuri necunoscute, disonante, ritm, piele și sudoare, este cu totul înăuntru, Tim, ea fierbe acum ca spuma unui val pe un mal îndepărtat, unde o mare agitată ajunge pe uscat, iar oamenii se ascund prin toate cotloanele pământului.

Unde ești?

Număr până la zece.

Am ajuns,

am ajuns.

Sunt acolo, chiar acolo și acum poate să nu mai existe nimic pe lume.

O numeau pe Maia copilul Glock, copilul supraviețuitor, copilul de vis, copilul conceput într-o noapte care nu ar fi trebuit să existe niciodată, într-o ceață, o durere neagră.

S-a născut la spitalul Karolinska, târziu în noapte, la ora 4:41, țipa și a fost împinsă înainte, Tim a luat-o, era acolo atunci, pentru câteva secunde a existat doar Maia, copilul celor pierduți, se uita cu ochii mari în ai lui, primii ochi pe care i-a văzut. Ea a văzut cum i s-a schimbat privirea, se uita la ușa închisă a sălii de naștere, l-a văzut dispărând. Îi auzea gândurile, nu pot fi aici, nu pot, este greșit, am promis, trebuie să plec, ea a înțeles că a văzut-o pe Emme, singură undeva într-o cameră întunecată.

Trebuie să o găsim pe sora ta mai mare, Maia.

Nu suntem nimic fără ea.

Când Tim se trezește, este deja noapte. Se ridică, ia un halat alb al hotelului, materialul este în același timp moale și ferm. Ia mobilul, merge în grădină, aerul este mai tare decât materialul, umezeala stă pe frunzele de palmier și trunchiurile plopilor.

Restaurantul e pustiu, nu se deschide până la micul dejun și nu se vede niciun om. Picioarele îi sunt răcorite de iarba înrourată și se așază pe un scaun. Citește despre asasinarea soției politicianului din Vox.

Trebuie să fi fost o pură execuție. Făptașul a așteptat-o să iasă din vila în care locuia, a făcut un pas înainte și a împușcat-o de câteva ori în stomac, apoi în cap și a plecat cu o mașină galbenă. Nimeni nu notase marca sau numărul de înregistrare, doar culoarea. Galben, ca peisajul ars.

Sună telefonul. Clandestina.

Ce vrea? Are legătură cu bucata de frânghie pe care i-am dat-o?

Acceptă apelul. Aude respirația.

— Ești aproape.

— Știi unde sunt?

— Nu, dar ești aproape. Ești aproape de fata ta.

Bate un vând dinspre mare, mișcând coroanele palmierilor.

— Este în viață?

— Prietenul tău suferă.

— Cine?

— Cel care se întreabă cine este mama lui.

— De ce mă suni?

— O văd. O văd, îi văd.

Apoi închide și Tim rămâne cu telefonul în mână. Se holbează la ecran, poza lui Emme în spatele aplicațiilor, ochii ei strălucesc a curiozitate. Apoi ecranul se întunecă și sunt singuri, dar încă împreună, pare că se doresc unul pe altul, dar sunt abandonați. Toate merg împreună. Și nimic.

Salgados. Se referea la Salgados. De unde îl știe pe el și povestea lui?

Copii furați, fete dispărute, cerul înstelat deasupra lui, linii invizibile între diodele luminoase.

Cineva răpește fete acum.

Înainte copiii erau furați.

Dar nu atât de demult încât să se vindece rănile, încă sunt deschise.

Trecutul și prezentul se intersectează aici și acum?

•

O sună pe Simone. Probabil doarme, așa ar trebui.

Telefonul sună iar și iar. Ea răspunde, iar șirul gândurilor i se taie precum un cordon ombilical.

— Tim.

— Iartă-mă dacă te-am trezit.

— Nu crezi ce spui.

— Cu siguranță cred.

— Ce vrei?

Respiră adânc, simte cum freonii tuturor florilor din grădină îi umplu plămânii.

— Am nevoie de ajutorul tău. O ultimă oară. Sunt aproape.

— În regulă, cu ce?

— Știi cine sunt copiii furați în timpul lui Franco? Cine sunt cei care au fost furați de la părinții lor biologici și dați așa-zișilor oameni buni?

Ea mormăie.

— Aș vrea să iei o serie de nume, să le compari și să încerci să găsești o legătură cu copiii lui Franco.

— Dă-mi tot ce ai.

El turuie nume, orașe, locuri, oameni pe care i-a întâlnit. Spune totul, chiar și numele bărbaților bulgari. Poate sunt alte indicii la care se poate gândi.

— Încerc, spune ea și închide telefonul.

Îl sună pe Salgados, dar nu primește niciun răspuns.

După câteva minute, primește un mesaj.

Mâine plec la Madrid. *O vizitez pe mama*. *Trebuie să dorm*. *Noapte bună*.

Astfel, a obținut o adresă. Bine. Ce ar trebui să-i spună femeii bătrâne din azil care e mama lui? Poate că anii vor deveni un moment. Sperăm, și tu, și eu.

Tim se întoarce în cameră și își dă jos halatul de baie. Se strecoară lângă Rebecka, închide ochii și simte golul de aer dintre pielea lui și pielea ei.

Dorm pentru restul nopții. Rebecka se trezește la patru, Maia mormăie, iar curând apare întinsă între ei. Ei se țin de mâini în somn, nu visează, iar deasupra tavanului camerei, stelele așteaptă obosite să se retragă.

Tim se trezește când păsările încep să cânte în grădina hotelului. Se ridică, se îmbracă în noile haine, Rebecka se preface că doarme, îl aude cum se mișcă prin cameră, încearcă să facă liniște, dar nu este ușor cu un corp mare și greu ca al lui. Ar vrea ca el să rămână, dar știe că nu e posibil, un rămas-bun ar fi imposibil, inutil, îl aude cum pleacă, adoarme din nou; el bea o cafea în holul hotelului, în salonul de mic dejun pentru oaspeții nevoiți să plece devreme, așteptând portarul să-i aducă mașina.

Conduce aproape două ore până în El Ejido, pe îngustele șosele montane andaluziene, apoi direct pe câmpie, unde lămâi și portocali abundă în fructe gata să fie culese de echipe mari de bărbați și femei cu tenul bronzat, care se chinuie în soare.

Cerul este atât de albastru, atât de clar, încât pare irisul unui copil, un ochi care se uită la el. Copiii lui Franco, corupția, Vox. Când totul este o culoare, nu e vizibilă nicio legătură, ochiul se închide și te-ai dus.

Suntem dispăruți, prinși în timp precum imigranții care culeg fructe, șomerii din casele de oaspeți, femeile din cluburi, dar și Salgados și toți cei ca el.

Se îndreaptă spre Berja, pe lângă sere uriașe. Satul este situat la câțiva kilometri mai sus pe El Ejido, are o gară și câteva centre de ambalare pentru toate produsele agricole cultivate pe dealurile din jur, la ferme uriașe deținute de urmașii conchistadorilor și ai toreadorilor din familiile sărace care vor să dea bine.

Clădirea de apartamente se află într-o piață părăsită, o biserică ce are două turle, o primărie din cărămidă colorată, cu steagul Spaniei lângă steagul Uniunii Europene. Pare că două din cele trei cafenele s-au închis, iar magazinele locale au semne *cu Se vende* și Se *alquila* în vitrine. Această parte a Andaluziei este cea mai lovită de criză, zona unde partidul Vox a devenit cel mai popular.

Miguel Albern.

Gavril Ivanović. Ucis cu același tip de armă. Glock, cea mai comună, copilul Glock și vorbele lui Gorka Aguirre: *ar putea fi aceeași armă*.

Tim parchează în piață. Știe că ar trebui să cerceteze cazul politicianului cu mai multă atenție. Ar fi putut avea legături cu bulgarii? Să ia mită de la ei?

Îi scrie lui Gorka, el răspunde rapid.

Nu am găsit astfel de conexiuni. Am luat în considerare, dar nu există dovezi.

Tim citește răspunsul. Întreabă:

Cum rămâne cu femeia asasinată ieri? *E vorba de aceeași armă care l-a ucis pe Albern*?

Se poate. Ne grăbim acum. Cazul lui Ivanović nu este clar încă.

El rămâne în mașină. Stă în spatele unui taxi, al cărui șofer, un bărbos bucălat, se uită la Tim în oglinda retrovizoare înainte de a ieși în piață. Un grup de zece africani în haine largi apare de după un colț, se așază la umbră sub umbrelele singurei cafenele deschise. Un ospătar iese, ia comanda, dar se vede din gesturile lui că nu i-ar vrea acolo.

O femeie singură pe o bancă se ridică atunci când se așază africanii, dă din cap și se uită în mașină la Tim, de parcă se întreabă ce face acolo.

El întârzie să iasă. Nu poate. Cu ce drept se agață de părinții Mariei de Dolores, să le amintească de acel sentiment fără nume pe care îl cunoaște la fel de bine?

Casa în care locuiește familia de Dolores se află pe o stradă îngustă, unde câțiva câței de pripas au reușit să răstoarne un coș de gunoi cu boturile lor murdare și să scormonească în resturile de mâncare urât mirositoare. Clădirea de apartamente pare că aproape se leagănă în căldură, de parcă grinzile din oțel care mențin structura încep să se slăbească.

Niciun interfon. Ușa este întredeschisă. Tim intră pe casa scării. Pereții albi sunt zgâriați. Cămașa i se pătează de transpirație. Cele patru etaje îl lasă fără suflu, gâfâie în timp ce sună. Nu se aude nicio sonerie în casă, așa că ciocăne. Câteva zgomote dincolo de ușă, deschide o femeie de vârsta lui. Îl privește cu ochi mici, dinăuntru se aude o voce de bărbat care țipă:

— Cine este?

Femeia nu răspunde.

Din apartament se simte miros de tabac, de parcă Tim simte respirația bărbatului în fața lui, aer cald în aer cald, o briză încrucișată, probabil de la vreun balcon din spate.

— Ce vinzi?

— Nu vând nimic.

— Nu face toată lumea asta?

Femeia îi zâmbește strâmb. Apoi deschide complet ușa, îl invită înăuntru, se prezintă drept Pilar, spune că îl recunoaște, că Rafael Sanchez i-a sunat și

i-a anunțat că ar putea veni. S-au întâlnit într-un grup de sprijin din Málaga pentru părinții ai căror copii au dispărut.

— La fel cum s-a întâmplat cu fiica ta.

Bărbatul stă de parcă a fost vărsat pe canapeaua înflorată, grea și bombată, pare că elasticul va pocni sub el. O machetă din chibrituri a arenei Ronda, unde au loc luptele cu tauri, atârnă pe un perete gri în spatele lor.

El întinde o mână groasă:

— Paco.

Aude cum femeia caută ceva, trage sertare. Nu poate vedea dacă e în bucătărie sau dormitor, nu are idee dacă e în pericol, pentru că nu știe nimic despre acești oameni. Poate că au și ei de-a face cu dispariția fetei lui?

El se așază pe un scaun, Pilar se întoarce și se așază lângă soțul ei. Prin ușa balconului se aud câinii maidanezi lătrând, mârâind, o pisică miaună și apoi urlă.

Pilar a adus un album foto, îi face semn lui Tim să se așeze mai aproape, într-un fotoliu. Deschide albumul, îl pune pe măsuța din fața lui, îi arată în tăcere poze, iar Tim își ține respirația, pentru că aproape că o vede pe Emme. Aproape. Fata are șaisprezece ani, este incredibil de drăguță, cu părul blond și nasul vag ridicat. Are o privire ageră, inteligentă, a unei persoane care vrea să cucerească lumea întreagă, să o facă a ei. Arată diferit față de pozele din dosar. Nu are deloc privirea îngrijorată.

El răsfoiește albumul. Poze de la școală, făcute de prieteni. Un bar, o terasă, o lumină rece de toamnă cu un măr încărcat de fructe în spate. Jacheta pe care o poartă. Roz, ca a lui Emme. Exact la fel. Are un gol în stomac. Țesătură, satin, un cer roz peste un cer albastru spre gri.

— Când a fost făcută poza?

— Purta și fiica ta o astfel de jachetă când a dispărut? întreabă Pilar.

Paco spune:

— În noiembrie 2018.

Tim își amintește ce a citit în dosarul lui Gorka. Că Maria fusese la o petrecere pe plaja de la Melià don Pepe, după care a dispărut. Probabil s-a înecat. Nicio problemă de familie, dar Tim poate să înțeleagă că voia să scape de acolo și că profita de orice ocazie să meargă mai departe. O fată ca ea, o fată ca Emme, întotdeauna își dorește mai mult.

— Nu s-ar îneca niciodată, cu siguranță cineva a dus-o pe plajă sau în apropiere, spune Pilar.

— Poliția nu a mers nicăieri, spune Paco, vocea i se subțiază.

— Nu au făcut nimic, adaugă Pilar.

— Nici măcar ei nu cred că s-a înecat. Apa nu este adâncă acolo.

— Atunci ce credeți?

— Cum am zis: sigur cineva a luat-o.

— Vă certați mult?

Părinții Mariei de Dolores se privesc unul pe altul, bărbatul dă din cap.

— Ne certam. Lua droguri, nimerise în anturajul greșit, ieșea cu nenorociții de africani. Vin aici, ne iau locurile de muncă și își bat joc de fetele noastre.

— Poate că ei au luat-o, spune Pilar. Africanii.

— Erau cu ea în noaptea aceea?

— Nu, dar probabil că au urmărit-o pe ea și pe prietenii ei.

— A găsit poliția vreo dovadă în privința asta?

— Poliția nu a făcut nimic.

Tatăl Mariei se ține de burta lui uriașă, se lasă pe spate, își aprinde o țigară și suflă fumul.

— Ar trebui să îi trimită pe africani înapoi în deșert. Mai bine i-am aduce aici pe vietnamezi și cambodgieni ca să ne culeagă fructele. Asiaticii își văd de treabă. Africanii sunt hoți.

Dacă aș vorbi la fel ca el, ai țipa la mine, Emme, mi-ai spune să tac.

— Aveți numele africanilor despre care credeți că au legătură cu dispariția ei? Ale celor cu care s-ar fi putut întâlni?

Paco întârzie cu răspunsul. Dă din cap vag, uitându-se la nevasta lui.

— Sunt doi, dar s-au dus înapoi acasă după ce ne-au secătuit pe noi. Și aveau un alibi.

Paco se uită la el, își stinge țigara într-o scrumieră care dă pe afară.

— Trebuie să înțelegi un lucru. Când a venit criza, trei dintre făbricuțele din jur au dat faliment. Sute de oameni și-au pierdut locurile de muncă. Iar eu am rămas fără postul de maistru la finca Navarro, de lângă Marbella. Au angajat un nenorocit de african, pregătit la vreo universitate din Nigeria. Ce spui despre asta? Au justificat că știa limba și voia doar jumătate din salariu. Și acum nesimțiții de la *El Mundo* scriu că africanii sunt buni pentru economie. La dracu, a cui economie? Poți să îmi spui? Dacă mergi în bucătărie și deschizi ușa frigiderului, vei găsi mâncarea pe care ne-a dat-o biserica, plătită de cei care au contribuit. Nu sunt locuri de muncă pentru oamenii ca noi. Și acum ne-au furat și fata.

— Ce s-a întâmplat cu casa voastră din Marbella?

Cei doi nu mai spun nimic, se uită la el.

— Nu am putut să plătim rata la credit, spune Pilar. Nimic altceva.

•

La ieșire, Tim privește într-un mic dormitor cu postere cu trupe de hard rock pe pereți.

Slayer.

Megadeth.

Trebuie să fie camera Mariei.

Dintr-un dulap deschis ies două puști, cu siguranță de vânătoare.

El părăsește apartamentul. Câinii și pisica nu se mai aud, se întoarce în piață. Imediat ce apare de după colț, toți africanii se ridică, strigă, arată în direcția lui, se uită de parcă au nevoie de protecție, iar Tim se aruncă din instinct într-o parte, aude împușcăturile, simte cum îi trece un glonț pe lângă ureche, oglinda retrovizoare a mașinii este zdrobită, cioburile îi trec peste obraz, iar unul îi face o mică tăietură pe piele.

O împușcătură, apoi încă una.

Unde să fug?

Partea a IV-a

Maia se joacă în grădină, se ține de un scaun și încearcă să ajungă la o minge de plajă, se apleacă înainte, dar nu este suficient și nu îndrăznește să dea drumul scaunului, înțelege că ar putea să cadă. Rebecka vrea să se ridice de pe șezlong și să o ajute, dar rămâne așezată, simte cum o ajunge în spate curentul rece de la aerul condiționat, se preface că îi este cald, că este respirația de azi-noapte a lui Tim.

Grădina din fata ei este frumoasă, trandafiri roșii și roz atârnă din pergola de deasupra terasei în niște aranjamente de neînțeles, iar stropitorile mențin luciul viguros al ierbii. Pe marginea piscinei sunt o mulțime de șezlonguri, dar e încă liniște, Maia este singurul copil de aici. A întrebat la recepție dacă au bonă la hotel, astfel încât ea și Tim să poată cina singuri la hotelul restaurantului. Cafeneaua de afară unde ea și Maia au luat micul dejun e magică, cu candelabre a câte cincizeci de lumânări, ale căror brațe sunt acoperite cu ceară topită, formând aisberguri urâte și albe. Ospătarii sunt prietenoși:

— Domnițele vor veni și la cină, așa-i?

E o nebunie că sunt aici, știe asta. Totuși, aici trebuie să fie. Noi, oamenii, nu controlăm tot timpul unde ajungem, nu atât cât credem, în orice caz. În seif sunt bani, o mulțime de bancnote, nu știe de unde vin, se întreabă dacă bărbații care l-au urmărit pe Tim, care probabil au legătură cu bulgarii din Stockholm, îi pot găsi aici. Dar cum ar putea? S-au cazat sub cel de-al doilea nume al ei, Persson, au plătit numerar, despre Tim nici nu se știe că este cazat acolo. Aici coconul este călduț și sigur, nu se poate întâmpla nimic rău.

Chiar și-ar dori să fie în locul lui Tim. Să fie ea cea care pleacă prima, care se expune celor mai mari pericole, dar el se pricepe mai bine, e fost polițist. Maia dă drumul scaunului. Își pune mâinile pe mingea de plajă, care se îndepărtează și ea cade.

De unde vin? Cine sunt ei?

Tim privește în sus din spatele mașinii, trebuie să riște, un glonț zdrobește rămășițele oglinzii dintr-o parte, sticla spartă cade peste el. Printre cioburi îl vede pe unul dintre bulgarii din casa lui Burov din Fuengirola, ascuns pe jumătate după un stâlp, dar împușcăturile vin din altă direcție, deci trebuie să fie cel puțin doi. Sunt cam douăzeci de metri până la o alee din spatele lui care l-ar scoate din piață, ar putea să alerge într-acolo sau să încerce să intre în mașină, ori ar putea să se târască pe trotuarul murdar și poate ar scăpa astfel.

La distanță se aud sirenele poliției, din ce în ce mai aproape, se lasă în jos, privește sub mașină. Două perechi de picioare, el trage un foc în aer, ei se opresc, se retrag, acum sirenele trebuie să fie doar la câteva sute de metri distanță. Țipete în bulgară, voci revoltate în vreo limbă africană, apoi vocile bulgare dispar, înecate de sunetele sirenelor, zgomote de portiere trântite și motor care pornește, trebuie să plec departe, știe asta, nu poate fi luat de poliție, se ridică, fuge, speră că bulgarii au dispărut, așteaptă să îl ajungă glonțul din spate și să îl doboare, dar nu vine niciun glonț.

Doar sirene, dar din nou, de departe, iar el aleargă prin sat, spre câmpurile din jurul acestuia. Casele devin repede mai mici, apoi nu se mai vede niciuna, curând ajunge pe o stradă noroioasă care coboară la vale, mărginită de corturi prăbușite, focuri de tabără și bucătării de camping. Aici stau ei, toți cei care muncesc în sere, iar inima îi bate în piept. Privește în jur. Nimeni nu vine după el.

Încetinește.

Pleacă.

Își recapătă respirația.

Încearcă să înțeleagă unde se află și la distanță observă o stradă mai mare, care ar trebui să fie cea pe care a condus până aici. Vede conturul unei benzinării și traversează câmpul spre ea, încercând să se ascundă după tufișurile aplecate, dar dacă cineva ar vrea să-l vadă, ar putea.

Semnul Repsol.

Stă pe vine, ia telefonul din buzunarul de la spate și formează numărul Rebeckăi. Sună de două, trei, patru ori. Cinci, ea răspunde, Maia râde în fundal, sunt oare la piscină?

— Sunt în Berja. Trebuie să vii să mă iei.

— S-a întâmplat ceva?

— A trebuit să las mașina.

— Ce s-a întâmplat?
— Bulgarii.
Se mulțumește cu explicația, nu vrea să știe mai multe, un mic scorpion îi ajunge printre picioare, căutând cu cleștii desfăcuți, iar el își mișcă piciorul.
— Nu o pot lăsa pe Maia.
Nu s-a gândit la asta. Nici măcar nu i-a trecut prin cap. Nu o poate aduce pe Maia, dar trebuie.
— Trebuie să mă iei.
— Dar cum, Tim? Nu poți lua un taxi de unde ești? Taxiul din piață. Șoferul care se uita la el.
— Nu există taxiuri în peștera asta, minte el. Și dacă ar fi vreunul, de unde aș ști că e sigur?
Paranoic, se gândește Tim. Sunt paranoic.
— În regulă, atunci ce ar trebui să fac? Să o iau cu mine?
El își dă seama din vocea ei că ar vrea să vină, îi recunoaște hotărârea. Aceeași care a adus-o până aici.
— Ești deșteaptă, poți rezolva asta. Când te apropii de Berja, condu spre semnul Repsol și sună-mă. Mă poți lua de aici.
— Vin cu Maia, spune ea, iar el ce poate să răspundă?
Nu. Da.
E decizia ei.
— Ne vedem curând, spune el. Te sărut.
— Te sărut? De parcă mă duc la spital într-o zi de marți obișnuită.
— Iartă-mă.
— E în regulă, Tim.
Pentru câteva secunde, părea că totul e normal.

•

Bona ajunge în cameră la trei sferturi de oră după ce Rebecka sunase la recepție să întrebe dacă au acest serviciu.
O sută de euro pe oră.
Poate sta până la zece în seara asta, nicio problemă. Este o femeie de încredere.
Femeia are părul închis la culoare, în jur de patruzeci și cinci de ani. Poartă pantalonii scurți albi ai hotelului și o cămașă albastru-deschis. Își preia imediat îndatoririle, după ce salută se așază pe podea și se joacă cu Maia. Ușile terasei sunt închise. La fel și perdelele, simulând un amurg timpuriu.

Maia e veselă, pare să o placă pe Caterina, așa s-a prezentat. Aici totul va fi bine, trebuie să plec. Nu pot să plec, nu pot să o las și în Rebecka se cască acum o gaură neagră, ceva ce arde încet, ceva ce piere sub toate alegerile imposibile și ceea ce trebuie făcut. Nimeni nu trebuie să știe că suntem aici.

O vede înăuntru pe Ivana, bărbații care erau cu ea. Oare încă ne mai pot găsi bulgarii? L-au găsit pe Tim în Berja.

Nu.

Nu.

— Poți să comanzi spaghetti de la room-service. Cu unt. Îi plac. Și înghețată de vanilie. La unu jumătate, apoi ar trebui să adoarmă. În rest, rămâneți în cameră. Nu deschideți dacă sună cineva și nu știți cine este. În caz că se întâmplă, sunați paznicii.

Caterina se uită la ea, îi întâlnește privirea. Dă din cap, dar nu spune nimic, doar își menține privirea, iar ochii ei sunt întunecați și liniștitori, simte cât de mult se grăbește Rebecka, în spatele aparenței calme.

— Ești doctor, nu e așa? spune Caterina.

De unde ar putea să știe asta?

— Îmi dau seama după mâinile tale. Îți miști degetele ca un chirurg. De obicei sunt asistentă de chirurgie. Acesta este al doilea job al meu.

Minte? E o idee prostească? Dar această Caterina pare bunătatea întruchipată, pare de încredere.

— Ai copii? întreabă Rebecka.

— Nu. Am avut un prieten. Suedez, ca tine. S-a terminat între noi. Apoi nu am mai găsit pe nimeni.

— Suedez?

— Din Stockholm. Îl chema Carl.

— Ce s-a întâmplat?

— Multe prostii. Dar a fost demult.

Rebecka dă din cap.

Ce s-o fi întâmplat în Berja?

Bulgarii.

Tim e bine?

Nu îndrăznește să îl sune degeaba, dacă se ascunde și soneria telefonului îl dă de gol?

— Când te întorci? întreabă Caterina.

— Nu prea târziu, iar Rebecka se întreabă dacă ar trebui să se furișeze sau să o îmbrățișeze pe Maia de rămas-bun. Merge spre Maia, se așază, o

îmbrățișează, spune mama trebuie să plece pentru o vreme, dar mă voi întoarce repede.

Caterina zâmbește.

— O să fie bine. Deja suntem cele mai bune prietene.

Rebecka ar vrea să îi spună că ar trebui să fie vigilentă, că ar putea veni cineva, dar cine? Nu este niciun pericol, aici totul e sigur, nimeni nu ar îndrăzni să dea buzna în hotel și să rănească un copil.

— Merg doar să îl iau pe tata, spune ea îmbrățișând-o pe Maia din nou, iar ea este mică și moale și miroase ca Emme.

Rebecka îi inspiră miros. O respirație lungă și profundă.

Apoi pleacă.

Tim a găsit un loc umbrit în spatele unui tufiș spinos. Intră pe *Diario de Mallorca*.

Jos de tot pe site găsește ceea ce nu spera să vadă, dar se aștepta. O știre despre moartea Brankăi. Poliția caută un bărbat de origine scandinavă care are legătură cu crima, un bărbat neidentificat despre care se spune că ar fi ucis-o pe femeie pe Melià Palma Bay.

Încearcă Salgados, Gener și ceilalți să pună presiune pe mine? Dar de ce?

Îl sună pe Axel Bioma.

— Tim! Cum reziști la căldură?

Nu are chef de discuții mărunte.

— Știrea aceea referitoare la prostituata ucisă în Krekovic Park. Ce știi despre asta?

— Nimic. Nu am scris-o eu. Doar îl cunoști pe Salgados, întreabă-l pe el.

— Nu fi mai prost decât ești deja, Axel.

Tăcere.

— Pe tine te caută?

— Știu că sunt eu, așa că mă întreb de ce am scăpat. Oare ei cred că am ucis-o eu?

— De ce nu au îndrăznit să îți publice numele, atunci? Probabil vor mai degrabă să te aibă la mână.

— De ce nu spun direct?

— Pentru că nu e necesar.

Tim închide ochii, ascultă mașinile de pe șosea. Au trecut două ore, Rebecka trebuie să vină curând, dar nu încă.

— Nu ai ucis pe nimeni, știu asta, Tim. Nu e stilul tău.

Îi apare din nou în fața ochilor scena sângeroasă cu Horrach.

Va trebui să ucid din nou.

— Nu am fost eu.

— Aș putea să mă interesez despre ce știe poliția și ce nu. Dar va costa foarte mult.

— Voi plăti data viitoare când ne vedem. Mulțumesc.

— De o mie de ori mai mult.

— În regulă.

Închide. Sudoarea i se scurge pe gât, cerul este alb-albăstriu din cauza căldurii.

Trece o jumătate de oră.

Sună telefonul. Este Axel din nou.

— Aparent, nu știu cine era bărbatul care se afla cu ea în hotel. Nu i se vede fața în poză, poate ai noroc?

— Norocul este cel mai mare premiu la loteria Crăciunului.

— Ai grijă, spune Axel și închide din nou.

Tim se ghemuiește în umbră. Simte cum trece timpul, se întreabă ce a făcut Rebecka cu Maia, poate nu vine, nici nu o va lăsa pe Maia, nici nu o va lua, sigur a lăsat-o, e mai bine la hotel decât aici, sună din nou telefonul.

Rebecka.

— Sunt la benzinărie. Vino aici, acum.

Se ridică, merge pe câmpul ars spre orizont, unde o linie de culoare ocru formează o graniță cu norii de un albastru coroziv.

Apoi tresare.

Dacă așteaptă la benzinărie? Dar de ce ar crede că va merge acolo? Monștrii sunt peste tot. Știe asta. Ei știu asta.

Un BMW alb. A închiriat un BMW, parcat lângă o pompă Diesel. O ușă deschisă, Rebecka pe locul șoferului, iar el sare înăuntru, închide ușa în urma lui, se întinde spre ea, o sărută, îi simte vârful limbii în timp ce ea se retrage.

Ea îl privește în timp ce pornește mașina, îl privește ca pe un străin, un om pe care nu îl înțelege, care are experiențe complet diferite de ale ei.

— Maia este cu bona, spune ea și iese cu mașina pe șosea. Trebuie să ne întoarcem.

Sunt mică. Stau la o masă, iar mâinile mele sunt luminoase, pe o masă chiar mai luminoasă. Trebuie să fie o cameră de zi, poate o cameră de hotel, una dintre excursiile despre care mi-ați spus, dar pe care nu mi le amintesc, doar acum.

Dar ce înseamnă acum?

Timpul este aerul din jurul meu, norii și ploaia, noaptea neagră și stelele strălucitoare, dincolo de sticlă.

Ceilalți, nu sunteți voi. Avem impresia că sunt undeva afară. Să fie unu sau mai mulți? Nu știu, tată.

Timpul este aerul pe care îl respir, dar ce fel de aer? Câți ani am? Când închid ochii, văd o grădină și o femeie în alb, oare este femeie de serviciu, cineva care face curat în casă, oare îi văd pe mama și tata, sunt ei contururile din depărtare?

Încerc să îmi imaginez că timpul nu există. Că este lumina colorată reflectată în bălțile care acoperă ca o peliculă asfaltul. Dar timpul există, iar eu sunt diferită.

Fata care eram s-a dus.

Pentru totdeauna.

Îmi imaginez că sunt copil. Că a venit cineva înaintea mea, cineva după mine, că mă așteaptă cineva acolo, de cealaltă parte a sticlei, unde știu că se află lumea.

Trăiesc.

Sunt în viață, tată, mamă.

Mâinile mele.

O farfurie din sticlă acum, o aud pe una dintre celelalte, cântă, bat ritmul în farfurie, deschid ochii, dar paradisul nu e acolo.

Poate chiar sunt o fetiță. Cea care stă la masă cu o farfurie din sticlă, se ține de ea cu vârfurile degetelor și apasă pe suprafața albă și călduță.

Poate limba mea e cea care se mișcă.

mam mam

ta ta

Aș vrea să spun că nu e rău. Dar trebuie să veniți.

Trebuie.

Veniți prin grădină spre mine?

Sau e altcineva?

Rebecka apasă tot mai mult pedala. Nu mai există altceva decât șoseaua, nici casele de-a lungul Golden Mile, nici mașinile roșii Porsche, galbenele Lamborghini, britanicii derutați și arși de soare care mergeau pe trotuar.

Merg în liniște. L-a așteptat, n-a vrut să întrebe ce s-a întâmplat.

— Mă urmăresc. Nu știu de ce, dar mă urmăresc, cred că vor să fac ceva pentru ei, spune Tim.

Ea nu înțelege la ce se referă, ce ar trebui el să facă? Desigur, vrea să spună că bulgarii îl urmăresc.

— Încearcă să îmi înscenze crima. Vor ca eu să fac ceva, dar nu înțeleg ce.

Nu bulgarii.

Șoseaua. Portalul prin hotel, spre Maia, care acum doarme sau se joacă în camera de hotel, stă în picioare sprijinită de hiatului mesei, privește spre tavan și vede o lampă ce semăna cu soarele.

— Cine?

— Cine ce?

— Cine încearcă să îți înscenze?

Încetinește. Așteaptă să se elibereze cealaltă bandă.

— Chiar vrei să știi? Nici eu nu știu. Nu sunt sigur. Dar sigur are legătură cu brigada veche, Salgados și ceilalți.

Un șir de mașini. Nicio șansă să traverseze șoseaua.

— Bineînțeles că vreau să știu.

Simte cum furia se instalează înăuntrul ei.

— Vreau să știu totul.

Mai multe mașini. Ea bate cu degetele în volan. El îi spune despre legăturile dintre Salgados și Gener și crima Brankăi. Că trebuie să fi fost bulgarii sau Gener, care i-au înscenat asasinatul ca să pună presiune pe el.

În sfârșit, o discrepanță.

Virează spre hotel, intră în parcarea hotelului și vede un loc liber la umbra unui palmier.

— Au profitat de mine, spune el.

— Dacă profită de tine, profită de noi toți.

Furia a dispărut. Uneori, cel mai sigur e să nu știi, dar acum e prea târziu pentru asta.

Maia.

Motorul se oprește, vânzoleala mașinilor de pe Golden Mile se intensifică, palmierul de deasupra lor tremură în adierea vântului și

foșnește.
Deschide portiera. Mânerul este călduț.
Ar trebui să întrebe mai mult, ar trebui să știe tot.
Știu destul.
Trebuie să iasă din mașină acum, nu poate să aștepte cuvinte, întrebări care trebuie formulate, motive și intenții care nu pot fi înțelese. Aleargă. Este cald, un cuplu îmbrăcat în alb se dă la o parte, trebuie să ajungă în grădină, nu îl poate aștepta pe Tim, trebuie să fii acolo, Maia. Nu trebuie să își facă griji, abia sunase când erau pe autostradă, Maia era acolo, dormea, după spusele bonei Caterina, care părea calmă. Nu se întâmplase nimic, Maia se jucase, mâncase spaghetti, apoi adormise și încă mai dormea, spusese în șoaptă bona.
O fetiță doarme.
Este aici.
Orice faci, nu trebuie să te îngrijorezi.
Mai mulți palmieri, iarbă sub picioare, corpuri grase și bronzate în jurul piscinei cu margini din beton vopsite în alb.
Piscina strălucește.
Ușile din sticlă sunt închise, perdelele trase, Tim strigă în urma ei:
— Liniștește-te, Rebecka, e aici, e aici.
Tu ești aici, Emme?
Simte în vocea lui dorința și pierderea, iar ea știe că singura posibilitate e ca ei să o găsească pe Emme, în viață sau nu, altfel nu va funcționa niciodată, câinele de vânătoare se va agita până se va prăbuși, extenuat și gâfâind, golit de toate forțele vieții, inima va înceta să-i mai bată, iar creierul se va stinge, ca o stea.
Ea deschide ușa cu atenție, strigă în cameră. Este întuneric.
— Maia, Maia, ești aici?
Dar este liniște peste tot.
Cu siguranță doarme.
Maia.
Unde ești?
Tim e aproape acum, are mâinile lui pe umeri, moi dar stabile, spunându-i este aici, acum zece minute dormea, doarme și acum.
Dacă nu vezi pe cineva, nu există. Nu îi trezești pe copiii care dorm, dacă dispar din cameră, sunt duși pentru totdeauna.
Ești o respirație trecătoare.

Caută agitată un întrerupător. Nu găsește.

— MAIA.

— Ia-o ușor.

— Nu-mi spune să o iau ușor, Tim, nu-mi spune, iar el amuțește, doar o ține de umeri, se aprinde lampa din dreptul patului și mai întâi se vede fața Caterinei, ridul dintre sprâncene, apoi a Maiei, obosită și trează în brațele unei străine, clipește, încercând să înțeleagă unde se află, iar în spatele ei strălucește masa din camera de zi cu blatul galben de sticlă, în lumina lămpilor de pe noptiere.

Maia.

Iat-o.

— Nu am vrut să o trezesc, spune Caterina.

Rebecka o ia pe Maia din brațele bonei. O trage de parcă ea este singura din lume care o mai poate ține în brațe.

•

Caterina primește un bacșiș de o sută de euro, este prea mult, pare puțin speriată și Tim vrea să îi dea alt motiv de care să își amintească, nu un incident care să-i dea de înțeles că ei nu sunt precum ceilalți oaspeți ai hotelului.

Maia este complet trează acum. Stă în picioare și se leagănă de cealaltă parte a măsuței de cafea, aproape că zgârie suprafața lucioasă, cântă, sună puțin ca un cățel, gângurește bucuria de a fi în viață.

Rebecka stă lângă el pe canapea. Respirația îi este încă scurtă, superficială, de parcă ar dispărea din ea pentru totdeauna.

El o ia de mână, dar ea și-o trage deoparte. Dând din cap, înghițind aer, încercând să găsească o cale de întoarcere la o respirație calmă, dar imposibilă. Parcă e în panică, de parcă stă la marginea pământului și trebuie să se hotărască. Sari sau dă-te înapoi. Știe că ea, ca și el, vrea să le facă pe amândouă. Se poticnește, apoi cade, cade spre tot ce s-a pierdut.

— Trebuie să se termine totul, spune ea și ar fi spus mai multe, dar este întreruptă de bipul de la telefonul lui.

Un sms de la Gorka Aguirre.

Este aceeași armă. Atât crimele Vox, cât și asasinarea lui Ivanović.

Tim nu îi răspunde lui Gorka, o calmează pe Rebecka. O ia în brațe.
— Sunt bine, spune ea.
El iese la piscină, unde ultimii oaspeți își strâng lucrurile.
Telefonul este greu în mâna lui în timp ce respinge apelul care pe timpul zilei l-a scurs de energie.
— Simone.
Îi spune numele puțin prea tare și doi oaspeți mai în vârstă, deja pregătiți pentru cină pe una dintre terasele vecine, ridică privirile și îi dau de înțeles să coboare tonul.
El dă din cap în direcția lor, se așază pe unul dintre șezlonguri, pielea se simte moale ca un nor pe spatele lui.
Cerul este roz acum.
Roz, cum era și jacheta.
— Totul bine? se interesează Simone.
— Totul bine.
— Ai aflat ceva de la poliție? Bănuiesc că omul pe care îl caută și care are legătură cu bulgarii ești tu.
— Eu sunt.
— Și?
— Nu știu ce să cred.
— Ai vorbit cu Salgados?
— Da.
— Și ce a spus?
— Nimic clar.
Un porumbel alb se ridică de pe un acoperiș, se transformă în fluture în timp ce se mișcă în aer, trece peste frunzele verzi ale palmierilor și ale chiparoșilor.
— Am ceva pentru tine, spune ea ezitant.
Face o pauză, de parcă nu știe nimic sigur, de parcă ce urmează să spună nu are semnificație.
— Există un bărbat în El Ejido, în Berja, mai precis, de unde vine Albern, cel care a fost ucis. El a fost furat când era copil.
— De unde știi?
— Nu-mi cere să îți explic. A fost în *El Pais*. Un articol despre reunirea cu mama lui.
— Cum îl cheamă?
— Lucas Pancha.

Copii furați, fete dispărute.
Coincidență geografică.
Politicienii din Vox. Maria de Dolores. Ivanović.
Arma. Calibrul.
Și trebuie să existe și alte conexiuni, explicații, pur și simplu nu le poate vedea încă.
Își ține mâna liberă în fața lui, în amurg aproape că dispare spre apa strălucitoare a bazinului, de parcă toată ființa lui ar fi o venă subțire, aproape să se spargă.
În spatele lui, Maia se aude vag. Încearcă să formeze cuvinte, renunță, în schimb emite sunete fericite nedefinite.
— O aud cumva pe Maia?
— Nu.
— Ai grijă, Tim.
— Sunt atâtea lucruri pe care nu ar trebui să le facem, dar le facem oricum.
— Știu.
Îi dă o adresă din Berja, pe Calle Ugíjar. Îi trimite un link către articolul din *El Pais*.
După ce încheie conversația, citește articolul despre cum acest Lucas Pancha a fost furat de la mama lui în anii șaizeci, imediat după naștere, din spitalul din Almeria. Cum a ajuns la un căpitan sadic din Guardia Civil care l-a bătut toată copilăria, cum a plecat de la noii părinți, căutând-o disperat pe mama lui și în final, după aproape patruzeci de ani, a găsit-o, bătrână și obosită, iar Lucas Pancha spune: „E prea târziu oricum, în ciuda fericirii de astăzi. Nu trebuie să se mai întâmple vreodată”. În fotografie pare puternic pentru vârsta lui, solid, fără păr cărunt. Lucrează ca inspector pentru protecția animalelor.
Tim se întoarce în cameră. Rebecka stă pe marginea patului cu fetița în brațe, se uită în sus la el, o ține pe Maia întoarsă, părul i se zbârlește când ajunge cu fața în părul Rebeckăi.
El le privește.
— Așteptăm aici, du-te. Mi-ar plăcea să vin cu tine, dar nu o voi mai lăsa pe Maia din nou, spune Rebecka.
El dă din cap.
— Nu vreau.
— Trebuie.

Aude cuvintele Clandestinei:
Ești aproape, ești aproape.
Fete răpite, copii furați.
Chinul îndurat de Salgados.
Pot eu să-l înțeleg?
Își pune jacheta și pistolul la brâu.
— Întotdeauna am așteptat, spune ea. Mereu am făcut-o. La fel și tu.

Pare că munții se topesc în lumina apusului, de parcă soarbe oxigenul din lume, înlătură toate spațiile și încet totul devine praf.

Pune o mână pe volanul BMW-ului, își îndreaptă privirea spre autostrada către Málaga. Scoate telefonul din buzunarul pantalonilor, notează numărul lui Salgados. Ezită, oare asta trebuie să facă, să îl confrunte? Știe că ei știu ceva, vor ceva, dar ce și de ce?

Nu își poate aduna gândurile, așa că începe conversația. Tonul de apel îi răsună în ureche, iese prin plafonul mașinii spre atmosferă, tot mai departe, apoi se întrerupe și aude vocea lui Salgados, aceeași ca atunci când au stat în Bosch și el a insistat că nu va renunța niciodată să o caute pe Emme, aceeași ca în apartament după ce l-a împușcat pe Horrach, aceeași muțenie, de parcă se închisese singur într-o cușcă, încercând să apuce o cheie aflată la distanță, în nisip.

— Măi să fie, Tim Blanck.

Un model nou și scump de BMW roșu trece pe lângă el. Salgados respiră greu.

— Așteptam să mă suni.

— Eu sunt în fotografii. Dar deja știai, nu?

— Acum știm sigur. Știm că tu erai cu ea la Melià Palma Bay. Un recepționer poate confirma. Ce nu știm încă este dacă era sângele tău pe tricoul ponosit găsit în parc lângă ea. Te-ai enervat, Tim? Ai pierdut controlul și ți-ai vărsat nervii pe ea?

— Știi că nu e adevărat.

— Noi decidem care e adevărul.

— Am videoclipul din apartament, înregistrările.

Știe că poate nu contează, dar o spune totuși, intră în joc.

— Știi la fel de bine ca mine că nu eu contez.

— Cum a fost vizita la mama ta?

Liniște. Respirație lungă și grea.

— S-a prăpădit aseară, la scurt timp după ce ți-am trimis mesajul. Nu am mai ajuns acolo.

Tim simte tristețea, confuzia, sentimentul lui Salgados că a fost abandonat de însăși viața.

— Îmi pare rău.

— Primesc ce merit, acum înțeleg asta.

Nu se poate poticni în văicărelile lui Salgados.

— Ai dat în timpul investigațiilor de Lucas Pancha? L-ai întâlnit?

— Nu. Cine e?
— Nimeni.
O nouă pauză.
— Ascultă, Tim. Noga. Sunt doar un mărunt ofițer de poliție. Înțelegi?
Vocea lui Salgados e complet diferită acum. Precaută, de parcă urmează ordinele altcuiva, de parcă durerea s-a transferat altcuiva.
Sergio Gener în celulă. Finca de lângă Orient. Mi-a dat ceva, dar vrea mai mult de la mine.
Ce vrea?
Mă întreb.
Dai și iei. Apoi mai iei puțin.
— Ești pregătit acum.
Pregătit pentru ce?
— Spune-mi ce să fac.
— Trebuie să faci ce spun.
— Spune-mi ce să fac.
— Trebuie să faci ce spun. Altfel, sângele tău a fost găsit în locul unde a fost ucisă Branka.
— Și ce ar trebui să fac?
— Trebuie să îl împuști pe Andrei Burov, în seara asta. Va fi la Crazy Girlz, e rar acolo, dar în seara asta va fi.
Tim nu întreabă de ce sau cum de a știut Salgados că el va suna, l-ar fi sunat el oricum, ar fi ca și cum ai întreba cerul de ce apune sau de ce răsare soarele. Sigur Gener vrea să îi alunge pe bulgari, să îl împiedice pe Burov să se stabilească în Mallorca.
— Te duci undeva cu fata?
— Știi unde sunt?
— Nu, Tim. Te pricepi, trebuie să recunosc. Dar nu ești departe de club, asta înțeleg.
— Au încercat să mă omoare.
— Ești mai bun decât ei, te descurci.
Linia se întrerupe, de parcă ființe extraterestre încearcă să intre pe o frecvență necunoscută, să tragă cu urechea la cele mai secrete conversații ale oamenilor.
— Și când îi găsești pe cei care au luat-o, fă ca de obicei. O nouă pauză. Respirație chiar mai grea.

— Atunci se va sfârși totul, îți promit. Pentru mine, totul s-a încheiat demult, adaugă Salgados.

— Nu e adevărat.

— Nu știi totul, Tim.

Vocea unei fete în fundal, probabil fiica lui.

— Trebuie să îți regăsești liniștea sufletească, pentru a te putea bucura de cei pe care îi iubești. Ceea ce ți-am făcut ție, fiicei tale. Niciun Dumnezeu nu poate și nu ar trebui să ierte. Ne vedem în iad, Tim Blanck.

•

Ea ar trebui să fie acasă acum, femeia de serviciu al cărei nume nu îl știe. Și-a terminat tura la Crazy Girlz. Parchează la intrarea în clădirea de apartamente, își ia din nou mobilul, accesează linkul trimis de Simone. Citește din nou articolul, se uită la fotografie.

Lucas Pancha își îmbrățișează mama într-o cameră sterilă care poate fi la o primărie sau într-o secție de poliție. Mama lui, o femeie rănită. Sigur a trăit în Almeria toată viața ei, la câteva mile de Berja, unde a crescut Lucas. Sigur nu aveau habar unul de altul. Aproape, dar la o galaxie distanță.

Acea durere, acea tristețe.

Ești aproape.

Aproape.

Tim își lasă telefonul, privește fațada, hainele de la balcon, aparatele de aer condiționat, doar câteva, cerul este albastru-închis acum, clocotind de parcă cineva ar fi turnat cerneală într-o apă deja albastră, culori care se întrepătrund, ca o imagine de pe Whatsapp.

U watch me dad

me do da jump.

Iese din mașină. Poarta este deschisă, în casa scării rânduri de cutii poștale prăfuite unde sunt înghesuite pliante. Ia liftul până la al șaptelea etaj, apartamentul numărul trei. Pereții de pe casa scării se strâng, începe să îi transpire fruntea.

Sunete în spatele ușii.

Zăngănit de cheie.

Apoi deschide și femeia de serviciu privește înainte.

La început pare terifiată, dar apoi deschide complet ușa, îl invită, dă din cap și spune:

— Știam că te vei întoarce.

O urmează în singura cameră. Un pat pliant, strâns și rezemat de un perete unde atârnă o pictură cu un peisaj pe care poate la pictat chiar ea. O scrumieră pe masă, perdele florale care nu lasă să pătrundă lumina solară, camera este luminată de ecranul unui televizor, unde se vede un show interactiv.

Arată spre o canapea, îl roagă să se așeze.

— Nu ar trebui să fii aici, spune ea. Prea periculos.

Pentru amândoi.

Pentru ea.

Pentru toți.

Se așază lângă el, aprinde o țigară, îl întreabă dacă vrea, el refuză.

Îi arată articolul. Fotografia lui Lucas Pancha.

— Îl recunoști?

Ea încuviințează.

— Avea o mașină haioasă.

— Cum adică haioasă?

— Era galbenă ca un trandafir. Ciudată, dar nu chiar atât de neobișnuită aici. Îmi amintesc de el. Venea la Crazy Girlz.

— Povestește.

Ea trage adânc aer în piept.

— Ți-am văzut fiica în ziar, mi-am amintit-o. Ar fi trebuit să te contactez.

— Suntem aici acum.

Încearcă să sune amabil.

— O plăcea. Venea la ea deseori.

La Emme, la tine, era cu tine, oriunde ești acum.

— O plăcea, părea ca un tată.

Emme Kristina Blanck, fiica lui Tim și a Rebeckăi.

EKB.

Întotdeauna voi fi Emme, oricine aș deveni.

Sunt culorile unei imagini care încearcă să fie clară, iar fața mea apare cum îmi amintesc.

Încă mai cauți?

Spune că încă mai cauți.

Știu că încă mai cauți, tată. Vei ajunge la mine. La celelalte.

M-am blocat în aer, de parcă timpul e o serie de balcoane, sărim printre ele.

Cer nocturn acum.

Vreau să văd baloane cu heliu cu sfoară.

Mama, tata.

Văd aceleași stele ca voi.

•

Maia doarme. Stă în mijlocul patului, sub o pătură albă. Au aprins sute de lumânări în restaurant, iar lumina călduță se împrăștie spre grădina întunecată. Cântec de pian. Voci. Limbi străine. Rebecka poate distinge germană, franceză, rusă, chineză, daneză, spaniolă, neerlandeză. Despre ce vorbesc toți acești oameni?

Ce spun ei, Emme?

Ea stă pe unul dintre scaunele de pe terasă, ia o gură din vinul pe care și l-a turnat. Vinul se simte cald în gât, dulce pe limbă.

Pianistul a schimbat piesa cu un studiu de Chopin, nu știe de ce îl recunoaște.

Privește la cerul negru, unde stelele se eliberează de întuneric și se unesc, creează imagini și semne pe care oamenii le interpretează, în care cred atunci când au nevoie să creadă în ceva magic.

— Ce crezi că face tata acum? întreabă ea.

Ca orice tată.

Pappa, padre, father.

Cel care nu trebuie să abandoneze niciodată pe cineva.

Femeia de serviciu vorbește din nou stând lângă el pe canapea, s-a cufundat în ea, este grea cum nu a mai fost până acum.

— Acest Lucas venea destul de des. Nu știu multe despre el, cred că lucra cu animale, le inspecta și poate că făcea mulți bani.

Ea inspiră adânc.

— Doar pe ea o voia. Doar pe ea, cred că era singur cu ea într-una dintre camerele din spate. L-am auzit vorbind cu Gavril Ivanović, era supărat, părea că vorbeau despre fiica ta. Poate și despre altele. Aveam impresia că voia să le protejeze. Poate a crezut că le putea salva?

Ea încearcă să își îndrepte spatele, dar se prăbușește din nou sub greutatea cuvintelor și a amintirilor.

— Apoi ea a plecat.

— Unde s-a dus?

El știe că ea nu știe, dar tot trebuie să întrebe.

— Poate a cumpărat-o? Poate vorbeau să o cumpere, ca ea să fie doar a lui. Ei vând tot timpul fete și femei, așa că de ce nu?

Bani în plicuri într-o zonă industrială la periferia orașului Málaga.

— Îi păsa de ea.

Poate el l-a împușcat pe Gavril pentru că o trata rău. Se vorbea despre asta la club.

Ca un tată.

Copilul furat.

Fasciștii.

Vox.

O mașină galbenă, ca în uciderea gravidei. Aceeași armă.

— Crezi că o iubea?

Ea își aprinde o nouă țigară, flacăra se reflectă în ecranul televizorului, unde este noapte în vreun serial american, poate *Law & Order*, vreun episod antic.

— Ca un tată, spune ea din nou. Nu în alt fel. Și de fapt e cel mai rău, nu-i așa?

Ar vrea să o întrebe ce este cel mai rău. Este un singur fel și e cel mai rău.

El scoate telefonul, caută pozele cu celelalte fete dispărute, i le arată femeii de serviciu.

Se uită cu atenție la poze, pare că înțelege ce întreabă.

— Le-ai văzut pe fetele astea la club? Cu Lucas Pancha?

— Nu, răspunde ea. Dar nu am văzut totul.

— Ești sigură?

— Stai. Dă înapoi.

O fotografie cu Ana Sanchez.

— Cred că am văzut-o pe ea, a fost acolo pentru o perioadă scurtă. Cred că am văzut-o cu Lucas. Poate a cumpărat-o și pe ea?

Fete dispărute. Le poți fura, cumpăra, deține.

Pot ajunge toate în același bordel sau nu.

Îi trimite un sms Rebeckăi din mașină.

Eu simt bine. *Tu cum ești*? scrie el și se gândește că acum începe sfârșitul.

Ea răspunde *Maia doarme*, *beau puțin vin*.

Conduce spre zona industrială, spre Crazy Girlz, trece de case, mașini, coroanele întunecate ale palmierilor. Știe ce are de făcut, e acolo în seara asta, trebuie să încerce să scoată cu forța răspunsuri de la Burov, dar ce ar trebui să-i spună el?

Ivanović a vândut-o. Nu l-am împușcat eu. Nu știu nimic.

Nu contează ce, trebuie să fac asta, nu pot merge acolo pentru moartea Brankăi, trebuie să merg acolo pentru că așa sunt eu.

Maia, Emme.

Trebuie să mă iertați. Tot ce fac, fac pentru voi.

•

Oprește la un Seven-Eleven. Cumpără cu numerar o pereche de ciorapi, se asigură că fața lui nu apare pe nicio cameră de supraveghere.

Merge mai departe, parchează în fața unui magazin de bricolaj aflat la câteva sute de metri de bordel. Iese din mașină, simte arma la spate. Este încărcată, gata de folosit. Așteaptă, se uită cu grijă din spatele unui container la bordelul Crazy Girlz.

Clienții ajung în mașini scumpe și strălucitoare, mașini vechi, cu taxi sau pe motocicletă, paznicii îi întâmpină și îi invită înăuntru. În lateral strălucește un semn roz cu textul *Privat* pe o ușă de oțel. În fața ușii se află SUV-ul pe care l-a văzut parcat în fața casei din Fuengirola.

Andrei Burov este aici.

Mă pot ocupa de el.

Orele trec și Tim stă ghemuit, se face târziu în noapte și este mai răcoare, îi e sete, are gâtul uscat, dar nu poate intra acum, trebuie să aștepte. La cinci dimineața clienții sunt mai puțini, cei mai mulți au terminat și nu vor mai veni alții.

Paznicii rulează covorul, dau la o parte cordoanele roșii atașate de stâlpii din metal strălucitor. Deschis douăzeci și patru de ore! Dar acum urmează câteva ore moarte, chiar înainte ca prima rază a zilei să șteargă rușinea nopții.

Am să te omor.

Închide ochii, noaptea este o mare în care el înoată, a înotat, a navigat și s-a rătăcit până în acel punct; când deschide ochii, se aude una dintre ușile laterale. Iese unul dintre oamenii lui Burov din casa din Fuengirola, verifică dacă au cale liberă. Tim scoate ciorapii din buzunar, îi trage pe cap, ia pistolul, aleargă prin parcare, Andrei Burov stă impunător în ușă, într-o cămașă albă, îl vede imediat, ridică instinctiv mâinile, le împreunează în față și devine o cruce ortodoxă, o rugăciune, de parcă știe că va muri acum, că i-a venit sfârșitul.

Apar alți doi bărbați. Nu recunoaște niciunul. Își caută armele, pare că au uitat unde sunt, Tim apasă pe trăgaci, degetul de metalul fierbinte, noaptea este străpunsă de sunetele armei, Andrei Burov urlă de durere, petele de sânge îi impregnează cămașa albă înainte să cadă pe asfalt și rămâne întins în lumina roz de la semnul de deasupra ușii.

Bărbații s-au adăpostit după mașină, țipă, Tim mai trage un foc, îl nimerește acum în cap pe Andrei Burov. Apoi fuge, știe că ar trebui să arunce arma, dar poate va mai avea nevoie.

Aleargă spre stradă, spre mașină. Așteaptă să simtă un glonț în spate. Niciun glonț.

Vede răsăritul reflectat în geamul mașinii, luminile stradale îi rulează încet prin față.

S-au certat în taxi în drum spre casă de la o cină cu prietenii. Nici ea, nici Tim nu își poate aminti despre ce a fost cearta, ci noaptea care a urmat, cum s-au iubit în liniște, iar Rebecka a simțit când a fost concepută Emme, își spune acum stând goală după perdeaua albă și subțire, care se mișcă ușor în adierea ce vine dinspre grădina întunecată a hotelului. Am simțit cum totul s-a schimbat în tăcerea nopții, când crengile copacilor s-au lovit de fereastra noastră și încă mai simțeam furie, cum ne-am eliberat de toate îndoielile, ultimele pe care le aveam unul în legătură cu celălalt, iar tu ai devenit Emme, te aștept, sora ta te așteaptă, vă veți plăcea, știu, știu, Emme,

ești aproape, sunt aproape acum, simt, Tim se gândește dacă să se întoarcă la hotel, să le ia pe Rebecka și Maia în excursie a doua zi, dar ar fi prea periculos, ar trebui să le lase acolo, să se întoarcă întreg, trebuie să facă asta singur, dar e obosit, atât de obosit, poate că poliția îl caută, dar se îndoiește, tentaculele se extind până aici, corpurile sunt unul și același.

Gorka Aguirre, ce știe el? Cum m-a folosit, cum a fost el însuși exploatat? Pe cine nu a îndrăznit să refuze? Poate doar a vrut să îmi dea ce are, să vadă dacă voi ajunge mai departe.

Întoarce spre El Ejido și cu cât ajunge mai departe în inima Andaluziei, cu atât peisajele devin mai sterpe, morile de vânt se învârt la înălțime, ca niște animații negre, abia perceptibile în întuneric.

Parchează BMW-ul într-o zonă protejată. Nu mai e nimeni acolo și găsește un loc care ar trebui să fie la umbră când va răsări soarele, sub un pin uriaș.

Își pune arma la genunchi. Rabatează scaunul, închide ochii, vrea să îi deschidă din nou, habitaclul miroase a nou, plastic și chimicale, e o mașină nouă, trage adânc aer în piept, adoarme, se aude cum mașinile trec pe lângă el în zori.

Poate că mașinile de poliție îl caută, poate sunt camioane încărcate cu portocale, lămâi și flori de pe plantațiile din zonă, adoarme, îndrăznește să o facă, trebuie, trebuie să prindă puteri. Se trezește când o rază de soare îi taie bărbia, transpiră, se uită la telefon, este ora nouă și își duce mâinile la obraji. Sunt acoperiți de barba nerasă, în care se opresc picături de sudoare, și curajul îi scade, inima i se scufundă prin caroserie, ajunge sub pământ.

Vreau să fiu curat atunci când o găsesc. Proaspăt ras, mirosind a aftershave și a deodorant, Tom Ford Neroli Portofino care îți plăcea atât de mult, dacă nu cumva era altul. E mult prea scump.

Îndreaptă scaunul, pornește motorul, conduce, se oprește la o benzinărie de la marginea unui sat oarecare și cumpără o cafea triplă cu extra lapte și un Twix, conduce iar și mănâncă, puțin după ora zece ajunge în Berja. Îi trimite Rebeckăi un mesaj.

Totul bine. *La tine*?

Doar ce am mâncat. *Vii curând*?

Nu încă.

Sună-mă când poți.

Poate a văzut la televizor despre împușcăturile din Málaga? Poate înțelege toate lucrurile pe care o ființă umană este forțată să le facă. Nu

întreabă nimic altceva, tratează situația la fel cum o trata și pe cea cu bulgarii din Stockholm. Cu calm, cu o răceală de gheață, dacă o va găsi cineva la hotel, se va descurca. Nu ar fi trebuit să ajung atât de departe fără ea.

Ea și Maia la micul dejun. Un ou fiert pentru Rebecka, pe care îl decojește și îl taie și îl pune pe o felie de pâine prăjită, întreabă ospătarul de maioneză, dacă au Hellmans, Maia ezită cu lingura de ouă la gură înainte să apuce o bucată de pepene roșu și să îl strivească cu degetele, recent îndrăgostită de senzația pe care o dă pulpa strivită sub greutatea forței sale, sentimentul de triumf și lipsă de vulnerabilitate, iar el vrea să se întoarcă. De ce ai fi aici, Emme? Conduce prin sat, pe străzi înguste cu clădiri de apartamente din anii șaptezeci, construite haotic, în grabă, din materiale sub standard, precum casele din *barrio* din Palma.

Piața, bulgarii care trăgeau, africanii care strigau.

Nu mă pot gândi la asta acum.

Trebuie să găsesc Calle Ugíjar 84.

•

Sună telefonul. Încetinește, răspunde. Este Salgados. Sunet de valuri în fundal.

— Ești pe mare?

— Da. Am auzit că ai făcut ce trebuia.

— Da.

— Mă simt singur aici. E o barcă mică, am cumpărat-o recent, am ținut-o în portul Portixol.

— Asta vrei să îmi spui?

— M-am dus după ea, Tim.

— După cine?

Tim conduce până la o clădire joasă de apartamente, unde este întuneric dincolo de ferestre.

— Emme a ta. Nu am putut să o las să plece și să risc să o prindă, așa că m-am dus după ea, am găsit-o pe un câmp și am luat-o cu mine în mașină. Arăta spre munte, îmi amintesc, mă întrebam de ce, așa că am intrat în contact cu Xisco. A trebuit să o vândă bulgarilor. Am luat jumătate din bani. Cinci mii de euro, dacă vrei să știi.

Tim se holbează în fața lui la o stradă părăsită. Strânge volanul. Tare, tare, iar privirea i se încețoșează.

— Am încercat să obținem mai mult, dar nu au vrut. Nu aveam nevoie de bani, dar așa eram atunci.

— N-o să te las să scapi, știi asta.

— Sunt departe, Tim. Departe de insulă.

— Am să te omor.

— Este prea târziu pentru asta. E prea târziu pentru mine. Nu există spovedanie care să-mi poată ierta păcatele. Nu mai exist. Nici măcar păcatele mele nu mai există.

— Ai fi putut să o salvezi.

— Nimic nu mă poate salva.

Nu există iertare, vrea să spună Tim, nu există iertare, propoziția răsună înăuntrul lui, sunet și sentiment, dar nu o spune, nu crede.

— Fă-o! Nu mai ai ce să cauți în lumea asta.

Aude o împușcătură, sunetul apei, apoi marea, sip, sip, sip, de parcă o bea chiar el.

Calle Ugíjar 84.

O casă joasă cu un singur etaj, înghesuită între clădirile înalte de apartamente. Pereți vopsiți în alb deveniți gri, tencuială gata să cadă și drugi din fier ruginit în fața unor jaluzele trase.

Tim parchează vizavi. Se gândește la ce a spus Salgados, ce tocmai a auzit, ce s-a întâmplat, ce a vrut să spună.

Porcul s-a dus. Te-a vândut, Emme. Aș fi vrut să îl ucid cu mâinile mele. Aș vrea să îl readuc la viață și apoi să îl ucid iar și iar.

Este unde ar trebui să fie.

Nu în mare, în iad.

În mașină e cald și Tim rămâne cu ochii pe casă, orele se scurg, dar nu se întâmplă nimic. Nimeni nu intră, nimeni nu iese, nu sunt semne de viață aici, în oglinda retrovizoare strada încă se scaldă în căldura dimineții, în mica piață aflată la câteva sute de metri distanță e o terasă cu scaune albe din plastic. În față asfalt gri, o pasăre moartă în canalul de scurgere, un porumbel sau o vrabie. Dar oameni deloc.

Își pune pistolul la spate, iese din mașină și intră repede în casă. Se uită în jur, dar strada pare în continuare goală. E imposibil să știe dacă cineva din casele din jur îl observă în timp ce apasă clanța.

Ușa se deschide. Miroase a praf, intră, nu scoate arma, pare că este singur, nu a fost nimeni aici o vreme, înăuntru este un morman de hârtii și plicuri albe și roșii nedeschise, de la Banco Santander.

Închide ochii. Strigă:

— E cineva aici? E cineva aici?

Nu vine niciun răspuns, apasă un comutator, dar nu se întâmplă nimic, camerele sunt întunecate, bucătăria e murdară, doar raze slabe de lumină își fac loc printre jaluzele. Vede cum particulele de praf dansează prin aer.

Ce caut?

Nimic.

O cameră de zi în dezordine. E mai multă lumină aici, așa că nu trebuie să aprindă lanterna de la telefon. O canapea verde ponosită, un birou din lemn lăcuit. Uși de sticlă care duc spre o grădină cu tufișuri sălbatice și o masă din fier ruginit sub o umbrelă de o culoare galben-roșiatică.

E o singurătate stranie aici. Nu stă în mirosul greu, nici în praf, nici în tapetul înnegrit, este mai degrabă o stare, un sentiment uitat care aproape că a devenit fizic și care planează ca un împărat peste aceste camere abandonate.

În capătul camerei se află o ușă maro. Abia se mai ține în balamale.

Tim merge încet spre ușă, atent să nu calce în resturile lăsate de șoareci pe podea.

Trage de ușă spre el, nu știe ce va găsi, dar imediat ce simte mânerul rotund pe piele, metalul rece, știe că în spatele ușii se află ceva ce caută de multă vreme.

— Sari, sari, sari.

Americanca cu păr albastru din piscină stă cu ochii pe Maia, care stă pe marginea piscinei și ezită. Pernele gonflabile roz sunt de mărimea capului Maiei, iar costumul de baie în dungi alunecă peste burtica ei rotundă de bebeluș.

Sari.

Sari, Maia, sari. Rebecka simte cum apa călduță îi învăluie corpul, coroanele palmierilor susură de la vânt și puțin mai departe un englez cu tatuaje stă pe un șezlong și își bea a patra bere.

— Vino la mama. Vino. Așa.

Maia face un pas înainte, este încă prea mică să sară, este trasă în apă, dispare sub apă pentru o fracțiune de secundă și când iese din nou clipește repede, apoi se uită cu ochii mari la Rebecka, înainte să râdă și să spună

nim nim.

Rebecka îl vede pe Tim în ochii ei, o aude pe Emme și în amândoi se vede pe ea însăși, ca o hologramă mobilă într-o cameră detașată de noțiunea de timp, o cameră a așteptării nesfârșite, a violenței și a răului.

Tim se uită la perete în camera de lucru fără ferestre. La pozele de pașaport ale Mariei de Dolores, Veronicăi García și Anei Sanchez. Articole decupate despre disparițiile lor, interviuri cu părinții, cu prietenii, cu ofițerii de poliție. Hârtie îngălbenită, fixată cu piuneze albe, VĂ RUGĂM GĂSIȚI-NE FIICA

APELUL PĂRINȚILOR

Nu vrea să vadă a patra poză de pașaport.

Vrea să o vadă.

Își mută privirea, închide ochii, îi deschide, așteaptă să i se limpezească vederea.

Ochi alb-negru încețoșați, păr deschis la culoare, buze subțiri, gri, nu roșii, pielea albă, îngălbenită, de parcă timpul însuși o otrăvise.

Dar ea este, tu ești.

Îi tremură mâinile și pieptul.

Calmează-te, Tim, calmează-te.

Cum a făcut rost de poza ta de pașaport? Este scoasă la imprimantă de pe internet, poza ta era publicată adesea, cu siguranță a imprimat-o de acolo.

Te are.

Spune că te are. Spune că ești în viață, Emme, iar Tim aprinde lanterna telefonului, contururile imaginilor devin mai clare, fețele fetelor dispărute prind viață în fața lui.

Ar trebui să sun la poliție. Ar trebui. Dar nu merge. Sau poate aș putea. Gorka Aguirre. Doar el.

Tim caută printre hârtii și articole de pe micul birou, face lumină, se uită pe ce ar putea să citească, găsește mai multe articole în care Lucas Pancha se reunește cu mama lui. Într-o imagine din *El Mundo*, câțiva politicieni din Partido Popular din Madrid zâmbesc în fața camerei, iar textul are o notă combativă, argumentând că guvernarea centrală a ascuns multă vreme informații despre copiii furați pe vremea lui Franco.

„Sunt doar fericită”, spune mama lui Lucas Pancha.

El nu vorbește în articol, doar pare receptiv, serios.

Tim își ia ochii de pe articol, se întoarce, aude din nou un scârțâit.

E cineva aici?

Ține pistolul în față. Stă nemișcat, ascultă. Ușa se aude din nou din cauza curentului venit de undeva.

În spatele ușii. Articolele de acolo.

Despre Vox, despre succesul în alegeri, pot guverna această grotă cu ajutorul poziției neutre, vor să instaureze ordinea din nou, „așa cum era înainte în această țară”.

După ce a avut loc crima.

Pozele unui corp sub o pătură galbenă. O ambulanță în fundal, poliția echipată pentru cazuri grave privind în jur cu neliniște. Deasupra articolelor de pe ușă, o foaie A2 cu litere mari scrise cu roșu:

NU SE VA MAI REPETA NICIODATĂ.

Nimic despre gravida ucisă. Dar nu pare că Lucas Pancha a fost aici recent, așa că e straniu.

Tim citește mai multe articole despre fete. Emme și celelalte sunt la fel, la o privire atentă. Aceleași sprâncene drepte, același nas pronunțat, dar ușor rotund.

Citește repede textul. Încearcă să găsească un element comun și dacă este ceva ce observă acum, este că celelalte trei alunecau în direcția greșită; erau fete în toată regula, pe punctul de a trece în ultima etapă a maturizării.

Erau în pericol și aveau nevoie să fie salvate de lume. Ajunseseră într-un mare pericol. Au fost victime ale traficului de persoane, vândute și forțate să se prostitueze de bulgari, dar poate le-ai cumpărat tu, Lucas, la fel cum ai făcut și cu Emme?

Lumea mare și neagră. Camera mică și întunecată luminată de o lumină roșie, cu tapet de catifea și lenjerii murdare.

Să le salveze de ea.

Tu le salvezi.

Nu e așa?

Tim caută mai departe pe birou. Caută ceva ce le-ar putea lega pe celelalte fete de bulgari. Se întoarce spre hârtii, citește și acolo, pe factura de energie electrică, găsește o notă:

A.S C.G 15.000.

Ana Sanchez. Crazy Girlz 15.000 euro.

Acum știu.

Vin acum, Emme, dar unde vă țin pe tine și pe celelalte?

Tim trage sertarul, se uită după documente care ar putea demonstra că Lucas Pancha deține mai multe proprietăți pe undeva. Găsește un registru imobiliar. Un testament. Moștenirea lăsată de Marga Comar va ajunge la unicul ei fiu biologic, Lucas Pancha.

Este o proprietate?

Poate fi o fermă veche?
Citește în grabă testamentul.
Nu vede nimic.
Scoate o altă cutie, pe fundul căreia e un dosar. Îl răsfoiește și găsește un titlu de proprietate, o adresă. Caută adresa pe mobil, Google Earth îi arată o fermă la vreo cinci kilometri în nord, spre continent, în direcția munților Sierra Nevada. Mărește. O casă mai mare și patru mai mici așezate în semicerc în fața ei.
O cale de acces. O mașină în fața casei mari.
Acolo ești, Emme.
Acolo ești.
Spune-mi că nu ajung prea târziu.
Vin acum, așa cum am promis.

Tată, tu ești.

Tu cel care strigi, vocea ta nu este doar înăuntrul meu, este în afara ferestrei, se mișcă pe cer, cum fac de obicei păsările migratoare.

Sunt aproape de Africa?

Sunt în Africa?

Am înotat tot drumul până acolo.

Uneori aud sunete ciudate.

Ai venit să mă iei, tată? Ești aici, pentru că eu vreau, vreau să te văd, vreau să aud cum deschizi ușa. Vino, nu sunt singură, vino, vino.

Trebuie să vii.

Te rog.

Vreau să merg acasă acum.

La tine și la mama.

TATA.

ta ta

ta,

nu pot face asta singur. Am nevoie de ajutor, e prea periculos. Să o sun pe Rebecka? Nu.

Tim stă nemișcat în cameră, vede cum se rotește praful în cameră. Ia telefonul, caută numărul lui Gorka Aguirre, îl apelează, răspunde.

— Am ceva pentru tine.

— Ce?

— Îți spun când ne vedem.

— Și dacă nu am timp?

Gorka pare obosit la celălalt capăt al firului.

— E o nebunie aici cu crimele politice, adaugă el.

— Dar dacă îți spun că-ți pot da criminalul? Și fetele dispărute?

— Atunci spun că vorbești prostii, Tim Blanck.

— De ce aș face asta?

Articolele, pozele de pe pereți. Sentimentul că se grăbește.

— Vei fi un erou, spune Tim.

— Nu-mi pasă.

— Toată lumea vrea să fie Superman. Și eu, și tu știm asta.

* * *

Tim așteaptă în mașină o oră și jumătate, pornește din când în când motorul, vrea să rămână răcoare înăuntru. Apare o Škoda albastră, silueta lui Gorka Aguirre este vizibilă pe partea șoferului. E singur, cum s-au înțeles.

Tim oprește motorul și iese din mașină. Îi face semn lui Gorka în timp ce parchează și vine spre el, poartă blugi strâmți și un tricou alb șifonat, tocul pistolului atârnat în partea stângă.

Este stângaci.

Nu am observat până acum.

Se salută.

— Mulțumesc că ai venit.

— Ce ai pentru mine?

Tim îl conduce pe Gorka în casă și căldura îi doboară. Nu se vede niciun om și pare că sunt singuri pe lume.

Dar nu suntem.

— Ușa era deschisă, spune Tim și îl lasă pe Gorka să intre primul.

— Bine. Nu vrei să îmi spui ce urmează să văd?

Gorka se oprește, îl privește. Încruntă sprâncenele.

— Cum ai ajuns aici?

— Contează?
— Depinde.
Tim arată înăuntru, spre ușa camerei de lucru.
— Intră acolo.
Gorka merge ușor în direcția aceea, cu mâna la pistol, de parcă se așteaptă să apară un șarpe de acolo. Deschide ușa, privește înăuntru, intră și curând Tim îl aude:
— Madre mia, hijo de puta, madre madre mia.
Tim îl urmează. Gorka stă cu gura căscată și cu mâinile în lateral.
— Fetele sunt la el, spune Tim. Și cred că știu unde sunt.
— Atunci mergem acolo.
— Fără ajutoare?
— Doar noi doi.
Ca Superman.
— Nu vrem să îl speriem pe Lucas Pancha și să facă vreun gest impulsiv, adaugă Gorka.
Tim conduce primul, Gorka este chiar în urma lui. Înainte să plece, i-a explicat totul lui Gorka, iar la final el a zâmbit, întrebând:
— A avut loc o execuție în dimineața asta în față la Crazy Girlz, nu știi nimic?
— Am fost acolo, spune Tim, iar Gorka răspunde:
— Știu. Dar orice s-ar spune, nu ai fost niciodată acolo.
Drumul șerpuiește în sus și în jos peste dealuri arse, GPS-ul îi indică lui Tim să meargă înainte. Cel mai bine este să nu ajungă prea aproape. Nu ar trebui să se audă zgomotul motorului din casă. Poate au fost plasate camere de supraveghere pe drum, camuflate în vegetația uscată. Nu au de unde să știe. Când mai sunt cinci sute de metri până la fermă se oprește, iar Gorka încetinește în spatele lui. Parchează pe o parte a drumului îngust, iese din mașină. Tim își ascunde arma la spate. Gorka nu este surprins când o vede, doar dă din cap în direcția lui Tim.
Peisajul din jur este ocru, mii de nuanțe de bej și galben, pământul este pietros, ascuțit, ici și colo sunt tufișuri spinoase fără flori. Tim are senzația că a ajuns într-un peisaj pe moarte, un fel de graniță între lumea celor vii și cea a morților. Părăsesc șoseaua, urcă un deal, coboară într-o vale, pietrișul rostogolit spre pârâul secat le rănește tălpile prin pantofi.
Înainte.

Căldura, transpirația. Plămânii pot cu greu să asimileze aerul cald. Gorka transpiră lângă el, pufăie, tușește, dar nu spune nimic. Merg, urcă pe o altă creastă, se ghemuiesc, se ascund după un pin, se fac mici, Tim se întinde, se uită în jos și în sus spre curte.

O casă mai mare din gresie, două etaje, acoperiș din cărămidă arsă. Chiparoși și palmieri bine întreținuți. O grădină cu o peluză ofilită. Un Mercedes galben parcat în fața casei, o alee cu pietriș alb care strălucește alb și nisipiu.

Niciun om, nicio mișcare.

Celelalte patru case par să fie pe jumătate îngropate. Ferestre mari în acoperiș și peste tot tună sunetul unui generator. Poate s-a întrerupt curentul?

Și Gorka își ridică acum capul.

— Le ține în casele mici, spune el.

— Așa pare.

— Intrăm.

Părăsesc relativa protecție din spatele pinului. Își scot pistoalele, aleargă prin curte, Tim aproape că se împiedică, cade înainte, dar reușește să se mențină drept. Gorka este stabil pe picioare, merge hotărât spre case.

Un gard din sârmă ghimpată.

Tim nu la mai văzut înainte. O poartă spre stradă. Sigur intră pe acolo, iar Lucas Pancha îi așteaptă înăuntru, cu o mitralieră îndreptată spre ei, sunt complet expuși acum, pot fi ușor împușcați.

Cele patru case mici.

Celule.

Una pentru fiecare fată.

Trebuie să fie așa cum a spus Gorka.

Ești acolo, Emme?

Tim pune mâna pe poartă, o împinge, îl arde în tot corpul și este prins în metal, în barele din fier, tremură, încearcă să se elibereze, dar curentul îl trage înapoi spre poartă, icnește, trebuie să îi dea drumul, tremură, împinge, dar mâna refuză să dea drumul, simte brațele lui Gorka, îl trage, iar el se detașează de curent.

Cade în spasme la pământ. Simte crampele cum îi sfâșie trupul, dar trebuie să îmi vin în fire repede acum.

— Ești bine?

Fața lui Gorka deasupra lui.

Tim rezistă. Se preface că durerea nu e acolo.

— Sunt bine.

Se ridică ușor. Se uită în jur. Tot nu e nimeni.

Trebuie să fi auzit că am venit.

Tremură, simte cum durerea persistă, crampele, dar trebuie să intre în curte acum.

Încearcă să sară peste sârma ghimpată, dar este prea lată și Tim se blochează, cade înainte, stă cu jumătate de corp în curte, cu cealaltă blocată în sârma ghimpată, trage, pielea de pe coapse și genunchi se zgârie, materialul pantalonilor se rupe.

Gorka sare. Se întoarce, îl vede pe Tim luptându-se, dar îl îndeamnă din priviri să înainteze. Apoi se eliberează, este de cealaltă parte acum, privește în sus, ar trebui să se ridice, dar se oprește.

Gorka stă nemișcat la o distanță de douăzeci de metri. În fața lui a apărut o figură, un bărbat îmbrăcat în alb cu o cagulă neagră ce îi acoperă complet fața, o pușcă în mână, o ține lângă corp.

Mascatul este probabil la cincizeci de metri de Gorka, se apropie, patruzeci, treizeci, douăzeci, Tim este în picioare.

Îl vede pe bărbat țintind. Tim încearcă să ridice arma, dar brațul nu îl ascultă. Ce face Gorka?

Îndreaptă arma spre bărbat.

Trage, Gorka, trage, se îndreaptă arma spre mine acum?

Trage, Gorka, apasă.

Un bubuit, o arsură într-o parte și glonțul îl atinge. Este rău?

Nu.

L-a nimerit pe Gorka?

Nu.

Se ridică. Trage. Nimerește?

Arma lui Gorka cedează, Tim strigă, îi vine în ajutor, reușește să ridice pistolul, îl ține în fața lui, țintește, dar mâna îi tremură, ar putea la fel de bine să îl nimerească pe Gorka sau pe mascat, încearcă să țină arma îndreptată spre bărbat, știe că trebuie să nimerească. Bărbatul cuprinde trăgaciul armei, Tim aude un clic din arma lui Gorka, trebuie să trag acum, este șansa mea, n-o să am a doua șansă, urlă EMME, EMME, EMME, ești aici, bărbatul agită arma, apoi Gorka apasă din nou trăgaciul, arma se supune, Tim aude bubuitul, sunetul armei explodează din nou.

Ard. M-a împușcat în față, m-a nimerit? Gorka a căzut sau e în picioare, Tim deschide gura, va urla EMME, EMME, EMME,

ma ma ma. Rebecka stă pe un șezlong cu Maia în brațe, americanca aflată la câteva locuri distanță împărtășește sfaturi bune, în timp ce copila încearcă să mănânce înghețată și să vorbească în același timp.

— Nu îi poți scăpa niciodată din ochi, spune americanca. Trebuie să fii cu ochii pe ei tot timpul, mereu apare câte ceva. Doar uită-te la locul ăsta, e frumooos, dar piscina? Nu e îngrădită. E periculos, iar când sunt adolescenți, e o altă mâncare de pește. Dar un lucru e sigur, niciodată nu învață să aibă grijă de ei cu adevărat.

Fetița cu înghețată. Adorabilă.

— Să fii părinte e o responsabilitate pe viață, spune americanca și își golește paharul cu Bloody Mary.

Rebecka simte bătăile inimii Maiei la unison cu ale sale, bătăi puternice și rapide, știe că se întâmplă ceva acum, cerul de deasupra știe mai multe despre acest moment decât ea însăși.

ma ma

Vine Emme? Tata? Asta încearcă să-i spună?

Se aude un bubuit puternic dinspre parcare. Sute de sticle care se sparg când un container cade pe pământ.

— Ce mai bubuit, cineva o să aibă probleme din cauza asta, comentează americanca.

Rebecka dă din cap.

— Sticla se sparge atât de ușor, spune ea, ștergând-o pe Maia de înghețată, în colțul gurii.

Bărbatul cu cagulă neagră stă nemișcat, arma îi alunecă din mână pe pietrișul alb. Se mai smucește o ultimă dată, fiecare mușchi din corp este tensionat, devine o greutate diformă pe pietre.

Tim reușește să stea drept, ignoră durerea pe care o simte într-o parte. Clipește, înghite, încearcă să își recapete respirația. Sunt probabil răni superficiale, se gândește ridicându-și cămașa. Din cauza sângelui, îi este imposibil să știe cât e de rău, dar dacă ar fi rău, nu ar putea sta în picioare acum.

Gorka nu pare rănit, ține arma în fața lui în timp ce merge spre bărbat și se apleacă spre el. Tim îl urmează, se așază cu greu în genunchi lângă Gorka, acesta își strecoară mâna sub cagula bărbatului și îi verifică pulsul.

— Nu are puls.

Are doar pielea caldă, se gândește Tim.

Gorka îi scoate cagula. O față, ochii închiși, o față obișnuită, cea pe care a văzut-o Tim în fotografii.

Lucas Pancha.

Se ridică din nou.

— Uite ce e, sun după întăriri acum. Trebuie să vină mulți oameni aici, spune Gorka.

Tim merge spre cele patru case joase, se împiedică, simte cum sângele roșu și cald i se prelinge pe picioare. Trebuie să te pregătești acum, Tim. Face ocolul primei case. O ușă din fier, un lacăt. Țintește, se poziționează astfel încât să nu fie lovit de ricoșeu. Apasă trăgaciul. Lacătul se sparge, iar el deschide ușa. O încuietoare mică, pereții tapetați cu plăci de oțel la margini.

Emme, ești acolo?

EMME!

O strigă pe nume. Se ține pe picioare, în ciuda durerii și a tuturor factorilor care vor să îl facă să îngenuncheze, să se prăbușească.

Încuietoarea este alunecoasă. Trei drugi puternici, îi dă la o parte, unul după altul. Emme, vin. Sunt aici. Spune că ești în spatele ușii.

O trage spre el. O deschide repede și încet în același timp, într-o mișcare pe care o așteaptă de prea multă vreme.

O celulă decorată să semene cu o cameră. Pereți roz, o canapea galbenă, perne cu model african, un pat cu saltea groasă și o pătură portocalie, o farfurie cu resturi de mâncare, o cabină de duș, o chiuvetă și o toaletă din

porțelan atașată de perete. Cald și totuși răcoare, ca într-un cuptor, iar razele soarelui pătrund prin ferestrele din tavan.

Pe podea, lângă pat, o fată întinde mâna spre el.

Nu e Emme.

Nu ești tu.

Ea își întinde degetele, încearcă să vorbească, dar nu îi ies cuvinte pe gură. Are părul lung, dar pieptănat, încearcă să se ridice, dar corpul nu o ascultă. Caută în memorie, cine este ea? Care dintre fetele dispărute?

Maria de Dolores.

Și-o amintește din fotografii și ar vrea să stea cu ea, să îi spună că totul va fi bine acum, că este salvată și că se va putea întoarce acasă, s-a terminat totul.

Merge spre ea, se apleacă, îi șoptește:

— Totul va fi bine acum.

Dar nu pot să stau.

— Emme este aici, întreabă el, știi dacă mai sunt fete aici?

Maria de Dolores nu răspunde, șoptește ceva în spaniolă ce el nu înțelege.

El se ridică, iar ea se holbează la el cu niște ochi în care tocmai revenise speranța, o speranță în care nu avea încredere, așa că strigă:

— Nu mă lăsa aici!

Trebuie.

Poți să pleci de aici, probabil că nici nu îți dai seama.

Iese din celulă, simte cum aerul cald și proaspăt umple camera.

— Mă voi întoarce. Ești liberă acum.

Ea țipă, nu poate distinge cuvintele, se îngrămădesc unele peste altele până se epuizează.

Următoarea casă.

Arată identic, trage în prima ușă, trage drugii unul după altul.

Veronica García stă întinsă în pat, pare obosită. Nici măcar nu se poate ridica, nu spune nimic, el o mângâie pe obraz, șoptește, te poți duce acasă acum, nu îți fie teamă, apoi se duce spre următoarea casă.

Penultima.

Trebuie să fii aici, Emme.

Trage, intră.

TATA, TATA.

Ana Sanchez. Îmbrăcată într-o fustă înflorată albastră, cu părul îngrijit. Proaspăt pieptănat, strălucitor, este mai rece aici, aerul condiționat bâzâie

prin cameră. De tavan atârnă o lesă de câine, ea se ridică, rapid, dar cu mișcări puternice, are un colier din piele la gât, merge spre el, fuge, este împinsă înapoi, ca un câine agresiv într-o cușcă, își pierde echilibrul și cade.

Stă întinsă pe spate, înjură și zgârie podeaua din beton cu unghiile. Razele soarelui ce intră prin fereastra din tavan îi fac fața să pară gri.

Ani la rând. Sigur a petrecut mult timp aici.

E liberă acum, dacă va putea fi vreodată.

Ea este singura pe care a legat-o. Cu lanțuri. Celelalte par să fi fost tratate bine, într-un mod complet bolnav.

Trebuie să cred asta. Că le-a vrut binele, a avut grijă de ele. Nu le-a abuzat.

— Nu pleca, tată, șoptește Ana Sanchez. Nu pleca, tati Rafi.

Dar Tim pleacă, lasă ușa deschisă, dar se îndepărtează.

Vor veni curând și te vor lua de aici.

Sângele îi curge din nou, dar ce mai poate face?

Ultima casă.

Corpul pe pietrișul alb. Gorka vine spre el alergând.

— Fetele sunt aici, spune Tim.

— De acolo vin.

Gorka arată spre o gaură care pare să ducă spre o altă cameră.

— Pare să fie o cameră de zi aici. Îngropată. Pare că reușeau să fie împreună, ca o nenorocită de tabără de vară. Cred că sunt tuneluri de aici spre celule. Uși ascunse.

— Trebuie să merg acolo. Ultima casă.

— Am grijă de fete. Sunt pe drum. La fel și ambulanțele. Tim se grăbește, își simte sângele curgându-i încet pe picioare, rănile îl ustură, dar asta nu mă poate opri acum.

A mai rămas o singură casă.

Spune că ești acolo, Emme, spune

sunt aici, tată, am auzit împușcăturile. Tu ești cel care vine. Am auzit țipetele.

Cerul pare o mare deasupra, diferitele nuanțe de albastru sunt valurile create de vântul din părul meu când mă ții în brațe pe o plajă în Thailanda, când baţi la uşă şi vrei să împarţi un Twix, valurile cerului sunt zăpada ce cade la fereastră în Seven-Eleven din Tegnerlunden, iată mâinile mele în lumina stroboscopică, până sus în tavanul de la City Lights, ești aici acum.

Sunt aici, tată.

Eu sunt.

O împușcătură.

Mai aproape.

Drugii la o parte.

Tu ești? Te uiți la mine, eu sunt, tata, eu sunt, pe mine mă vezi.

La început, nu te recunosc. Ce ți-au făcut, ce ți-a făcut?

Mă uit, trece doar o fracțiune de secundă, o fracțiune care durează cât o viață întreagă, dar apoi te recunosc.

Emme.

Tu ești. Tu ești.

Iubirea.

Rebecka, Maia.

Noi.

Ne așteaptă, aș vrea să îți spun ceva, dar tu stai pe patul cu cearșaf roz, într-un tricou alb și blugi scurți, te uiți la mine și nu-ți vine să crezi ce se întâmplă, ți-am promis, Emme, ți-am promis, de acum totul va fi bine, va fi, nu e așa?

Ce ți-au făcut la față?

Merg, ei fac o mie de pași spre tine, merg o mie de kilometri, respiră de o mie de ori, mă așez lângă tine, îmi trec brațul în jurul tău, te strâng tare, abia pot să respir, tu poți să respiri, Emme, ți-am promis, ți-am promis, iar tu întrebi:

— Tată, de unde vine sângele?

M-a împușcat, spui tu, să plecăm de aici, acum șoptești ceva, șoptești sunt bine, să plecăm de aici la mama, privim împreună valurile cerului, tată, vine, vine?

E mort, spui. Totul va fi bine.

Sunt liberă.

— Unde sunt?

— În Andaluzia.

— Lângă Málaga?

Îți dai seama, ești aici, Emme.

— VINE?

Tremur, tată, dar tu mă ții în brațe.

Nu va mai veni niciodată, îmi șoptești în ureche, sunt aici acum, el nu va mai veni niciodată, pentru că el nu mai există.

Tim se ridică, o ajută pe Emme să se ridice, se susțin către ieșire. Gorka stă cu celelalte fete la umbra unui palmier, fetele se țin în brațe, Tim și Emme merg pe câmpul ars, spre un cer fără sfârșit. Emme închide ochii, privește, ochii ei albaștri se deschid și devin mari, de parcă vor să cuprindă în ei toată lumina pe care Dumnezeu a aruncat-o pe pământ.

Lui nu îi vine să creadă că ea stă alături în mașină, ghemuită pe locul din dreapta, mică și palidă, dar mai mare.

Întreagă. În viață.

Spune-mi, tu ești, Emme?

Eu sunt, șoptește ea cu gura nemișcată.

Vrea să se uite la ea, dar trebuie să rămână cu ochii la drum, încearcă să ignore sângele, durerea pe unde a pătruns glonțul. Doare, dar nu crede că este grav.

— Mergem la mama, spune el. Este aici.

Se intersectează cu mașini de poliție, ambulanțe. Sirene, lumini albastre.

Emme tace. Strânge cu degetele tricoul lui, nu mai vrea să se uite la soare.

El poziționează oglinda retrovizoare astfel încât să o poată vedea. Nu are zgârieturi pe față, doar una pe obraz și poate o crestătură mică la buza de sus. Nu poate să se uite doar la drum, trebuie să se uite la ea.

— Miroși așa cum îmi amintesc, spune ea.

Întinde mâna, o așază peste mâna lui, vrea să îi ia mâna, dar nu dă drumul volanului. Îi simte degetele, moi, neexploatate. Căldura pielii ei trece printr-a lui, trece rapid prin fiecare celulă și simte cum îl aduce la viață, cum repară tot ceea ce fusese distrus, pierdut pentru totdeauna.

El zâmbește.

Zâmbește către orizont și către ea, fiica lui iubită, fată de care și-a ținut promisiunea.

Apoi râde. Ea ridică privirea, se uită la el, clipește, curând privirea ei este complet limpede, la început par derutați, apoi zâmbește și ea, de parcă abia i s-a dat voie, apoi râde, râd amândoi cum nu au mai făcut-o vreodată.

Apoi liniște.

Respirația lor găsește același ritm.

Trage pe dreapta. Sub ei se află o vale maronie și pietroasă, care se unduiește până la o creastă ce ascunde marea, dar nu și cerul arzător.

Oprește motorul. Se întoarce spre ea, o îmbrățișează strâns, iar ea se ghemuiește în el, dragostea lui mă străbate pe interior, a lui și a mamei, ea se uită în față la drum, orizontul este o dâră pe parbriz, alunecă printr-o crăpătură departe de tot ce s-a întâmplat, pentru a se întoarce din nou în lume.

El este plin de sânge. Însângerat.

— Trebuie să mergi la spital, tată.

— Nu-ți face griji. Este totul bine.
— Să mergem acum.
El face așa cum își dorește ea.
— Mai întâi la mama, șoptește el.
Ea închide ochii.
Fii cu ochii pe mine, tată.
U watch me dad.
me do da jump
Sunt Emme.
Și tu m-ai găsit.

Ei vin prin grădină, oaspeții de la piscină sunt speriați, cine sunt acești oameni, prin ce au trecut? Cum ajung oamenii să arate astfel?

Praful, sângele, oboseala, speranța.

Ușurarea.

Rebecka aleargă, se oprește, se întoarce, o ia cu grijă pe Maia de pe șezlongul unde dormea sub o pătură, aleargă din nou spre ei, spre Tim și fata ce pare a fi Emme, dincolo de timp și de ceea ce s-a întâmplat.

Tu ești, Emme.

Tu.

Voi.

Noi.

O întinde pe Maia spre Emme, aici, aici, ea e sora ta, vrea să o îmbrățișeze pe Emme, îl lasă pe Tim să o ia pe Maia, o ia pe Emme de după gât, plânge, simte cum i se înmoaie picioarele, dar rezistă, rămâne în picioare, iar Emme o îmbrățișează la rândul ei, eu sunt, mamă, eu sunt și ești tu, iar ea e sora mea, de cât timp sunt plecată, ce s-a întâmplat, cine e sora mea, iar pielea lor devine una și aceeași, sângele le gonește prin vene, Tim le cuprinde ținând-o pe Maia cu un braț, este trează, dar tăcută, sunt împreună acum, în carne și oase, atât de uniți că nu pot fi deosebiți unul de altul.

Un șezlong liber. Se cufundă unul în altul, Tim închide ochii, dispare dintre ele, te simt, Emme, respirația, mirosul, mama ta e aici, tata și sora ta mai mică, Maia, nu spui nimic, dar mă vezi, o vezi pe Maia, te țin în brațe, Tim, Tim, trebuie să mergi la spital, ce s-a întâmplat? La spital, tată. Acum, nimic nu mai trebuie să meargă prost. Sunt aici, înapoi la voi.

Suntem împreună.

Totul va fi bine.

Timpul va trece, cei patru vor sta împreună, aproape unul de celălalt lângă o mare, undeva într-o lume mai bună și mai sigură, privind valurile, auzindu-le înspumate la țărm, contemplând ceea ce va fi restul vieții lor.

Mons
Kallentoft
ASCULTĂ-MĂ
CUM ȘOPTESC

virtual
project

Notes

[←1]

Fata suedeză dispărută în urmă cu cinci ani (în limba spaniolă, în orig.) (N.t).

[←2]

Mâncare pentru călători (N.t.).

[←3]

Moarte fasciștilor (în limba spaniolă, în orig.) (N.t.).